

خروج - کتاب تورات - بخش دوم

پیشگفتار

کتاب خروج دومین کتاب از پنج بخش تورات است. ای کتاب د باره بنی اسرائیل استه که د مصر بحیث غلام زندگی موكد و د رنج-و-عذاب بود. امچنان د باره موسی پیغمبر که خدا او ره انتخاب کد تا بنی اسرائیل ره از مصر برو آورده د سرزمین وعده شده پس بره.

موضوع های برجسته امزی کتاب اینیا استه:

توره گفتون خدا قد موسی از منه بوته سوزان
بلاهای که خداوند د بله سرزمین مصر و مصریا آورد
برو آوردون بنی اسرائیل از مصر
دو شق شدن دریای سرخ
سفر بنی اسرائیل د بیابو
نازل شدن من و بودنه
بنی اسرائیل د کوه سینا
ملاقات خدا قد موسی و ددون ده حکم و نقشه جایگاه مقدس د موسی

جور کدو و پرستش کدونِ گوسله طلایی و غضبِ خدا
جور شدونِ جایگاهِ مقدّس و حضورِ خداوند دَ جایگاه

دَ آخر امزی کتابِ خاندۀ ها میتنه پی بُره که چی رقمِ خداوند بنی اسرائیل ره از
غلامی از مصر آزاد کد و چی رقمِ اونا ره دَ بیابو هدایت کد و حضورِ شی دَ مینکل
ازوا بُود.

فهرستِ عنوانها

غلامی بنی اسرائیل دَ مصر (۱:۱)

تولدِ موسیٰ (۱:۲)

موسیٰ دوتا مونه (۱۱:۲)

خداوند از بوته سوزان قد موسیٰ توره موگیه (۱:۳)

خدا دَ موسیٰ قدرت میدیه (۱:۴)

موسیٰ پس دَ مصر موره (۱۸:۴)

موسیٰ و هارون دَ دربارِ فرعون (۱:۵)

شکایتِ موسیٰ دَ پیشِ خدا (۲۲:۵)

پشتِ نامه موسیٰ و هارون (۱۴:۶)

تیاقِ هارون (۸:۷)

بلایِ اوّل (۱۴:۷)

بلایِ دوّم (۱:۸)

بَلَايِ سَيِّئِمْ (١٦:٨)

بَلَايِ چَارْم (٢٠:٨)

بَلَايِ پَنَجْم (١:٩)

بَلَايِ شَشْم (٨:٩)

بَلَايِ هَفْتْم (١٣:٩)

بَلَايِ هَشْتْم (١:١٠)

بَلَايِ نُهْم (٢١:١٠)

بَلَايِ دَهْم (١:١١)

عِيدِ فَطِيرِ وِ دَسْتُورَايِ شِي (١:١٢)

مَرَكِ اَوْلَبَارِي هَايِ مِصْرِيَا (٢٩:١٢)

وَقْفِ اَوْلَبَارِي هَايِ بَنِي اِسْرَائِيلِ (١:١٣)

تَاكِيْدِ مُوسَى بَلْدَه بَرَكُزَارِ كَدُونِ عِيدِ فَطِيرِ (٣:١٣)

سْتُونِ اَوْرِ وِ اَتَشِ (١٧:١٣)

تِيرِ شُدُو اَزِ دَرِيَايِ سُرَخِ (١:١٤)

غَزَلِ وِ سُرُوْدِ مُوسَى وِ بَنِي اِسْرَائِيلِ (١:١٥)

اَو تَلَخِ شِيْرِيْنِ مُوشَه (٢٢:١٥)

«مَنْ» وِ بُوْدَنَه (١:١٦)

اَزِ قَاَدَه اَو جَارِي مُوشَه (١:١٧)

جَنگِ قَدِ عَمَالِيْقِي هَا (٨:١٧)

يَتْرُونِ دَ دِيْدُونِ مُوسَى مِيِيَه (١:١٨)

قاضی ها تعیین مُوشه (۱۳:۱۸)
د کوه سینا (۱:۱۹)
ده حکم (۱:۲۰)
قانونای جزا (۱۲:۲۱)
قانونای اخلاقی و مذهبی (۱۶:۲۲)
سال هفتم و روز هفتم (۱۰:۲۳)
عید های سالانه (۱۴:۲۳)
وعده ها و احکام خدا (۲۰:۲۳)
ثابت کردن عهد و قول (۱:۲۴)
موسی د بله کوه سینا (۱۲:۲۴)
هدیه ها بلده جایگاه مقدس (۱:۲۵)
نقشه صندوق شهادت (۱۰:۲۵)
میز نان مقدس (۲۳:۲۵)
چراغدان طلائی (۳۱:۲۵)
خیمه عبادت (۱:۲۶)
پوش خیمه (۷:۲۶)
قربانگاه (۱:۲۷)
حولی جایگاه مقدس (۹:۲۷)
نگاهداری از چراغ ها (۲۰:۲۷)
کالای پیشوایو (۱:۲۸)

- مَراسِمِ تَعْيِينِ شُدُونِ هَارُونِ وَ بَاچِه هَايِ شَيِّ دَ مَقَامِ پِيَشْوَايِي (۱:۲۹)
- قُرْبَانِي هَا (۱۰:۲۹)
- قُرْبَانِگَاهِ بُوخُورِ خُوشْبُوِي (۱:۳۰)
- مَالِيَه بَلَدِه جَايِگَاهِ مُقَدَّس (۱۱:۳۰)
- حَوْضِ بَرُونَزِي (۱۷:۳۰)
- رُوعُونِ مَسَح (۲۲:۳۰)
- تَرْتِيْبِ بُوخُورِ خُوشْبُوِي (۳۴:۳۰)
- اُسْتَاد هَا وَ اَسْبَابِ خَيْمِه عِبَادَت (۱:۳۱)
- رُوزِ اَرَام (۱۲:۳۱)
- گُوسَلِه طِلَايِي (۱:۳۲)
- تِيَارِي بَلَدِه كُوجِ كَدُو اَز كُوهِ سِيْنَا (۱:۳۳)
- مُوسَى دَ حُضُورِ جَلَالِ خُدا (۱۲:۳۳)
- لُوح هَايِ نُو (۱:۳۴)
- خُدا قَد بَنِي اِسْرَائِيْل عَهْدِ وَ قَوْلِ خُورِه تَازِه مُونِه (۱۰:۳۴)
- نُورَانِي شُدُونِ چِهْرِه مُوسَى (۲۹:۳۴)
- قَانُونِ رُوزِ اَرَامِ تَاكِيْدِ مُوشِه (۱:۳۵)
- هَدِيَه هَا بَلَدِه جَايِگَاهِ مُقَدَّس (۴:۳۵)
- اَسْبَابِ لَازِمِ بَلَدِه جَايِگَاهِ مُقَدَّس (۱۰:۳۵)
- هَدِيَه هَايِ مَرْدُمِ وَ كَارَايِ اُسْتَاد هَا (۲۰:۳۵)
- اُسْتَاد هَا بَلَدِه كَارِ جَايِگَاهِ مُقَدَّس (۳۰:۳۵)

شروع کار جایگاه مُقَدَّس (۲:۳۶)

ترتیب کار (۸:۳۶)

جور کدوڼ صندوق (۱:۳۷)

جور کدوڼ میز نان مُقَدَّس (۱۰:۳۷)

جور کدوڼ چراغدان (۱۷:۳۷)

جور کدوڼ قُربانگاه بُخورِ خوشبوی (۲۵:۳۷)

جور کدوڼ قُربانگاه بلده قُربانی های سوختنی (۱:۳۸)

جور کدوڼ حولی جایگاه مُقَدَّس (۹:۳۸)

مواد و حساب جور کدوڼ جایگاه مُقَدَّس (۲۱:۳۸)

جور کدوڼ کالای پیشوایو (۱:۳۹)

ایستلجی کدوڼ جایگاه مُقَدَّس (۱:۴۰)

جلال خُداوند (۳۴:۴۰)

غُلامی بَنی إِسْرَائیل دَ مِصر

۱ اینمی نام ها از باچه های اسرائیل آسته که هر کدم شی قد خانوار خُو قد یعقوب دَ مِصر آمدد: ۲ رُوبین، شمعون، لاوی و یهودا؛ ۳ یساکار، زبولون و بنیامین؛ ۴ دان، نفتالی، جاد و آشیر. ۵ تمام اولاده یعقوب که از پشت ازو پیدا شُدد، هفتاد نفر بود. مگم یوسف از گاه دَ مِصر بود. ۶ پس یوسف و برارای شی قد تمام امزو نسل قوت کد. ۷ لیکن اولاده اسرائیل بارور بود و کلو شده یگ قوم کته و بزرگ جور شد، دَ اندازه که سرزمین مِصر ازوا پُر شد.

۸ پسانتر یگ پادشاه نو دَ مِصر دَ سر قدرت آمد که او یوسف ره نمینخشید. ۹ او دَ مردم خُو گفت: "اونه، مردم بَنی اسرائیل از مو کده کلو و زورنو شُده. ۱۰ بیید که قد ازوا هوشیارانه رفتار کنی. اگه نه، تعداد ازوا ازی کده کلو موشه و دَ وخت جنگ اونا قد دشمنای مویگجای شُده دَ ضد ازمو جنگ مونه و ازی ملک دوتا مونه." ۱۱ پس مِصری ها دَ سر بَنی اسرائیل سرکارگرا ره تعیین کد، تاکه اونا ره قد کارای اجباری آزار-و-اذیت کنه. و بَنی اسرائیل شارای فیتوم و رعسس ره بلده فرعون جور کد تاکه ازوا دَ عنوان ذخیره گاه کار بگیره. ۱۲ لیکن هر چی کلوتر اونا دَ سر بَنی اسرائیل ظلم و ستم موكد، تعداد ازوا کلو شُده مورفت و اونا دَ سرزمین مِصر زیادتر تیت موشد و مِصریا ازوا وحشت موكد. ۱۳ پس مِصریا بَنی اسرائیل ره دَ زور ظلم دَ غلامی آندخت. ۱۴ اونا زندگی بَنی اسرائیل ره تلخ کد و اونا ره دَ زحمت های سخت مثل گل کاری و خشت سازی و دیگه کارا دَ اطراف مجبور کد. خلاصه، مِصریا دَ تمام کارای سخت خُو ظالمانه از بَنی اسرائیل کار میگریفت. ۱۵ پس پادشاه مِصر دَ دایب های عبرانی که یگ شی شفره و دیگه شی فوعه نام دشت گفت: ۱۶ "غیتیکه بلده خاتونوی عبرانی دَ وخت زیدو دایب گری مونیید، توخ کنیید که اگه باچه بود، او ره بکشید و اگه دختر بود، او ره زنده نگاه کنیید." ۱۷ مگم دایب ها از خدا ترس موخورد و از آید پادشاه مِصر نموشد، بلکه باچه ها ره ام زنده نگاه موكد. ۱۸ اوخته پادشاه مِصر دایب ها ره طلب کده دزوا گفت: "چرا ای کار ره کدید و باچه ها ره زنده ایشیتید؟" ۱۹ دایب ها دَ فرعون گفت که "خاتونوی عبرانی مثل خاتونوی مِصری آلی نییه. اونا قوی آسته و پیش از رسیدون دایب خودون شی میزیه." ۲۰ خدا قد دایب ها خوبی و مهربانی کد و تعداد مردم عبرانی کلو شد و اونا عذر قوی شد. ۲۱ و ازی که دایب ها از خدا میترسید، خدا دزوا مهربانی کد و اونا خودون شی صاحب خانواده شد. ۲۲ پس فرعون دَ پگ مردم خُو اینی رقم امر کد: "ازی پس هر باچه نو پیدا شُده عبرانی ره دَ دریای نیل بندزید، مگم دخترن شی ره زنده بیلید."

۲ دَ امزُو غَيْتِ يِگِ آدَمِ از خَانَوَارِ لَاوِي قَدِ يِكِي از دُخْتَرُونِ قَبِيلَه خُو تُوِي كَد. ^۲ اُو خَاثُو حَامِلَه شُدَه يِگِ بَاچَه دَ دُنْيَا اُورِد و دِيِد كَه اُو يِگِ بَاچَه نُورِتِنْد اَسْتَه و امزُو خَاطِر اُو رَه تَا مُدَتِ سِه مَاه تَاشَه كَد. ^۳ لِيكِن وَخْتِيكَه دِيگَه اُو رَه تَاشَه كَدَه نَتْنِسْت، يِگِ تُكْرِي از نِي جُور كَدَه رَه بَلْدَه شِي كَرِفْت و دَزُو قَبِر لِيش كَد. بَعْد اَزُو بَاچَه خُو رَه دَ مَنَه شِي اَيْشْت و تُكْرِي رَه دَ بَيْنِ نِيزار دَ لَبِ دَرِيَايِ نِيَل اَيْلَه كَد. ^۴ مَكَمِ خَوَارِ نِلْغَه از دُور تُوخ مُوكَد كَه دَ سِرِ اَزُو چِي وَاقَع مُوشَه. ^۵ اُوخْتَه دُخْتَرِ فِرْعَوْنِ بَلْدَه غُسَل كَد و دَ لَبِ دَرِيَايِ نِيَل اَمَد. دَ حَالِيكَه كَنِيزَايِ شِي دَ بَعَلِ دَرِيَا مِيگَشْت، چِمِ شِي دَمزُو تُكْرِي اُفْتَد و اُو يِكِي از كَنِيزَايِ خُو رَه رِي كَد تَاكَه اُو رَه كَرِفْتَه بِيَرَه. ^۶ اُو تُكْرِي رَه وَاز كَدَه نِلْغَه رَه دِيِد و بَاچَه دَرُو ووبِي موكَد. دِل شِي دَ حَالِ اَزُو سُوخْت و اُو كُفْت: "اِي يِكِي از بَاچَه هَايِ عِبْرَانِيَا اَسْتَه." ^۷ دَ اُو غَيْتِ خَوَارِ نِلْغَه پِيَشِ دُخْتَرِ فِرْعَوْنِ اَمَدَه كُفْت: "اِيَا مِيخَاهِي بُوْرُم و يِكِي از خَاثُونُوِي شِيْرْتُوِي عِبْرَانِي رَه بِيْرُم تَاكَه اِي نِلْغَه رَه بَلْدَه اَزْتُو شِيْرِ بَدِيَه؟" ^۸ دُخْتَرِ فِرْعَوْنِ دَزُو كُفْت: "اَرَه، بُوْرُو." پَس اَمُو دُخْتَرِ رَفْت و اَبَه نِلْغَه رَه كُوِي كَد. ^۹ اُوخْتَه دُخْتَرِ فِرْعَوْنِ دَزُو خَاثُو كُفْت: "اِي نِلْغَه رَه بِيْر و اِي رَه بَلْدَه اَزْمَه شِيْرِ بَدِي. حَق تُو رَه مَا دَز تُو مِيْدَم." پَس اُو خَاثُو نِلْغَه رَه بُرْد و دَزُو شِيْرِ دَد. ^{۱۰} وَخْتِيكَه نِلْغَه كْتَه شُد، اَبَه شِي اُو رَه پِيَشِ دُخْتَرِ فِرْعَوْنِ بُرْد و اُو اَمُو بَاچَه رَه دَ فِرَزَنْدِي خُو كَرِفْت و اُو رَه مُوسَى نَامِ اَيْشْت، چُون اُو كُفْت: "مَا اِي رَه از مَنَه اُو كَشِيْدَم."

مُوسَى دُوتَا مُونَه

^{۱۱} زَمَانِيكَه مُوسَى كْتَه شُدَد، اُو يِگِ رُوْز دَ دِيْرِ قَوْمَايِ خُو رَفْت و چِمِ شِي دَ كَارَايِ سَخْتِ اَزُوا اُفْتَد. دَ امزُو غَيْتِ اُو يِگِ مِصْرِي رَه دِيِد كَه يِگِ عِبْرَانِي رَه، يِعْنِي يِكِي از قَوْمَايِ شِي رَه دَرُو مِيْرَنَه. ^{۱۲} مُوسَى اِي سُو-و-اُوسُو رَه تُوخ كَد و اَزِي كَه كَسِي رَه دَ اُونَجِي نَدِيِد، اَمُو مِصْرِي رَه زَدَه كُشْت و اُو رَه دَ زِيْرِ رِيگِ تَاشَه كَد. ^{۱۳} رُوْزِ دِيگَه شِي وَخْتِيكَه بُرُو رَفْت، اُو دُو نَفْرِ عِبْرَانِي رَه دِيِد كَه قَد يَكْدِيگَه خُو جَنگِ مُونَه. اُو از آدَمِ جَنگرَه پُرْسَان كَد: "چِرَا بَرَارِ خُو رَه مِيْرَنِي؟" ^{۱۴} اُو آدَمِ كُفْت: "تُو رَه كِي دَ سِرِ اَزْمُو حَاكِمِ و قَاضِي تَعْيِيْن كَدَه؟ اِيَا قَصْدِ دَرِي كَه مَرَه اَمِ بُوْكُشِي، رَقْمِيكَه اَمُو مِصْرِي رَه كُشْتِي؟" پَس مُوسَى تَرَسِ خُورَدَه قَد خُو كُفْت: "وَاقَعَا اِي تُوْرَه بَرَمَلَا شُدَه." ^{۱۵} وَخْتِيكَه فِرْعَوْنِ اَزِي تُوْرَه خَبَر شُد، اُو قَصْدِ كَد كَه مُوسَى رَه بُوْكُشَه. لِيكِن مُوسَى از دِسْتِ فِرْعَوْنِ دُوتَا كَدَه دَ سِرْزَمِيْنِ مَدِيَانِ رَفْت و دَ اُونَجِي دَ پَالُوِي يِگِ چَاه شِشْت. ^{۱۶} پِيَشُوَايِ مَدِيَانِ صَاْحِبِ هَفْتِ دُخْتَرِ بُود و اُونَا دَمزُو غَيْتِ دَ سِرِ چَاه اَمَد تَا اُو بُر كَنَه و اُوخُورَا رَه پُر اُو كَدَه رَمَه اَتَه خُو رَه اُو بَدِيَه. ^{۱۷} لِيكِن چُوپُوْنُو اَمَدَه اُونَا رَه هِي كَد. پَس مُوسَى بَالَه شُدَه دَ كُومَكِ دُخْتَرُو رَسِيِد و رَمَه اَزُوا رَه سِيْر اُو كَد. ^{۱۸} وَخْتِيكَه اُونَا پِيَشِ اَتَه خُو رَعُوْئِيْلِ پَس اَمَد، اُو پُرْسَان كَد: "چِطُور

شُد که امروز ایقَس زود آمدید؟”^{۱۹} اونا گُفت: ”یگ آدمِ مصری مو ره از دِسْتِ چوپونو نجات دَد و بلده مو از چاه آو کشیده رمه ره ام آو دَد.”^{۲۰} اوخته او از دُخترن خُو پُرسان کد: ”آلی امو نفر دَ کُجا یه؟ چرا او ره دَ جای خُو ایله کدید؟ بورید او ره کوی کُنید که یگ لُغمه نان بُوخوره.”^{۲۱} و موسی راضی شُد که قد ازو آدمِ بِشینه، و او دُختر خُو صَفورا ره دَ موسی دَد.^{۲۲} و صَفورا یگ باچه دَ دُنیا اُورد و موسی او ره چِرشوم نام ایشْت، چُون او گُفت: ”ما دَ سر زمینِ خارج یگ بیگنه آسْتَم.”

^{۲۳} دَ امزُو زمان، وختیکه روزای کلو تیر شُد پادشاهِ مصر فَوْت کد و بنی اسرائیل دَ سَبَبِ غُلامی آه-و-ناله کشیده فریاد مُوکد. ازی که اونا سخت دَ چنگِ غُلامی بُوْد ناله های ازوا دَ دَرگاهِ خُدا رسید^{۲۴} و خُدا داد-و-فریادِ ازوا ره شنید؛ چُون عهدی ره که خُدا قد اِبْرَاهیم، اِسحاق و یعقوب کُد، دَ یاد شی بُوْد.^{۲۵} پس خُدا دَ سر قَوْمِ اسرائیل نظر اَندخته حالتِ ازوا ره پی بُرد.

خُداوند از بُوْته سوزان قد موسی توره مُوکیه

^۳ دَ امزُو زمان موسی مَشْعُولِ چَرندونِ رَمِه خُسُر خُو یَترون^۲ بے بلغه ملایکه خُداوند دَ اَلَنگِه آتَش از مَنِه بُوْته دَرُو ظاهر شُد. موسی توخ کد که از مَنِه بُوْته دَرُو اَلَنگِ آتَش بُر موشه و لیکن بُوْته نَمُوسوزه.^۳ اوخته موسی قد خود خُو گُفت: ”ما باید سُونِ ازی بورم و امی چیزِ عَجیب ره توخ کُنم که چرا ای بُوْته نَمُوسوزه؟”^۴ وختی خُداوند دید که موسی پیش مییه تاکه امو بُوْته ره بِنگره، خُدا از مَنِه بُوْته کوی کد: ”موسی، موسی!” او جواب دَد: ”اَمَر کُو صاحب.”^۵ خُدا گُفت: ”دَ اینجی نزدیک نَشُو! کوشه خُو ره از پای خُو بُر کُو، چُون دَ جایی که ایسته شُد، او جای مُقَدَّس آسته.”^۶ و او بسم گُفت: ”ما خُدا ی بابه کلونای تُو، یعنی خُدا ی اِبْرَاهیم، خُدا ی اِسحاق و خُدا ی یعقوب آسْتَم.” اوخته موسی رُوی خُو ره تاشه کد، چُون ترس خورد که سُونِ خُدا توخ کنه.^۷ خُداوند گُفت: ”ما مُصِیبتِ قَوْمِ خُو ره دَ مصر دیدم و ناله ازوا ره از دِسْتِ ناظرای ازوا شنیدم. از رَنج-و-تکلیفِ ازوا باخبر آسْتَم.^۸ پس ما آمدیم تاکه اونا ره از چنگِ مصریا خلاص کُنم و اونا ره ازو سرزمی بُرو اُورده دَ سرزمینِ پَراخ و حاصِلتُو بُرم که دَ او سرزمی شیر و عَسَل جاری آسته و فِعلاً دَ اُونجی کِنعانیا، حِثیا، اَمُوریا، فِرِزیا، حِویا و یَبُوسیا زندگی مونه.^۹ اونه، ناله بنی اسرائیل دَ گوش مه رسیده و ظَلَمی که مصریا دَ بله ازوا مونه، ما او ره دیدیم.^{۱۰} پس آلی تُو ره پیش فِرَعونِ رِبی مَوْنَم تاکه قَوْمِ مه، یعنی بنی اسرائیل ره از مصر بُرو بیری.”^{۱۱} لیکن موسی دَ خُدا گُفت: ”ما کی آسْتَم که پیش فِرَعونِ بورم و بنی اسرائیل ره از مصر بُرو بیرم؟”^{۱۲} خُدا بسم گُفت: ”ما قد ازتُو آسْتَم و نشانی ازی که واقعاً ما تُو ره رِبی کدیم، اینی یه: وختیکه بنی اسرائیل ره از مصر بُرو اُوردی، شَمُو دَمزی کوه مَره عِبادت

مُونِيد. ^{۱۳} ”پس مُوسى دَ خُدا عَرَض كَد: ”خو، فَرَض كُو كِه ما پِيشِ بَنى إِسْرَائِيل بَورُم و دَزوا بُوگم كِه ’خُداى بابِه كَلوناي شُمو مَرِه دَ دِير از شُمو رِى كَدِه، ’ و اونا ازمِه پُرسان كُنِه كِه ’نام اَزُو چى آستِه؟’ پس ما دَزوا چى بُوگم؟“ ^{۱۴} و خُدا دَ مُوسى كُفْت: ”ما آسْتَم اَمُو كِه آسْتَم. دَ بَنى إِسْرَائِيل اِينى رَقْم بُوگى: «ما آسْتَم» مَرِه پِيش شُمو رِى كَدِه.“ ^{۱۵} خُدا بَسْم دَ مُوسى كُفْت: ”امى رَقْم ام دَ بَنى إِسْرَائِيل بُوگى كِه ’خُداوند، يعنى خُداى بابِه كَلوناي شُمو، خُداى اِبْرَاهِيم، إِسْحاق و يعقُوب، مَرِه پِيش شُمو رِى كَدِه. ’ اِينمى نام دايِمى مِه آستِه و از نسل تا نسل دَ اِينمى نام مَرِه ياد كُنِيد. ^{۱۶} بَورُو و پَگ كُنِه كَلوناي مَرْدَمِ إِسْرَائِيل رِه جَم كُو و دَزوا بُوگى: ’خُداوند، خُداى بابِه كَلوناي شُمو، خُداى اِبْرَاهِيم، إِسْحاق و يعقُوب دَز مِه ظاهِر شُدِه كُفْت كِه “ما دَ فِكْر از شُمو آسْتَم و از كاراى كِه اونا دَ مِصر سِر از شُمو كَدِه، خَبِر دَرَم. ^{۱۷} و ما كُفْتِيم كِه شُمو رِه از رَنج-و-سختى هاى كِه دَ مِصر مِيكشِيد بَرُو مِيرَم و شُمو رِه دَ سِرزمِين كِنَعانِيا، حَتِّيا، اَمُورِيا، فَرِزِيا، جَوِيا و يَبُوسِيا مَورَم، دَ سِرزمِينى كِه شِير و عَسَل جارى آستِه.“ ^{۱۸} و كُنِه كَلوناي إِسْرَائِيل توراى تُو رِه قَبُول مُونِه. پس تُو قَد ازوا پِيشِ پادشاهِ مِصر بَورُو و دَزُو بُوگى كِه ’خُداوند، خُداى عِبْرانِيا، دَز مو ظاهِر شُدِه. و آلى، آى پادشاه، مو رِه بيل كِه دَ اندازِه سِه روزه راه دَ بيبابو بورى و دَ اُونجى بَلدِه خُداوند، خُداى خُو قُرْبانى كُنِى. ^{۱۹} لِيكِن ما مِيدَنَم كِه پادشاهِ مِصر شُمو رِه نِه ميلِه كِه بورِيد، حَتِّيا كِه دِستِ زور تُو ام اُو رِه مَجْبُور كُنِه. ^{۲۰} پس ما دِستِ خُو رِه دِرَاز مُونَم و مِصر رِه قَد تَمَام قُدْرَتِ خُو مِيرَنَم و كاراى عَجِيب دَ بَيْنِ ازوا مُونَم. بعد اَزُو پادشاهِ شُمو رِه هِى مُونِه. ^{۲۱} و ما اِى قَوْم رِه دَ نَظَرِ مِصرِيا مُحْتَرَم جَور مُونَم و غِيْتِيكِه از اُونجى بَر مَوشِيد شُمو دِستِ خالى نَمَورِيد، ^{۲۲} بَلَكِه هِر خاتُونِ إِسْرَائِيلِى از هَمسايِه خُو و از هِر خاتُونِ كِه دَ خانِه شى بَشِه، چيزاى نُقْرَه يِى، زِبُوراتِ طَلّايِى و كالا بَطْلَبِه و اُو چيزا رِه دَ باچِه ها و دُخْترون خُو بَپوشَنِه. دَمزى رَقْم شُمو مِصرِيا رِه غارَت مُونِيد.“

خُدا دَ مُوسى قُدْرَت مِيدِيه

^{۲۴} بعد اَزُو مُوسى دَ جَوابِ خُداوند كُفْت: ”و اگِه بَنى إِسْرَائِيل دَز مِه اِعْتَبار نَكْنِه و دَ توراى مِه گوش نَدِيه و بُوگِه: ’خُداوند دَز تُو ظاهِر نَشُدِه! ما چى كُنَم؟“ ^۲ اوخته خُداوند از مُوسى پُرسان كَد: ”دَ دِستِ تُو چى آستِه؟“ اُو كُفْت: ”تَبِاق.“ ^۳ پس خُداوند كُفْت: ”اُو رِه دَ رُوى زَمى پورْتِه كُو!“ و مُوسى اُو رِه دَ زَمى پورْتِه كَد و تَبِاق دَ مار تَبْدِيل شُد و مُوسى از پِيشِ اَزُو دُوتا كَد! ^۴ خُداوند بَسْم دَ مُوسى كُفْت: ”دِستِ خُو رِه دِرَاز كُو و دُم شى رِه بَگِير.“ پس مُوسى دِستِ خُو رِه دِرَاز كَدِه دُم مار رِه گِرِفْت و مار دَ دِستِ شى دُوباره دَ تَبِاق تَبْدِيل شُد! ^۵ اوخته خُداوند كُفْت: ”اِى كار رِه بُوگُو تا اونا باوَر كُنِه كِه خُداوند، خُداى بابِه كَلوناي ازوا، يعنى خُداى اِبْرَاهِيم، إِسْحاق و يعقُوب

دَز تُو ظاهِر شُدِه. " و خُداوند بَسْم دَزُو كُفَت: "دِسْت خُو رِه دَ تِي جِيَلِك خُو بُو كُو!" مُوسِي دِسْت خُو رِه دَ تِي جِيَلِك خُو كَد و امِي كِه اُو رِه اَز تِي جِيَلِك بُر كَد، دِيَد كِه دِسْت شِي دَ اَثَر مَرَضِ كُولِي بَرَف وَرِي سَفِيَد شُدِه. ^۷ و خُداوند كُفَت: "آلِي دِسْت خُو رِه بَاز دَ تِي جِيَلِك خُو بُو كُو." و مُوسِي اَمُو طُور كَد و دِسْت خُو رِه پَس كَشِيْدِه دِيَد كِه دُوبارِه صَحِيح و سَالِم مِثَلِ باقِي جان شِي وَرِي جُور شُدِه. ^۸ اوخْتِه خُداوند دَ مُوسِي كُفَت: "اگِه مَرْدُم نِشَانِي اَوَّل رِه قَبُول نَكَد و دَز تُو گُوش نَدَد، اُونَا دُومَنِه رِه قَبُول مُونِه. ^۹ لِيكِن اگِه اُونَا هِيچ كُذَم اَزِي دُو نِشَانِي رِه قَبُول نَكَد و دَ توراِي تُو گُوش نَدَد، اوخْتِه اَز اُو درِيَايِ نِيَل بِيگِير و اُو رِه دَ رُوي خُشَكِي شِيو كُو. و اَمُو اُو رِه كِه اَز درِيَايِ نِيَل كَشِيْدِه دَ رُوي خُشَكِي دَ خُون تَبْدِيل مُوشِه!" ^{۱۰} مُوسِي دَ خُداوند كُفَت: "يا مَولا! ما هَر كِر زُورِه گُوي خُوب نَبُودِيْم؛ نَه دَ سابِق و نَه دَ اِي وختِ كِه قَد بِنْدِه خُو توره كُفَتِه؛ ما كَم توره و كُنْد زَبُو اَسْتَم." ^{۱۱} و خُداوند دَزُو كُفَت: "كِي اَسْتِه كِه دَ اِنْسَان زَبُو دَدِه؟ و كِي اَسْتِه كِه اِنْسَان رِه كَر يا كُنْگِه، بِيِنَا و يا كُور جُور كَدِه؟ اَيَا ما كِه خُداوند اَسْتَم، امِي كَارَا رِه نَكُدُم؟" ^{۱۲} و آلِي بُورُو، ما قَد اَز تُو اَسْتَم و دَ زَبُون تُو قُدْرَتِ بِيان مِيْدَم، و ما تُو رِه ياد مِيْدَم كِه چِي بَايَد بُو كِي. ^{۱۳} مَگَم مُوسِي كُفَت: "يا مَولا، خَاهِش مُونَم، يَگُو كَسِ دِيگِه رِه زَبِي كُو. هَر كَسِي رِه كِه زَبِي مُوكُنِي." ^{۱۴} پَس خُداوند دَ بِلِه مُوسِي قَار شُدِه كُفَت: "بَرار تُو هَارُون اَز قَبِيلِه لَوي، اُو توره گُوي خُوب اَسْتِه. اُو امِي آلِي دَ رَاه اَسْتِه و مِيِيه كِه تُو رِه بِنْگَرِه و اَز دِيْدُون تُو دِل شِي خُوش مُوشِه. ^{۱۵} تُو قَد اَزُو توره بُو كِي و پِيغام رِه دَزُو بَدِي و ما دَ زَبُونِ هَر دُوي شُمُو قُدْرَتِ بِيان مِيْدَم و دَز شُمُو نِشُو مِيْدَم كِه چِي بَايَد بُو كِيْد. ^{۱۶} اُو بِلْدِه تُو توره گُوي جُور مُوشِه و دَ جَاي تُو قَد مَرْدُم كَپ مِيَزَنِه. و تُو بِلْدِه اَزُو مِثَلِ خُدا آلِي جُور مُوشِي و هَر چِيَزِي رِه كِه اُو بَايَد بُو كِه، تُو دَزُو بِيان كُو. ^{۱۷} اِي تِياق رِه دَ دِسْت خُو بِيگِير و قَد اَزِي اَمُو نِشَانِي هَا رِه دَ مَرْدُم ظاهِر كُو."

مُوسِي پَس دَ مِصر موره

^{۱۸} بَعْد اَزُو مُوسِي پِيَش خُسُر خُو يَتْرُون پَس اَمْدِه دَزُو كُفَت: "مَرِه بِيَل كِه پَس دَ مِصر بُورُم و بِنْگَرُم كِه قَومايِ مِه زَنْدِه اَسْتِه يا مَرْدِه." يَتْرُون كُفَت: "بُورُو، بَخِير بُورِي." ^{۱۹} خُلاصَه، وختِي مُوسِي هِنُوز دَ سِرْزَمِيِن مِديان بُوَد خُداوند دَزُو كُفَت: "پَس دَ مِصر بُورُو، چُون تَمَامِ كَسَايِ كِه مِيخاسْت تُو رِه بُو كَشِه، قَوت كَدِه." ^{۲۰} اوخْتِه مُوسِي خَاثُو و اَوْلادايِ خُو رِه كِرْفَتِه دَ بِلِه خَر سَوار كَد و پَس سُونِ سِرْزَمِيِنِ مِصر زَبِي شُد. اُو اَمِچُنَانِ تِياق رِه كِه خُدا دَزُو دَدَد، دَ دِسْت خُو كِرْفَتِه قَد خُو بُرَد. ^{۲۱} خُداوند دَ مُوسِي كُفَت: "وختِيكِه دَ مِصر رَسِيْدِي، تُوخ كُو كِه تَمَامِ مُعْجَزِه هَايِ رِه كِه قُدْرَتِ اِنْجَامِ اَزُوا رِه دَ دِسْت تُو دَدَم، دَ پِيَش فِرْعَوْنِ ظاهِر كُنِي. لِيكِن ما دِلِ فِرْعَوْنِ رِه سَخْتِ مُونَم تاكِه بَنِي اِسْرَائِيلِ رِه اِيلِه نَكُنِه. ^{۲۲} پَس دَ فِرْعَوْنِ بُو كِي: 'خُداوند اِينِي رَقْمِ مُوگِه: 'اِسْرَائِيلِ، باچِه اَوْلِبَارِي مِه اَسْتِه. ^{۲۳} اَزِي خَاظِر ما دَز تُو اَمْر مُونَم: باچِه مَرِه اِيلِه كُو تاكِه اُو مَرِه خِدْمَتِ كَنِه. اگِه تُو سِرْكَشِي كَنِي و اُو رِه اِيلِه نَكُنِي،

اوخته ما باچه اولباری ازتو ره موکشم. ”^{۲۴} د امزو وخت، د یگ کاروان-سرای د بین راه خداوند قد موسی سر خورد و میخاست که او ره بکشه. ^{۲۵} اوخته صفورا یگ سنگ تیز ره گرفته باچه خو ره ختنه کد و قد پوست منی شده د پای موسی ملیده گُفت: ”اینه، تو واقعاً بلده ازمه یگ شوی خون آستی!“ ^{۲۶} پس خداوند او ره ایله کد. د او غیت صفورا از خاطر رواج ختنه او ره ”شوی خون“ گُفت.

^{۲۷} د او غیت خداوند د هارون گُفت: ”بلده استقبال پرار خو موسی د بیابو بورو.“ و هارون رفت و قد ازو د کوه حوریب یعنی د ”کوه خدا“ روی د روی شد و او ره ماخ کد. ^{۲۸} بعد ازو موسی تمام تورای ره که خداوند د وخت ریبی کدون شی د مصر دزو گُفتد، د هارون نقل کد. موسی امچنان پگ نشانی های معجزه آمیز ره که خداوند دز شی امر کدد، د هارون بیان کد. ^{۲۹} پس موسی و هارون رفته پگ کنه کلونای بنی اسرائیل ره جم کد. ^{۳۰} اوخته هارون تمام تورای ره که خداوند د موسی گُفتد، نقل کد و موسی امو نشانی ها ره د پیش روی مردم انجام دد ^{۳۱} و مردم باور کد. وختی اونا شنید که خداوند د فکر بنی اسرائیل آسته و د مصیبت های ازوا توجه کده، اونا روی د خاک افتده خدا ره عبادت کد.

موسی و هارون د دربار فرعون

۵ بعد ازی چیزا موسی و هارون پیش فرعون رفت و دزو گُفت: ”خداوند، خدای اسرائیل اینی رقم موگه: قوم مره ایله کو تا که اونا د بیابو بوره و د اونجی مراسم عید ره د احترام ازمه نگاه کنه.“ ^۱ فرعون گُفت: ”خداوند کی آسته که ما د تورای شی گوش بدم و اسرائیل ره ایله کنم؟ ما خداوند ره نمینخشم و اسرائیل ره ام ایله نمونم.“ ^۲ موسی و هارون گُفت: ”خدای عبرانیا دز مو ظاهر شده. لطفاً مو ره بیل که سه روزه راه د بیابو سفر کنی تا د اونجی بلده خداوند، خدای خو قربانی کنی. نشنه که او مو ره د وسیله مرض و یا جنگ نابود کنه.“ ^۳ پادشاه مصر د موسی و هارون گُفت: ”چرا بنی اسرائیل ره از کارای شی بیکار مونیید؟ بورید پس د وظیفه خو!“ ^۴ فرعون بسم گُفت: ”اونه، تعداد مردم شمو آلی د ملک کلو شده و شمو میخاهید که اونا دست از کارای خو بکشه.“ ^۵ دمزو روز فرعون د ناظرای مصری و سرکارگرا مردم عبرانی اینی رقم امر کد: ^۶ ”دیگه د مردم بلده جور کدون خشت کاه ندید! بیلید که خودون شی رفته بلده خو کاه جم کنه.“ ^۷ مگم تعداد خشتای که اونا تیار مونه، امو تعداد سابق بشه. تعداد خشتای شی ره هیچ کم نکنید، چون اونا تمبل آسته. امزی خاطر اونا فریاد مونه و موگیه: ”مو ره بیل که بوری تا بلده خدای خو قربانی کنی.“ ^۸ کار ره بلده امزی نفرأ سخت تر کنید تا که اونا د وظیفه خو مصروف بشه و د تورای دروغی توجه ندشته بشه.“ ^۹ پس ناظرأ و سرکارگرای ازوا د برو رفته د مردم گُفت: ”فرعون امی رقم

مُوگه: 'ازی پس ما دَز شُمو کاه نَمیڈم. 'خودون شُمو بورید و از هر جای که مُوشه کاه جم کُنید. و کار شُمو ام باید پوره بشه. ' " ۱۲ پس بنی اسرائیل د سراسر مصر تیت پَرَک شد تا که پلال ره از زمی د جای کاه جم کنه. ۱۳ و ناظرًا اونا ره رُفنده مُوگفت: "کار روزانه خُو ره پوره کُنید، مثل وختای که بلده شُمو کاه دده مُوشد. " ۱۴ و ناظرای مصری که د وسیله فرعون تعیین شُد، سرکارگرای بنی اسرائیل ره میزد و مُوگفت: "چرا کارای روزانه خُو ره مثل سابق، دِبروز و امروز پوره نکدید؟" ۱۵ سرکارگرای بنی اسرائیل د پیش فرعون رفت و شکایت کده گُفت: "چرا قد غلامای خُو ای رقم رفتار مُونی؟ ۱۶ بلده غلامای تُو هیچ کاه دده نموشه و مُوگیه، 'خشت جور کُنید! اونا غلامای تُو ره میزنه، د حالیکه گناه از ناظرای تُو آسته. " ۱۷ مگم فرعون گُفت: "شُمو ثمبل آستید، د حقیقت شُمو کلو ثمبل آستید! ازی خاطر شُمو مُوکید: 'مو ره بیل که بوری تا بلده خُداوند قربانی کنی. ' ۱۸ آلی بورید د سر کار خُو، مگم کاه دَز شُمو دده نموشه و تعداد خشتا ام باید د اندازه سابق جور شنه. " ۱۹ سرکارگرای بنی اسرائیل دید که اونا بد د چنگ افتده، چُون فرعون دزوا گُفت: "از حساب روزانه خُو د جور کدون خشتا هیچ کم نکُنید. " ۲۰ وختیکه از پیش فرعون بُرو میمد، اونا قد موسی و هارون که منتظر ازوا بود، روی د روی شد. ۲۱ و سرکارگرا دزوا گُفت: "خُداوند شُمو ره بنگره و د بله شُمو قضاوت کنه، چُون شُمو مو ره د نظر فرعون و نفرای شی بد کدید تا اونا ازمو نَفرت داشته بشه. و شُمو د دست ازوا شمشیر ددید تا که اونا مو ره بکُشه. "

شکایت موسی د پیش خُدا

۲۲ پس موسی د حضور خُداوند آمده گُفت: "یا مولا! چرا ای بلا ره د سر امزی قوم اوردی؟ و بچی مره د اینجی ری کدی؟ ۲۳ از وختیکه د دیر فرعون رفتم و پیغام تُو ره رسندم، او د بله ازی قوم ظلم مُونه و تُو د داد قوم خُو هیچ نَمیرسی. "

۶ اوخته خُداوند د موسی گُفت: "آلی مینگری که ما قد فرعون چی کار موئم. او بخاطر دست زورثوی مه بنی اسرائیل ره ایله مُونه و بخاطر دست پُر قدرت مه اونا ره از سرزمین خُو بر مُونه. "

۲ خُداوند د توره خُو ادامه دده د موسی گُفت: "ما خُداوند آستم. ۳ ما د ابراهیم، اسحاق و یعقوب د عنوان خُدا ی قادر مطلق ظاهر شُد، مگم نام از خود خُو، یعنی 'خُداوند' ره دزوا معلومدار نکدم. ۴ امچنان ما قد ازوا عهد بسته کدم که سرزمین کنعان، یعنی امو جای ره که اونا د اونجی مثل بیگنه آلی زندگی مُوکد، دزوا بخشش کنم. ۵ دیگه ای که، ما ناله های بنی اسرائیل ره شنیدم که مصریا اونا ره د غلامی اندخته، لیکن عهد مه د یاد مه آسته. ۶ ازی

خاطر دَ بَنیِ إِسْرَائِیلِ بَگی که 'خُداوند مُوگیه: "ما خُداوند اَسْتُم و شُمو ره از زبِرِ یُوغِ کارِ اِجْبَارِ مِصرِیا خلاص کده از غُلامی ازوا آزاد مُوئُم. ما شُمو ره دَ زورِ بازوی قوی و دَ وسیله قضاوت های بزرگ بازخرید کده نِجات میدیم^۷ و شُمو ره قَوْمِ حُو جور کده خُدای شُمو مُوشُم. دَ اُو غَیْتِ شُمو میدنید که ما خُداوند، خُدای شُمو اَسْتُم که شُمو ره از زبِرِ یُوغِ کارِ اِجْبَارِ مِصرِیا آزاد کُدم.^۸ و ما شُمو ره دَ امزُو سرزمی مُویرُم که وعده شی ره دَ اِبْرَاهِیم، اِسْحاق و یَعْقُوب دده بُوَدُم و اُو جای ره بَحِیْثِ مُلْکِیْتِ دَز شُمو میدُم. ما خُداوند اَسْتُم." "پس مُوسی امو رقم دَ بَنیِ إِسْرَائِیلِ نَقْل کد، مگم اونا کم روحیه بُود و بخاطرِ ظَلَم و سِئَمِ مِصرِیا دَ توره مُوسی گوش نَدَد.

^{۱۰} بعد ازو خُداوند دَ مُوسی اَمْر کد: ^{۱۱} "بسم دَ پِیشِ فِرْعَوْن، یعنی پادشاهِ مِصرِ بورُو و دَزُو بَگی که بَنیِ إِسْرَائِیلِ ره از مُلْکِ حُو ایله کنه." ^{۱۲} "لیکن مُوسی دَ جَوَابِ خُداوند کُفت: "اونه، بَنیِ إِسْرَائِیلِ که دَ کُفْتِه مه گوش نَمُوکنه، پس فِرْعَوْن چطور از اید مه مُوشه، دَ حالیکه ما یگ سَخْرانِ حُوب نِیْسْتُم؟"

^{۱۳} خُلاصه، خُداوند قد مُوسی و هارون توره کُفته دَزوا دَ باره بَنیِ إِسْرَائِیلِ و فِرْعَوْنِ پادشاهِ مِصرِ حُکم دَد تا بَنیِ إِسْرَائِیلِ ره از سرزمینِ مِصرِ بُرو بیره.

پُشت نامهِ مُوسی و هارون

^{۱۴} اینیا کُته کلونای خانوارِ بابه کلونای بَنیِ إِسْرَائِیلِ بُود:

باچه های رثوبین، باچه کُته إِسْرَائِیلِ اینیا بُود: حَنوک، فُلُو، حِصرون و کرمی. از هر کُدمِ ازیا یگ اولادِ بابه جور شد.

^{۱۵} باچه های شِمعون اینیا بُود: یَمُوئیل، یامین، اوهد، یاخین، صوخر و شاتول که آیه شاتول کِنعانی بُود. از هر کُدمِ ازیا یگ اولادِ بابه جور شد.

^{۱۶} و اینیا نام های باچه های لاوی دَ تَرْتِیبِ تَوْلِدِ ازوا بُود: جِرشون، قُهات و مِراوی. لاوی دَ سِنِ یگ صد و سی و هفت سالگی رسید.

^{۱۷} باچه های جِرشون اینیا بُود: لِبْنی و شِمعی که از هر کُدمِ ازیا یگ اولادِ بابه دَ وُجُود اَمَد.

^{۱۸} باچه های قُهات اینیا بُود: عَمْرَام، یصهار، جبرون و عَزِیئیل. قُهات دَ سِنِ یگ صد و سی و سه سالگی رسید.

^{۱۹} باچه های مِراوی اینیا بُود: مَحلی و مُوشی. اینیا اولادِ بابه های لاوی دَ مُطابِقِ نسل های ازوا

بود.

^{۲۰} اوخته عَمْرَامِ قَدِ عَمِهْ خُو يوكايد توی کد و يوكايد بلده شی هارون و موسی ره زبید. و
عَمْرَامِ دَ سِنِ يگ صد و سی و هفت سالگی رسید.
^{۲۱} باچه‌های یصهار اینیا بود: قورح، نافع و زکری.
^{۲۲} باچه‌های عزبیل اینیا بود: میشائیل، ایلسافان و ستري. ^{۲۳} هارون قَدِ ایشایع، یعنی دختر
عمیناداب و خوارِ نحشون توی کد. ایشایع بلده هارون چار باچه دَ دُنیا اورد: ناداب، آبهو،
العازار و ایتامار.

^{۲۴} باچه‌های قورح اینیا بود: اسیر، اِلقانه و اَبیاساف. اینمیا اولادِ بابه های خانوارِ
قورح بود.
^{۲۵} العازار باچه هارون قَدِ يکی از دخترين فُوتبیل توی کد و اونا صاحبِ يگ باچه دَ
نامِ فینحاس شد. اینمیا کته کلونای خانوارِ بابه کلونای لاویا دَ مُطابقِ اولادِ بابه های
ازوا بود.

^{۲۶} هارون و موسی که دَ باله ذکر شده امو کسای آسته که خداوند دَزوا گفتد: ”بنی اسرائیل ره قَدِ تمام طایفه های
شی از سرزمینِ مصر برو بیرید.“ ^{۲۷} اونا کسای بود که دَ پیشِ فرعون پادشاهِ مصر رفت و پیغامِ خداوند ره دَزو
رَسنده گفت: ”بنی اسرائیل ره ایله کو.“ ^{۲۸} و اُو امو روز بود که خداوند دَ سرزمینِ مصر قَدِ موسی توره گفت.

^{۲۹} خداوند بسمِ دَ موسی امر کده گفت: ”ما خداوند اَسْتَم. هر چیزی که ما قَدِ تُو موگم، تُو دَ فرعون پادشاهِ مصر
بُگی.“ ^{۳۰} لیکن موسی دَ خداوند گفت: ”ما توره‌گوی خوب نیستم. پس فرعون چطور دَ تورای مه گوش بدیه؟“

۷ و خداوند دَ موسی گفت: ”اینه، ما تُو ره دَ نظرِ فرعونِ خدا اَلی جورِ مونم و برار تُو هارون مِثلِ پیغمبرِ وری
توره‌گوی تُو موشه. ^۲ هر چیزی که دَز تُو موگم، دَ برار خُو هارون بُگی تا اُو پگِ تورا ره دَ فرعون بُگیه و اُو بنی
اسرائیل ره از سرزمینِ خُو آزاد کنه. ^۳ لیکن ما دِلِ فرعون ره سختِ مونم و علامتِ ها و مُعجزه ها ره دَ سرزمینِ
مصر کلو ظاهرِ مونم. ^۴ و ازی که فرعون دَ تورای شمو گوش نمیدیه، ما دِستِ خُو ره دَ خِلافِ مصریا دراز کده اونا
ره مجازاتِ مونم و طایفه های قومِ خُو، یعنی بنی اسرائیل ره دَ وسیله قضاوتِ های بزرگ از مُلکِ مصر برو میرم.
^۵ وختیکه بنی اسرائیل ره قَدِ دِستِ پُرِ قدرتِ خُو از بینِ مردمِ مصر برو موبرم، دَ اُو غیتِ مصریا موفامه که ما

خُداوند اَسْتَم. ^۶ پس مُوسى و هارون چيزى ره كه خُداوند امر كُدد، انجام دد. ^۷ موسى هشتاد و هارون هشتاد و سه ساله بُود كه اونا د پيش فرعون رفته توره موگفت.

تِيّاقِ هَارُون

^۸ اوخته خُداوند د موسى و هارون كُفت: ^۹ ”وختيکه فرعون دز شمو موگه: ’يگو معجزه نشو بديد، پس د هارون بگى كه تِيّاقِ خُو ره د پيش روى فرعون د زمى پورته كنه و تِيّاقِ د مار تبديل موشه. ^{۱۰} موسى و هارون د دبير فرعون آمده امر خُداوند ره انجام دد، يعنى هارون تِيّاقِ خُو ره د پيش روى فرعون و نفرای شى د زمى اندخت و تِيّاقِ د مار تبديل شد. ^{۱۱} مگم فرعون حكيمما و جادوگرای مصرى ره حاضر كد و اونا ام تَوْسَطِ سِحْر و جادوى خُو امى كار ره كد. ^{۱۲} هر كدم ازوا تِيّاقِ خُو ره د زمى پورته كد و اونا د مار تبديل شد. مگم تِيّاقِ هارون پگ تِيّاقى جادوگرا ره قورت كد. ^{۱۳} ليكن امو رقم كه خُداوند كُفتد، دل فرعون هنوز ام سخت بُود و د تورای ازوا گوش نكد.

بلاى اوّل

^{۱۴} خُداوند د موسى كُفت: ”دل فرعون سخت آسته؛ او مردم ره ايله نمونه. ^{۱۵} صباح گاه د پيش فرعون بورو و غيتيکه او د لبِ او موره، تو د بعلِ دريای نيبل ايسته شو تا قد شى روى د روى شنى. تِيّاقى ره كه د مار تبديل شُد، د دست خُو گرفته قد خُو ببر. ^{۱۶} اوخته دزو بگى: ’خُداوند، خُداى عبرانیا مَره د پيش ازتو ربي كده. او موگه: ”قوم مَره ايله كو كه اونا د بيابو بوره و مَره عبادت كنه. “ مگم تا آلى ره تو از ايد شى نشدى. ^{۱۷} خُداوند بسم موگه: ”د وسيله امزى كار، تو موفامى كه ما خُداوند اَسْتَم: آلى ما قد امزى تِيّاقِ كه د دست مه آسته، د آو دريای نيبل ميژم و آو د خون تبديل موشه. ^{۱۸} ماهى هاى دريای نيبل مومره و آو دريا گنده موشه و مصرىا رغبت شى نموشه كه از آو دريا وچى كنه. “

^{۱۹} بعد ازو خُداوند د موسى كُفت: ”د هارون بگى كه تِيّاقِ خُو ره بگير و او ره قد دست خُو د سر تمام آوهای مصر دراز كو، يعنى د بله پگ دريا ها، جوى ها، نور ها و د سر تمام حوض هاى آو تاكه اونا د خون تبديل شنه. د تمام سرزمين مصر خون بشه حتى د ميه ظرفای چوبى و د كوزه هاى گلى. “ ^{۲۰} پس موسى و هارون امو رقميکه كه خُداوند امر كُدد، عمل كد. هارون د حضور فرعون و خدمتگاراى شى قد تِيّاقِ خُو د آو دريای نيبل زد و آو د خون تبديل شد. ^{۲۱} ماهى هاى كه د دريا بُود مُرد و آو دريای نيبل گنده شد و مصرىا ديگه نتنست كه آو شى ره وچى كنه. د سراسر مصر د جاي آو خون بُود، ^{۲۲} ليكن جادوگرای مصر ام قد جادوهای خُو امى كارا ره كد. پس دل فرعون

سخت تر شد و او د توره هارون و موسی گوش ندد. فقط امو رقم که خداوند گفتد. ^{۲۳} و فرعون بدون ازی که کدم توجه کنه، خیال خو ره ام نه آورد و پس د قصر خو رفت. ^{۲۴} از اوخته، پگ مصریا د بغل دریای نیل چاه میکند، چراکه اونا از او دریا وچی نمیتنست. ^{۲۵} از روزی که خداوند دریای نیل ره زد، هفت روز تیر شد.

بلای دوم

۸ پس خداوند د موسی گفت: "بورو د پیش فرعون و دزو بگی که 'خداوند اینی رقم مویگه: "قوم مره بیل که بوره و مره عبادت کنه. ^۲ و اگه از ربی کدون ازوا سربچی کنی، ما سرزمین تو ره د بلای قوقری گرفتار مونم. ^۳ دریای نیل د اندازه از قوقری پر موشه که از او بر شده د قصر تو مییه و د اتاق تو و جاگه خاو تو هجوم مونه، امچنان د خانه های خدمتگاری تو و قومای تو و حتی د تندورا و د تغاره های خمیر در مییه. ^۴ قوقریا د بله خود تو، مردم تو و تمام خدمتگاری تو قرتک میزنه. ^۵ " بعد ازو خداوند د موسی گفت: "د هارون بگی که، تیاق خو ره قد دست خو طرف جوی ها، دریا ها و نور ها دراز کنه تا که قوقریا از او برو بییه و د تمام سرزمین مصر تیت شنه. ^۶ پس هارون دست خو ره د بله آوهای مصر دراز کد و قوقریا بر شده تمام سرزمین مصر ره پر کد. ^۷ مگم جادوگرا ام قد جادوی خو امی کار ره کد، یعنی قوقریا ره د سرزمین مصر پیدا کد. ^۸ اوخته فرعون موسی و هارون ره طلب کده گفت: "د حضور خداوند دعا کنید که ای قوقریا ره از مه و از مردم ملک مه دور کنه و ما مردم شمو ره ایله مونم تا که اونا بوره و بلده خداوند قربانی کنه. ^۹ موسی د جواب فرعون گفت: "تعیین کدون وخت د دست خود تو یه که ما چی غیت بلده خود تو و بلده خدمتگاری تو و قوم تو دعا کنم تا که قوقریا از پیش از تو و از پگ خانه های تو دور شنه و اونا فقط د دریای نیل پیدا شنه. ^{۱۰} فرعون گفت: "صباح. ^{۱۱} پس موسی د جواب شی دد: "خاهش تو پوره موشه تا بدنی که هیچ خدای وجود ندره مثل خداوند، خدای مو. ^{۱۱} قوقریا از پیش از تو و از مینه خانه های تو و از خدمتگارا و از مردم تو دور موشه؛ تنها د دریای نیل باقی مومنه. ^{۱۲} پس موسی و هارون از پیش فرعون برو بر شد و موسی د درگاه خداوند از خاطر قوقریا که فرعون دچار ازوا بود، فریاد کده دعا کد. ^{۱۳} و خداوند د مطابق دعای موسی عمل کد و قوقریا از خانه ها، از آغیلا و از زمینا از بین رفت. ^{۱۴} و مردم اونا ره تول تول کد و تمام جای ها ره بوی بد گرفت. ^{۱۵} مگم وختیکه فرعون از شر قوقریا آرام شد، باز ام دل خو ره سخت کد و د تورای موسی و هارون گوش ندد، فقط امو رقمیکه خداوند گفتد.

بلای سبوم

^{۱۶} بعد ازو خداوند د موسیٰ گفت: "د هارون بگی که تیاق خو ره د خاک زمی بزَن تاکه خاک د سراسر مصر د لشکر پاشه ها تبدیل شنه." ^{۱۷} و اونا امو رقم کد: هارون تیاق ره قد دست خو دراز کده خاک زمی ره زد و جسم تمام انسانا و جانورا پُر از پاشه شد، چون تمام گرد و خاک سرزمین مصر پاشه جور شد. ^{۱۸} جادوگرا ام قد قدرت های جادوگری خو کوشش کد که امی کار ره کنه، مگم اونا نتست و پاشه ها د بله انسان و حیوان باقی مند. ^{۱۹} پس جادوگرا د فرعون گفت: "دست خدا دزی کار آسته." لیکن فرعون باز ام سنگدل مند و د تورای موسیٰ و هارون گوش ندد، امو رقمیکه خداوند پیشگویی کدد.

بلای چارم

^{۲۰} بعد ازو خداوند د موسیٰ گفت: "صبح گاه باله شو و غیبتیکه فرعون د لب دریای نیل موره د پیش روی شی ایسته شو و دزشی بگی که خداوند اینی رقم موجه: "قوم مره ایله کو تاکه اونا بوره و مره عبادت کنه." ^{۲۱} و اگه اونا ره ایله نکنی، اوخته لشکر اوخلی ره د بله از تو و خدمتگاری تو، د بله مردم تو و د خانه های تو ری مونت و خانه های پگ مصریا و زمینای ازوا پُر از اوخلی موشه. ^{۲۲} مگم دمزو روز ما منطقه جوشن ره که جای بود-و-باش بنی اسرائیل آسته، جدا مونت تاکه هیچ اوخلی د اونجی نبشه و تا بدنی که ما خداوند امزی سرزمی آستم. ^{۲۳} و ما بین قوم از تو و قوم از خود فرق میلم. صبح ای معجزه ظاهر موشه!" ^{۲۴} و خداوند امو رقم کد: لشکر کته اوخلی د قصر فرعون، د خانه های درباریا و تمام سرزمین مصر آمد و تمام زمین مصر از خاطر اوخلی خراب شد. ^{۲۵} پس فرعون موسیٰ و هارون ره گوی کده گفت: "بورید و د منبه سرزمین مصر د خدای خو قربانی کنید!" ^{۲۶} لیکن موسیٰ د جواب شی گفت: "دُرست نیبه که مو امی کار ره بکنی، ازی که مو بلده خداوند، خدای خو چیزی ره قربانی مونی که د نظر مصریا زشت آسته. و اگه مو د پیش روی مردم مصر چیزی ره قربانی کنی که اونا بد مینگره، آیا اونا مو ره سنگسار نمکنه؟" ^{۲۷} مو باید د اندازه سه روزه راه د بیابو سفر کنی و مطابق امر خداوند د بیابو بلده خداوند خدای خو قربانی کنی. ^{۲۸} فرعون گفت: "ما شمو ره ایله مونت تاکه د بیابو بورید و بلده خداوند، خدای خو قربانی تقدیم کنید. لیکن کلو دور نشینید. پس آلی بلده ازمه دعا کنید." ^{۲۹} موسیٰ گفت: "ما از اینجی که بر شدیم، د پیش خداوند دعا مونت و صبح امی لشکر اوخلی از تو، از خدمتگاری تو و از مردم مصر دور موشه. لیکن احتیاط کو که بسم مو ره بازی ندی و بنی اسرائیل ره باز ام از رفتو و قربانی کدو بلده خداوند مانع نشنی." ^{۳۰} پس موسیٰ از پیش فرعون برو رفته د حضور خداوند دعا کد ^{۳۱} و خداوند دعای موسیٰ ره قبول کده تمام

اوخلی ره از پیش فرعون و از خدمتگارا و مردم شی دور کد و هیچ کدم شی باقی نَمند. ^{۳۲} مگم فرعون ایمدفعه باز ام سنگدل شد و مردم اسرائیل ره ایله نکد.

بلای پنجم

^۹ بعد ازو خداوند د موسی گفت: "پیش فرعون بورو و دزو بگی که خداوند، خدای عبرانیا موگه، قوم مَره ایله کو تاکه اونا بوره و مَره عبادت کنه. ^۲ لیکن اگه اونا ره اجازه ندی که بوره و بسم اونا ره نگاه کنی، ^۳ خداوند دست خو ره د بله مالای تو که د برو آسته، دراز مونه و آسپها، خرها، اُشترها، گاوو و رمه های تو ره د مَرَضِ وِبا گرفتار مونه. ^۴ ولی خداوند د بین مال اسرائیل و مال مصر فرق میله که حتی یگ حیوان ام از بنی اسرائیل نَموره." ^۵ پس خداوند وخت امزی کار ره تعیین کده گفت: "ما، خداوند امی بلا ره صباح نازل موم. ^۶ د روز دیگه شی خداوند چیزی ره که گفتد عملی کد و تمام مالا و گلههای مصریا از بین رفت، لیکن از چارپایای بنی اسرائیل هیچ کدم شی نَمرد. ^۷ اوخته فرعون نفرای خو ره ربی کد و فامید که از چارپایای بنی اسرائیل حتی یگ شی ام نَمرده. مگم دل فرعون باز سخت شد و او بنی اسرائیل ره ایله نکد.

بلای ششم

^۸ بعد ازو خداوند د موسی و هارون گفت: "مشت های خو ره از دود که بغلای کوره ره گرفته پُر کنید و موسی او ره د نظر فرعون د هوا پاش بدیه. ^۹ اوخته او د بله تمام سرزمین مصر مثل گرد-و-خاک تیت موشه و د جان انسان و حیوان دانه های ریمتو پیدا مونه." ^{۱۰} پس اونا دود ره از یگ کوره گرفته د حضور فرعون ایسته شد و موسی دود ره د هوا پاش دد و دود د روی جان انسان و حیوان دانه های ریمتو و بیخ کته پیدا کد. ^{۱۱} جادوگرا از خاطر دانه ها نتنست د پیش موسی ایسته شنه، چون دانه ها د بله جادوگرا و پگ مصریا بود. ^{۱۲} مگم امو رقمیکه خداوند گفتد، او فرعون ره سنگدل کد و فرعون از آید موسی و هارون نشد.

بلای هفتم

^{۱۳} بعد ازو خداوند د موسی گفت: "صبحگاه باله شو و د برابر فرعون ایسته شده دزشی بگی که خداوند، خدای عبرانیا موگه، قوم مَره ایله کو تاکه اونا بوره و مَره عبادت کنه. ^{۱۴} اگه نه، ایمدفعه ما تمام بلاهای خو ره د سر

ازتو و غلامای تو و قوم تو میرم تا بدنی که د تمام دنیا مثل ازمه وری هیچ خدای نییه.^{۱۵} اگه ما دست خو ره د بِلَه ازتو و مردمای تو دراز کده شمو ره د مَرَضِ وُبا گِرِفَتار موكدم، تا آلی ره شمو از بِلَه زمی پای پاک گم موشدید.
^{۱۶} لیکن تو ره بِلَه امزی مقصد تا آلی ره زنده نگاه کدم، تا که قدرت خو ره دز تو نشو بدیم و تا نام مه د تمام دنیا شِنخته شنه.^{۱۷} مگم تا هنوز ام تو خود ره د برابر قوم ازمه کنه کنه مونی و اونا ره ایله نمونی.^{۱۸} دمزی دلیل، صباح دمزی وخت ایطور زاله کنه کنه از آسمو موبارتم که د طول تاریخ مصر، از بنیاد ملک تا آلی ره دیده نشده.
^{۱۹} و آلی د مردم خو پیغام ربی کو که تمام حیوانا و چیزای ره که د برو دری جم کده د خانه ها بیره. چون وختیکه زاله موباره هر انسان و حیوان که د آغیل و خانه حفظ نییه، بلکه د برو منده، اونا از بین موره.^{۲۰} امو نفرای فرعون که از اخطار خداوند ترس خورد، اونا چارپایای خو ره قد خدمتگاری خو د خانه ها و قوتونا آورد.^{۲۱} مگم او کسای که د کلام خداوند توجه نکد، اونا غلاما و مالای خو ره د برو ایله ایشت.

^{۲۲} اوخته خداوند د موسی گفت: "دست خو ره سون آسمو دراز کو تا د تمام ملک مصر زاله بباره، د بِلَه انسان و حیوان و د بِلَه تمام گیاه ها د پگ سرزمین مصر."^{۲۳} پس موسی تیاق خو ره سون آسمو دراز کد و خداوند گرگرداغ و زاله ربی کد و آتشک ام د زمی زد. د امزی رقم خداوند د سرزمین مصر زاله بارند.^{۲۴} زاله کلو شدید بارید و د وخت باریدون زاله آتشک ام میزد، د اندازه که د تمام سرزمین مصر از وخت جور شدن شی تا او غیت ره هیچ کس ندیدد.^{۲۵} د سراسر مصر زاله هر چیزی ره که د برو بود، ام انسان و ام حیوان ره زد. و زاله هر گیاه ره نابود کد و درختا ره میده میده کد.^{۲۶} تنها د منطقه جوشن، د جای که بنی اسرائیل بود، زاله نبارید.^{۲۷} پس فرعون موسی و هارون ره د پیش خو طلب کده دزوا گفت: "ایمذعه ما گناه کدم. خداوند حق آسته و ما و قوم مه بدکار آستی."^{۲۸} د حضور خداوند عذر کینید تا که گرگرداغ و زاله قوی شنه، چراکه امیقس بس آسته. و ما شمو ره میلم که بورید و دیگه از رفتون شمو مانع نموشم."^{۲۹} موسی دزو گفت: "امی که از شار بر شدم ما دستای خو ره سون خداوند باله مونم. اوخته گرگرداغ قوی موشه و زاله دیگه نموباره تا بغامی که دنیا از خداوند آسته."^{۳۰} لیکن ما میدتم که تو و نفرای تو هنوز ام از خداوند نمیترسید."^{۳۱} تمام بوتههای کتان و جو خراب شد، چراکه جو خوشه کد و کتان پیش از باریدون زاله پندوق کد.^{۳۲} مگم گندم و شخل از بین نرفت، چراکه اونا دیر رس آسته.^{۳۳} پس موسی از پیش فرعون بر شد و از شار برو رفته دستای خو ره سون خداوند بلند کد و گرگرداغ و زاله قوی شد و بارش دیگه د بِلَه زمی نبارید.^{۳۴} وختی فرعون دید که بارش و زاله و گرگرداغ قوی شد، او و غلامای شی بسم گناه کد و دل ازوا سخت شد.^{۳۵} و امو رقم که خداوند د وسیله موسی گفتد، فرعون د سنگدلی خو ادامه دده بنی اسرائیل ره باز ام ایله نکد.

۱۰ بعد ازو خداوند د موسیٰ گفت: "بورو د پیش فرعون. ما دل ازو و خدمتگاری شی ره سخت کدم تا که ای نشانی های معجزه آمیز ره د بین ازوا ظاهر کنم" و تا که د بچکیچا و نوسه گون خو نقل کده بتنی که چی رقم مصریا ره رسوا کدم و معجزه های خو ره د مینکل ازوا ظاهر کدم. د ای صورت شمو میدنید که ما خداوند استم. " پس موسیٰ و هارون د پیش فرعون رفت و دزو گفت: "خداوند، خدای عبرانیا امی رقم موگه، تا کی از سر خم کدو د پیش ازمه انکار مونی؟ قوم مره ایله کو تا اونا بوره و مره عبادت کنه. چون اگه اونا ره ایله نکنی، بدن که صباح ملخ ها ره د ملک تو ری موم. ملخ ها روی زمی ره پوش مونه تا اندازه که زمی ره دیده نمیتید. اونا باقی منده گیاه ها ره که از زاله خراب نشده و پگ درختای ره که د زمی سوز کده، موخوره. خانه های خود تو و از تمام خدمتگاری تو و مردم مصر پر از ملخ موشه، د اندازه که آه گون تو و بابه کلونای تو از روز جای-د-جای شدن خو د ای سرزمی تا آلی ره ندیده. " بعد ازو موسیٰ روی خو ره دور دده از پیش فرعون برو رفت. و نفرای فرعون دزو گفت: "تا به کی ای آدم مو ره دچار مصیبت مونه؟ بیل که مردای بنی اسرائیل بوره و خداوند، خدای خو ره عبادت کنه. آیا نمیدنی که مصر بیرو شده؟" اوخته اونا موسیٰ و هارون ره د حضور فرعون پس آورد و او دزوا گفت: "بورید و خداوند، خدای خو ره عبادت کنید، لیکن دز مه بگید که کدم کسا موره؟" موسیٰ د جواب شی گفت: "مو قد جوانا و پیرا، قد باچه ها و دخترن خو موری و گله ها و رمه های خو ره ام قد خو قتی موبری، چراکه پگ مو باید دزی جشن مقدس که بلده خداوند آسته، شرکت کنی. " فرعون دزوا گفت: "خداوند شمو ره خیر بدیه قد ازی گپ شمو! کی شمو ره میلم که قد بچکیچای خو بورید! واضح آسته که یگو نقشیه بد د پیش خو درید! نه! ای رقم نموشه! فقط مردا از بین شمو بوره و خداوند ره عبادت کنه، چون از اول ام خواهش شمو امی بود. " پس اونا ره از حضور فرعون هی کد.

۱۲ بعد ازو خداوند د موسیٰ گفت: "دست خو ره د سرزمین مصر دراز کو تا که لشکر ملخ ها د بله زمی بییه و تمام گیاه های روی زمی ره یعنی هر چیزی ره که پس از زاله باقی منده، بخوره. " اوخته موسیٰ تیاق خو ره د سرزمین مصر دراز کد و خداوند یگ روز و یگ شاو از طرف شرق باد ره پف کد. وختیکه صباح شد، امو باد لشکر کبه ملخ ره قد خو قتی آورد. ملخ ها د بله تمام سرزمین مصر آمد و پگ منطقه ها ره گرفت. ایطور ملخ کلو بود، که هرگز د سرزمین مصر دیده نشد و بعد ازو ام دیده نموشه. اونا تمام زمی ره پوشند تا اندازه که پگ جایا تریک شد. ملخ ها تمام گیاه ها و میوه های ره که از زاله باقی مند خورد. خلاصه، د تمام مصر هیچ سوزی دیده نموشد، نه د گیاه و نه د درخت. پس فرعون فوری موسیٰ و هارون ره طلب کده گفت: "ما د ضد خداوند،

خُدای شُمو و دَ ضِدِ خودون شُمو خطا کدیم. ^{۱۷} ایمدَفعه ام خطای مَره بُبخشید و دَ حُصُورِ خُداوند، خُدای خُو عُدِر کُنید تا که ای بِلای کُشِنده ره از مه دُور کنه. ^{۱۸} ” پس مُوسیٰ از دِیرِ فِرْعَوْن بَرُو رفت و دَ پِیشِ خُداوند دُعا کد. ^{۱۹} اوخته خُداوند از طرفِ غَرَبِ بادِ تیز ره پُف کد و امی بادِ پَگِ مَلَخِ ها ره دَ درِیایِ سُرَخ بُرد، دَ اندازِه که دَ تمامِ مِصرِ یگِ مَلَخِ ام باقی نَمند. ^{۲۰} ” مگم خُداوند باز فِرْعَوْن ره سَنگِ دِل کد و او بَنیِ اِسْرَائیلِ ره ایله نَکد.

بَلایِ نُهَم

^{۲۱} بعد ازو خُداوند دَ مُوسیٰ کُفت: ” دِستِ خُو ره سُونِ آسَمو بِلند کُو تا که تَرِیکیِ سِرزمینِ مِصرِ ره بَگیره، یگِ تَرِیکیِ که مَرْدُمِ بَتَنه او ره احساس کنه. ^{۲۲} ” و مُوسیٰ دِستِ خُو ره سُونِ آسَمو باله کد و تَرِیکیِ وَحشتناکِ تمامِ سِرزمینِ مِصرِ ره دَ مَدَتِ سِه روزِ گِرِفت. ^{۲۳} ” مَرْدُمِ یگِ دِیگِه خُو ره نَمیدید و بِلدِه سِه روزِ هیچ کس از جای خُو شور نَخورد، مگم آغیلایِ بَنیِ اِسْرَائیلِ روشو بُود. ^{۲۴} ” او غَیتِ فِرْعَوْن دَفِعِه دِیگِه مُوسیٰ ره طَلب کد و کُفت: ” بورید و خُداوند ره عِبادتِ کُنید. بچکِ چایِ خُو ره ام قد خُو بَبَرید، مگم رَمه ها و گلّه های شُمو باید دَ مِصرِ بُمَنه. ^{۲۵} ” لیکن مُوسیٰ کُفت: ” آیا کُشتنیِ و قُربانیِ های سوختنیِ ره تُو دَز مو میدی تا اونا ره قد خُو بَبُری و بِلدِه خُداوند، خُدای خُو قُربانی کنی؟ نَه! ^{۲۶} ” پس مو رَمه های خُو ره ام قد خُو موبُری، حتی یگِ پایِ حیوانِ ره ام دَ جای شی ایله نَمونی، چُونِ یگون شی ره مو دَ خُداوند، خُدای خُو تَقَدیم مونی. لیکن تا دَ اُونجی نَرسی، معلوم نییه که چی رقم باید خُداوند ره عِبادت کنی. ^{۲۷} ” مگم خُداوند دِلِ فِرْعَوْن ره سخت کد و او باز ام اونا ره ایله نَکد. ^{۲۸} ” بعد ازو فِرْعَوْن دَ مُوسیٰ کُفت: ” از پِیشِ مه دُور شو و هوشِ خُو ره بَگیر که دِیگِه دَ دِیرِ ازمه نیی، چُونِ اگِه دَفِعِه دِیگِه قد ازمه رُو دَ رُو شنی، حتماً کُشته موشی! ^{۲۹} ” مُوسیٰ دَ جَوَابِ شی کُفت: ” راس کُفتی؛ دِیگِه هرگِز رُو تُو ره نَمینگرم. ”

بَلایِ دَهَم

۱۱ | اوخته خُداوند دَ مُوسیٰ کُفت: ” یگِ بَلایِ دِیگِه ره ما دَ بِلِه فِرْعَوْن و مِصرِیا نازلِ مُونم؛ بعد ازو فِرْعَوْن شُمو ره ایله مونه و غَیتِیکه شُمو ره ایله مونه، او شُمو ره بَکَلی از اِینجی هی مونه. ^۲ ” دَ بَنیِ اِسْرَائیلِ بَگی که هر مَرْد و هر خاتو از هَمسایِه مِصری خُو چِیزایِ طَلایی و نُقرهیی بَطَلَبه. ^۳ ” چُونِ خُداوند قَوْمِ اِسْرَائیلِ ره دَ نَظَرِ مِصرِیا مُحترَمِ جور کُدد و خودِ مُوسیٰ ام دَ تمامِ سِرزمینِ مِصرِ دَ پِیشِ خِدْمَتگارانِ فِرْعَوْن و دَ پِیشِ مَرْدُمِ مِصرِ آدمِ عَدِر کُته معلوم موشُد.

^۴ پس موسیٰ ادامه دده د فرعون گفت: "خداوند اینی رقم موجه، 'قربای نیم شاو ما از منہ مصر تیر موشم' و پگ باچه‌های اولباری د سرزمین مصر مومره، از باچه فرعون گرفته که د تخت خو ششسته یه تا باچه اولباری کنیزی که کار شی آسیا کدو آسته. حتی تمام اولباری چارپایا ام از بین مورہ. ^۵ ایطور چخرا و ماتم کلو د سرزمین مصر پیدا موشه که هرگز شنیده نشده و شنیده ام نموشه. ^۶ مگم د خلاف بنی اسرائیل و حیوانای شی حتی یگ سگ ام غوغو نموکنه. او وخت شمو موفامید که خداوند د بین قوم اسرائیل و قوم مصر فرق قائل موشه. ^۷ اوخته تمام خدمتگاری تو د پیش ازمه میبه و سرخم کده خاهش مونه که 'تو و پگ مردم که از تو پیروی مونه، از اینجی بر شنید!' بعد از ما از مصر بر موشم." و موسیٰ د سر قار از حضور فرعون برو رفت.

^۸ خداوند د موسیٰ گفتد: "فرعون توره شمو ره گوش نمونه، پس امزی خاطر معجزه‌های مه د سرزمین مصر کلو شده مورہ." ^۹ موسیٰ و هارون د پیش فرعون پگ امزی نشانی‌های معجزه آمیز ره انجام دد، لیکن بخاطریکه خداوند فرعون ره سنگدل کدد، او بنی اسرائیل ره نه می‌ایشته که از ملک ازو بر شنه.

عید فطیر و دستورای شی

۱۲ خداوند د موسیٰ و هارون د ملک مصر گفت: ^۱ "اینمی ماه بلده شمو شروع ماه‌ها حساب شنه، یعنی امی ماه، ماه اول سال بلده شمو بشه. ^۲ د بنی اسرائیل بگید که هر کس د روز دهم امزی ماه، د مطابق خانوار آته‌گون خو یگ حیوان ره تیار کنه، یعنی یگ حیوان بلده هر خانه. ^۳ اگه تعداد نفرای یگ خانوار کم بشه، اونا میتنه قد خانوار همسایه خو د یگ حیوان شریک شنه. هر خانوار د مطابق تعداد نفرای خو و د اندازه خوراک هر شخص امو حیوان ره حساب کنه. ^۴ امی حیوان باید حیوان نر، بے عیب و یگ ساله بشه و شمو میتنید او ره از گوسپو و یا از بز بگیرید. ^۵ حیوان ره تا روز چاردهم امزی ماه نگاه کنید و دمزو روز د غیت آفتو ششستو تمام جماعت اسرائیل، هر خانوار حیوان خود خو ره حلال کنه. ^۶ اونا یگ مقدار از خون ازوا ره گرفته د بله چوکات دروازه‌های خو که د اونجی گوشت حیوان ره موخوره پاش بدیه. ^۷ دمزو شاو اونا گوشت ره بریو کنه و قد نان فطیر و سوزی‌های تلخ بخوره. ^۸ گوشت ره خام نخورید و قد او پخته نکنید، بلکه تمام شی ره د بله آتش بریو کده بخورید، کله و پیچه و حتی دل-و-چگر شی ره ام بخورید. ^۹ هیچ کدم حصه گوشت ره تا صبح نگاه نکنید و اگه کدم چیز ازو باقی بمانه، او ره د آتش در بدید. ^{۱۰} گوشت ره اینی رقم بخورید: کمر خو ره بسته کده کوشره‌های خو ره پای کنید و تیاق خو ره د دست خو گرفته د عجله بخورید. اینمی قربانی پصح بلده خداوند آسته. ^{۱۱} دمزو شاو ما از سرزمین مصر تیر موشم و تمام اولباری‌های مصر ره، ام انسان و ام حیوان شی ره از بین موبرم. و ما د بله خدایون مصر قضاوت

مُونم، چُون ما خُداوند اَسْتَم. ^{۱۳} و اَمُو خُون بَلَدِه شُمُو یِگ نشانی اَسْتِه دَ بَلِه خانه‌های که شُمُو دَ اُونجی اَسْتِید. اَمُو خُون ره که مِینِگَرَم خانه‌های شُمُو ره ایلِه کده تیر موشَم و غِیْتِیکِه سرزمینِ مِصر ره مِیَزَنَم بِلای مَرگ دَ بَلِه شُمُو هِیچ نَمِییه تا شُمُو ره از بَین بُره. ^{۱۴} اَمی روز بَلَدِه شُمُو یِگ عید و یادگاری بَشه و شُمُو اَمی عید ره دَ یادِ خُداوند برگزار کُنید و نسل دَ نسل ای ره دَ عِنوانِ یِگ آیینِ هَمیشگی نِگاه کُنید. ^{۱۵} بَلَدِه هفت روز نانِ فَطیرِ بُخورید. دَ روزِ اوّل، خَمیر مایه ره از خانه‌های خُو بُر کُنید، چُون هر کسی که دَزی مُدَتِ هفت روز نانِ خَمیر مایه‌تُو بُخوره، اُو باید از مَنه قَوْمِ اِسْرَائیل آخِ شُنه. ^{۱۶} دَ روزِ اوّل و دَ روزِ هفتم شُمُو یِگ جَلِسِه مُقَدَّس برگزار کُنید. دَ مَزی دُو روز هِیچ کار نَکُنید بَعیر از تیار کدوِن نانِ بَلَدِه هر شخص. اِیَمی تنها کاری اَسْتِه که شُمُو انجام دده مِیتنید. ^{۱۷} شُمُو اَمی عیدِ فَطیر ره نِگاه کُنید، چَراکه دَ مَزی روز ما طایفه‌های شُمُو ره از سرزمینِ مِصر بُرو اُوردم. پس اَمی روز ره نسل دَ نسل عید بَگیرید و دَ عِنوانِ یِگ آیینِ هَمیشگی نِگاه کُنید. ^{۱۸} از شامِ روزِ چاردهمِ ماهِ اوّل تا شامِ روزِ بیست و یِکم، شُمُو باید نانِ فَطیرِ بُخورید. ^{۱۹} دَزی هفت روز خَمیر مایه نَباید دَ خانه‌های شُمُو و جُود دَشْتِه بَشه. هر کسی که نانِ خَمیر مایه‌تُو ره بُخوره، اُو شخص چی بیگنه بَشه، چی مردُمِ اَصْلی مُلک، از مَنه جَماعتِ اِسْرَائیل آخِ موشه. ^{۲۰} باز تَاکِید مُونم که دَ مَزی هفت روز هِیچ چیزی خَمیر مایه‌تُو نَخورید، بَلِکِه فقط نانِ فَطیرِ بُخورید.

^{۲۱} بعد از و موشی ریش سفیدای قومِ اِسْرَائیل ره پیش خُو طلب کد و دَزوا کُفت: ”بورید باره ها ره بَلَدِه خانوار خُو بَگیرید و دَ عِنوانِ قُربانی پَصَحِ حلال کُنید. ^{۲۲} خُونِ باره ره دَ یِگ طَشْتِ بِنْدَزید و بعد از و قد علف زوفا خُون ره دَ دُو بَغل و دَ سِرِ چوکاتِ درگِه خُو بُمَلِید. هِیچ کَدَم شُمُو دَمَزُو شاو تا صُبح از خانِه خُو بُرو نَروید. ^{۲۳} چُون خُداوند از سرزمینِ مِصر تیر موشه تاکه مِصریا ره بزنه، مِگم وختِیکِه خُون ره دَ دُو بَغل و دَ سِرِ چوکاتِ درگِه شُمُو بَنگره، خُداوند از اُو درگِه تیر موشه و دَ نابُود کُننده اِجازه نَمیدیه که دَ خانه‌های شُمُو داخلِ شُنه و شُمُو ره بَکُشه. ^{۲۴} بَرگزاری اَمزی مَراسِمِ بَلَدِه شُمُو و اولادِه شُمُو یِگ قَانُونِ دایمی اَسْتِه. ^{۲۵} وختی شُمُو دَمَزُو سرزمی که خُداوند دَ مُطابِقِ وعده خُو دَز شُمُو مِیدیه داخلِ موشید، شُمُو اَمی مَراسِمِ ره دَ جای بَیرید. ^{۲۶} زمانیکه اولادای شُمُو از شُمُو پُرسان کنه که ای مَراسِمِ چی معنی دَره؟ ^{۲۷} شُمُو بَگَید، ’ای قُربانی پَصَحِ دَ اِحْتِرامِ خُداوند اَسْتِه. اُو از خانه‌های بَنی اِسْرَائیل دَ سرزمینِ مِصر تیر شُد، دَ حالیکه مِصریا ره زَد و کُشت؛ لیکِن خانه‌های اَزمو ره نِجات دَد. ‘ اُوخته مردُمِ اِسْرَائیل رُوی دَ خاکِ اُفتدِه خُداوند ره سَجده کد. ^{۲۸} پس بَنی اِسْرَائیل رفته اَمُو کار ره کد که خُداوند دَ موشی و هارُون اَمر کدُد.

مَرگِ اوْلباری های مِصریا

^{۲۹} و ایطور شد که خداوند د نیم شاو تمام اولباری های مصر ره زد و کشت، از باچه اولباری فرعون که د تخت خو شسته بود، تا باچه اولباری شخص اسیر که د سیاهچاه بندی بود. حتی پگ اولباری های حیوانات ره ام از بین برد.

^{۳۰} دمزو شاو فرعون و خدمتگرای شی و تمام مردم مصر از خاو بیدار شد و یگ ناله-و-چخرای غدر کته د سرزمین مصر شنیده شد، چون هیچ خانه نبود که د اونجی کس نمرده بشه. ^{۳۱} فرعون دمزو وخت شاو موسی و هارون ره کوی کده گفت: "باله شنید و از بین قوم مه بر شنید و بنی اسرائیل ره ام قد خو قتی ببرید! بورید و امو رقم که خاسته بودید خداوند ره عبادت کنید. ^{۳۲} کله ها و رمه های خو ره ام د مطابق توره خو ببرید، و له بلده ازمه ام دعای خیر و برکت کنید." ^{۳۳} و مصریا بنی اسرائیل ره شله شد که اونا د عجله از سرزمین ازوا بر شنه، چون اونا موگفت: "اگه نه، پگ مو مومری." ^{۳۴} پس بنی اسرائیل تغاره های پر از خمیر بے خمیرمایه ره د چادرا پیچ کده د شانته های خو باله کد. ^{۳۵} بنی اسرائیل د توره موسی عمل کدد و از همسایه های مصری خو چیزای طلائی و نقره ای و کالا طلب کدد. ^{۳۶} خداوند بنی اسرائیل ره د نظر مردم مصر محترم جور کدد و هر چیزی که اونا از مصریا طلب کد، بلده ازوا دد. دزی ترتیب اونا مردم مصر ره غارت کد.

^{۳۷} اوخته بنی اسرائیل از شار رعمرسیس کوچ کده سون طرف سکوت ری شد. تعداد ازوا بغير از خاتونو و بچکیچا قریب شش صد هزار مرد بود که پیده مورفت. ^{۳۸} قد ازوا قتی غدر مردم دیگه ام رفت و کله ها و رمه ها، یعنی مال بسیار کلو قد ازوا ری شد. ^{۳۹} و اونا امزو خمیر فطیر که از مصر آوردن نان فطیری پخته کد. خمیر تا او غیت نرسیدد، چون مصریا اونا ره د عجله از ملک خو بر کد. اونا وخت نداشت که نان ره پخته کنه و یا بلده خو توشه راه تیار کنه. ^{۴۰} خلاصه، بنی اسرائیل مدت چار صد و سی سال د مصر زندگی موکد. ^{۴۱} د آخر امزی چار صد و سی سال، دمزو روز تمام طایفه های قوم خداوند از سرزمین مصر بر شد. ^{۴۲} او یگ شاو بود که خداوند نظر خو ره د بله بنی اسرائیل دوخته بود تا اونا ره از سرزمین مصر برو بیره. او شاوی آسته که تمام بنی اسرائیل بحیث شاو بیداری د احترام خداوند از نسل تا نسل باید نگاه کنه.

^{۴۳} و خداوند د موسی و هارون گفت: "اینی مقررات بلده قربانی پصح آسته: هیچ بیگنه باید از قربانی پصح نخوره. ^{۴۴} مگم هر غلام زرخرید که ختنه شده بشه، میتنه ازو بخوره. ^{۴۵} شخص مسافر و یا مزدورکار نباید ازو بخوره. ^{۴۶} هر حیوان قربانی شده باید د یگ خانه خورده شنه. هیچ گوشت ازو باید امزو خانه برو برده نشنه و هیچ کدم از استغونای شی ره میده نکنید. ^{۴۷} تمام جماعت اسرائیل باید ای مراسم ره برگزار کنه. ^{۴۸} اگه یگ شخص بیگنه د مینکل شمو زندگی مونه و میخایه پصح ره بلده خداوند برگزار کنه، باید مردا و باچه های شی ختنه شنه. بعد ازو اجازه دره که نزدیک شده پصح ره برگزار کنه و او مثل آدم اصلی سرزمین شمو موشه. لیکن آدم ناخنه نباید از

قربانی پَصَحْ بُخوره. ^{۴۹} حُکْمِ بَلَدِهِ إِسْرَائِیلِی اَصْلِی و بَلَدِهِ خَارِجِی که خْتَنه شُدِه و دَ بَیْنِ شُمُو زَنْدَگِی مُونِه یِگِ اَسْتَه. ^{۵۰} ”اَوخْتَه، تَمَامِ بَنِی إِسْرَائِیلِ اَمُوطُور کد: اُونَا پِگِ اِحکامی رِه که خُداوند دَ مَوسِی و هَارُونِ اَمْر کُدَد، عَمَلِی کد. ^{۵۱} و دَمَزُو رُوز خُداوند تَمَامِ طَایفَه هَای بَنِی إِسْرَائِیلِ رِه از سِرزَمِیْنِ مِصْرِ بَرُو اُورَد.

وَقَفِ اَوْلَبَارِی هَا بَنِی إِسْرَائِیلِ

۱۳ و خُداوند دَ مَوسِی اَمْر کدِه کُفْت: ^۲ ”تَمَامِ اَوْلَبَارِی هَای نَر رِه دَز مِه وَقَف کُو، یَعْنِی ثَمَرِه اَوَّلِ هَر رَحْمِ از بَیْنِ بَنِی إِسْرَائِیلِ، چِی اِنْسَان بَشَه و چِی حَیْوَان، اُو از مِه یَه.“

تَاکِیدِ مَوسِی بَلَدِه بَرگَزَارِ کَدُونِ عَیدِ فَطِیرِ

^۳ پَس مَوسِی دَ مَرْدُمِ کُفْت: ”ای رُوز رِه دَ یَاَدِ دَشْتَه بَشِید، که دَمَزِی رُوز شُمُو از مِصْر، از جَایِی که غُلامِ بُوْدِید، بَرُو اَمَدِید. خُداوند قَدِ دِستِ قُدْرَتَمَنْدِ خُو شُمُو رِه اَمَزِی جَایِ بَرُو اُورَد. نَانِ خَمِیرْمَایَه تُو رِه هِیچِ نَخُورِید. ^۴ دَمَزِی رُوز دَ مَایِ اَبِیبِ شُمُو از مِصْرِ بَرُو مَوشِید. ^۵ و خَتِیکَه خُداوند شُمُو رِه دَ سِرزَمِیْنِ کِنَعَانِیا، حِثِیا، اَمُورِیا، حِوِیا و یَبُوسِیا رَسَنْد، شُمُو اَمِی مَراسِمِ رِه دَ مَایِ اَبِیبِ نِگَاهِ کُنِید. خُداوند اَمِی سِرزَمِی رِه که سِرزَمِیْنِ شِیرِ و عَسَلِ اَسْتَه دَ بَابِه کَلُونَایِ شُمُو و عَدَه کُدَد. ^۶ دَ مَدَّتِ هَفْتِ رُوزِ شُمُو نَانِ فَطِیرِ بَخُورِید و دَ رُوزِ هَفْتُمِ دَ اِحْتِرامِ خُداوند جِشْنِ بِگِیرِید. ^۷ دَ دُورُونِ اَمَزُو هَفْتِ رُوزِ نَانِ فَطِیرِ بَخُورِید و دَ پِگِ جَایِ هَا و مَنطِقَه هَای شُمُو هِیچِ خَمِیرْمَایَه یا نَانِ خَمِیرْمَایَه تُو پِیدَا نَشْنَه. ^۸ و شُمُو دَمَزُو رُوز دَ بَاچَه خُو نَقْلِ کُنِید که اَمِی عَیدِ بَخَاظَرِ اَزِی اَسْتَه که خُداوند بَلَدِه مِه کَارِ کَنَه کدِه و مَرِه از مِصْرِ بَرُو اُورَد. ^۹ اَمِی عَیدِ رَقْمِ نَشَانِی اَلِی دَ دِستِ تُو و مِثْلِ یَاَدگَارِی دَ پِیشِ چِیمَایِ تُو بَشَه تَاکِه شَرِیعَتِ خُداوند هَر و خَتِ دَ دَانِ تُو بَشَه، چُونِ خُداوند قَدِ دِستِ قُدْرَتَمَنْدِ خُو تُو رِه از مِصْرِ بَرُو اُورَد. ^{۱۰} پَس هَر سَالِ دَ و خَتِ مَقَرَّرِ شُدِه، ای فَرِیضَه رِه دَ جَایِ بَیْرُو.“

^{۱۱} ”زَمَانِیکَه خُداوند تُو رِه دَ سِرزَمِیْنِ کِنَعَانِ مِیرَسَنَه که و عَدَه شِی رِه از پِیشِ دَ بَابِه کَلُونَایِ تُو و اَمِ دَ خُودِ تُو دَدَد، و اُو سِرزَمِی رِه دَز تُو مِیدِیَه، ^{۱۲} دَ اُو غَیْتِ بَاچَه هَای اَوْلَبَارِی و اَمِچَنانِ اَوْلَبَارِی نَرِ حِیْوَاناتِ خُو رِه دَ خُداوند وَقَفِ کُو، چُونِ اُونَا دَ خُداوند تَعَلُقِ دَرِه. ^{۱۳} مِگَمِ دَ عَوْضِ هَرِ اَوْلَبَارِی خَرِ بَایدِ یِگِ بارَه رِه دَ خُداوند وَقَفِ کُنِی. و اگِه بَلَدِه شِی فِدیَه نَمِیدِی، بَایدِ گَرْدُونِ خَرِ رِه مِیدِه کُنِی. لَیکِنِ بَلَدِه هَرِ بَاچَه اَوْلَبَارِی بَنِی إِسْرَائِیلِ شُمُو حَتَمًا فِدیَه بَدِید. ^{۱۴} و صَبَاحِ رُوزِ و خَتِیکَه بَاچَه تُو از تُو پُرسَانِ مُونَه: ’ای کَارِ بَلَدِه چِی اَسْتَه؟‘ پَس دَزُو بُگِی که خُداوند قَدِ دِستِ قُدْرَتَمَنْدِ

خُو مو ره از سرزمینِ مصر، از جایی که غلام بودی بُرو اُورد. ^{۱۵} و غَیْتیکه فرعون سنگدل شُد و مو ره ایله نَموكد، اوخته خُداوند تمام اُولباری‌ها ره دَ سرزمینِ مصر زَد و کُشت، ام باچه اُولباری انسان ره و ام اُولباری نَر حیوانات ره. دَمزی دَلیل ما پگِ اُولباری‌های نَر حیوانات خُو ره دَ خُداوند قُربانی مُونم، مگم باچه های اُولباری خُو ره بازخَرد مُونم. ^{۱۶} ای مَراسِمِ مِثلِ یگِ نشانی دَ بِلِه دِست و مِثلِ یگِ یادگاری دَ بَینِ چیمای تُو بَشه، چراکه خُداوند قد دِستِ قوی خُو مو ره از مصر بُرو اُورد.

سَتُونِ اُور و آتِش

^{۱۷} و امی رقم شُد، وختی فرعون قومِ اسرائیل ره اجازه دَد که بوره، خُدا اونا ره از راهِ سرزمینِ فلسطینی‌ها هِدایت نَکد، اگرچه او راه نزدیک بود. چُون خُدا گُفت: ”اگه بنی اسرائیل دُچارِ جنگِ شنه، شاید اونا پشیمو شُدِه دَ سرزمینِ مصر پس بوره.“ ^{۱۸} دَمزی دَلیل خُدا اونا ره از راهِ بیابو سُون دریاى سُرَخ راهنمایی کد و بنی اسرائیل مَسَلَح شُدِه از سرزمینِ مصر بُرو اَمَد. ^{۱۹} موسی استغونای یوسف ره ام قد خُو بُرد، چراکه یوسف دَ زمانِ زندگی خُو بنی اسرائیل ره قَسَم دَدِه گُفتُ: ”وختیکه خُدا دَ بِلِه شُمُو نظرِ لُطفِ کده شُمُو ره ازینجی بُرو مَوَبره، استغونای مَره ازینجی قد خُو بُرید.“ ^{۲۰} پس بنی اسرائیل منطقه سکوت ره ایله کده دَ منطقه ایتم که دَ شروعِ بیابو بُود، خیمه زَد. ^{۲۱} دَمزی سَفَرِ خُداوند پیشلونِ ازوا رفته دَ روز دَ وسیله سَتُونِ اُور اونا ره هِدایت مَوکد و شاو دَ وسیله سَتُونِ آتِش بَلِدِه ازوا روشنی مِیَدَد. دَزی صُورت اونا مِیَتَنِست ام دَ روز و ام دَ شاو سَفَر کنه. ^{۲۲} سَتُونِ اُور دَ روز و سَتُونِ آتِش دَ وختِ شاو یگِ لحظه از پیش رُوی ازوا دُور نَموُشد.

تیر شُدو از دریای سُرَخ

۱۴ خُداوند دَ موسی گُفت: ^۱ ”دَ بنی اسرائیل بگی که اونا دُور خورده دَ منطقه پی-هَجیروت خیمه بزنه، که دَ بَینِ مِیگدال و دریای سُرَخ آسته، رُوی دَ رُوی بَعَلِ صِفون دَ پالوی دریا. ^۲ چُون فرعون دَ باره بنی اسرائیل مَوگه که ’اونا دَ دَشت سرگردو یه و بیابو اونا ره سرپیچ کده.‘ ^۳ پس ما دِلِ فرعون ره سخت مُونم و او شُمُو ره دُمبال مونه. دَزی رقم ما بُزرگی-و-جلال خُو ره دَزُو و دَ تمامِ لشکر شی ثابت مُونم تا مصریا بَدَنه که ما خُداوند اَسَنم.“ و بنی اسرائیل دَ اَمَرِ خُداوند عمل کد. ^۴ وختی دَ پادشاهِ مصر خبر دَدِه شُد که قومِ اسرائیل از مصر دُوتا کده، او و خِدمتگاری شی پشیمو شُدِه گُفت: ”مو چی کار کدی؟ چرا بنی اسرائیل ره از خِدمت خُو آزاد کدی؟“ ^۵ پس فرعون گاڈی خُو ره تیار کد و لشکر خُو ره قد خُو گِرِفته اَماده شُد. ^۶ او قد شَش صد گاڈی خاص خُو و قد پگِ گاڈی های

دیگه مصر که د زبر دست قومندانای شی بود، ریی شد. ^۸ و خداوند دل فرعون پادشاه مصر ره سخت کد تا که بتی اسرائیل ره دُمال کنه، چراکه قوم اسرائیل د سر بلندی از مصر بر شُد. ^۹ مصریا قد پگ آسپها و گاڈی های فرعون، قد نیروهای سواره و لشکر پیده، بتی اسرائیل ره دُمال کد و قد ازوا د لب دریا، د بین پی-هحیروت و بعل صفون که اونا د اوجی خیمه زُد، روی د روی شد. ^{۱۰} وختیکه فرعون نزدیک شد، بتی اسرائیل توخ کد و دید که اونه، مصریا از دُمال ازوا مییه. اونا کلو ترس خورد و د پیش خداوند فریاد زد. ^{۱۱} اوخته اونا د موسی گفت: ”مگم د مصر قبرستو نبود که مو ره دزی بیابو اوردی تا مو د اینجی بُمری؟ چرا د حق ازمو ایطور کدی و مو ره از مصر برو اوردی؟ ^{۱۲} وختیکه د مصر بودی، آیا دز تو نکفتی که ’مو ره د حال خودون مو بیل تا که د مصریا غلامی کنی؟‘ مو موفامیدی که غلام مندو د مصر از مردو د بیابو کده بهتر آسته. ^{۱۳} ” مگم موسی د مردم گفت: ”ترس نخورید! ایسته شنید و توخ کنید که خداوند چی رقم امروز شمو ره نجات میدیه. ای مصریا ره که امروز مینگرید، دیگه هرگز نمینگرید. ^{۱۴} خداوند بلده شمو جنگ مونه؛ شمو فقط صبر کنید و آرام بشید.“

^{۱۵} او غیت خداوند د موسی گفت: ”چرا د پیش مه فریاد میزنی؟ د بتی اسرائیل بگی که اونا حرکت کنه و پیش بوره. ^{۱۶} و خود تو تیاق خو ره بلند کده طرف دریا دراز کو تا که دریا دُو شق شنه و بتی اسرائیل از منه پارگی دریا د خُشکه تیر شنه. ^{۱۷} لیکن ما دل مصریا ره سخت مونم تا که اونا از دُمال شمو داخل دریا بییه و ما توسط فرعون و تمام لشکر شی و د وسیله گاڈی ها و عسکرای سواره شی بزرگی-و-جلال خو ره ظاهر مونم. ^{۱۸} پس مصریا میدنه که ما خداوند آستم. د او غیت ما از طریق شکست ددون فرعون و گاڈی های جنگی و سوارای شی بزرگی-و-جلال پیدا مونم. ^{۱۹} ” و ملایکه خدا که پیشلون لشکر بتی اسرائیل حرکت موكد، د پشت سر ازوا جای-د-جای شد. اوخته ستون اور از پیش روی بتی اسرائیل د پشت سر ازوا رفت ^{۲۰} و د بین لشکر مصریا و لشکر بتی اسرائیل پرده جور شد. امو ستون اور د مصریا تریکی موكد، مگم د بتی اسرائیل د وخت شاو روشنی میدد. دمزی رقم تمام شاو هر دُو لشکر از یگدیگه خو جدا بود. ^{۲۱} اوخته موسی تیاق خو ره قد دست خو سون دریا دراز کد و خداوند او دریا ره تمام شاو توسط باد شرقی پف کده دریا ره دُو شق کد و حصه مابین دریا خُشک شد. ^{۲۲} و بتی اسرائیل از راه خُشک د منه دریا تیر شد، د حالیکه او دریا مثل دیوال بلند د دست راست و دست چپ ایسته شُد. ^{۲۳} دمزی غیت پگ مصریا اونا ره دوند و تمام آسپهای فرعون قد گاڈی ها و سوارای شی د دُمال ازوا د منه پارگی دریا داخل شد. ^{۲۴} و صباح خداوند از منه ستون اور و آتش لشکر مصریا ره توخ کده اونا ره د گلگلمیری اندخت. ^{۲۵} او باعث شد که چرخای گاڈی های ازوا کنده شنه تا اونا د سختی حرکت کنه. اوخته مصریا چیغ زده گفت: ”بیید که از پیش بتی اسرائیل دوتا کنی، چراکه خداوند طرفدار ازوا آسته و د خلاف ازمو جنگ مونه!“

^{۲۶} بعد ازو خُداوند دَ موسیٰ گُفت: ”دِست خُو ره بسم طرفِ دریا دِراز کُو تا که آوها دَ سِرِ مِصریا و گاڈی ها و سَواری ازوا تا بییه.“^{۲۷} اوخته موسیٰ دِست خُو ره دَ بِلِه دریا دِراز کد و دَم دَم صُبح آو دریا دَ حالتِ اوّلی خُو پس آمد. مِصریا کوشش کد که دوتا کنه، لیکن اونا قد آو دریا رُوی دَ رُوی شُد و خُداوند پگِ ازوا ره دَ مینکل دریا چپه کده غرق کد.^{۲۸} وختیکه آو پس دَ جای خُو آمد، تمام گاڈی ها و سَواری ازوا زیرِ آو شُد و از تمام لشکرِ فرعون که دَ دُمبالِ بَنیِ اسرائیل رفتند، حتی یگ نفر ام زنده نَمند.^{۲۹} مگم بَنیِ اسرائیل دَ راهِ خُشک از مَنه دریا تیر شُد و آو مثلِ دیوالِ بلند دَ دِستِ راست و دَ دِستِ چپِ ازوا ایسته بُود.^{۳۰} دَمزُو روز خُداوند بَنیِ اسرائیل ره از چنگِ مِصریا نجات دَد و بَنیِ اسرائیل جَسَدِ هایِ مِصریا ره دید که دَ لبِ دریا هر سُو اُفتده بُود.^{۳۱} وختی بَنیِ اسرائیل امو قُدرتِ بزرگ ره که خُداوند دَ خِلافِ مِصریا ظاهر کد دید، اونا از خُداوند ترس خورده اِحترام کد و دَ خُداوند ایمان اُورد و دَ بنده شی موسیٰ اِعتماد کد.

غزل و سرود موسیٰ و بَنیِ اسرائیل

۱۵ بعد ازو موسیٰ و بَنیِ اسرائیل اینی سرود ره بلده خُداوند خاند:

”بلده خُداوند سرود میخانم که شکوه-مندانه پیروز شده،

آسپ ها و سَواری شی ره دَ دریا پورته کد.

^۲ خُداوند زور و سرود مه یه، اُو باعِثِ نجات مه شُد.

اینمی خُدا می آسته و ما اُو ره سِتایش مُونم، خُدا می آته مه، که ما اُو ره حمد-و-ثنا مُوکیم.

^۳ خُداوند قهرمانِ جنگ آسته،

و نام شی «خُداوند» آسته.

^۴ لشکر و گاڈی هایِ فرعون ره دَ دریا اندخت،

جنگجو هایِ خاصِ فرعون دَ دریایِ سُرخ غرق شُد.

٥ آوهای غُوج اونا ره پوشند،

و اونا مِثلِ سنگ دَ چُقُوری آو تاه رفت.

٦ دِستِ راست تُو، آی خُداوند، پُر قُدرتِ عَظِيمِ آسته،

دِستِ راست تُو، آی خُداوند، دُشمون خُو ره تِکه-و-پِرچه کد،

٧ قد بُررگی جلال خُو مُخالِفین خُو ره نابود کدی،

تُو آتِشِ عَضَبِ خُو ره رِبی کدی تا اونا ره مِثلِ کاه وَری بُسوزنه.

٨ تُو دَ سرِ دریا پُف کده آو ره دُو شَق کدی،

آوها رِقْمِ دِیوالِ اَلّی ایسته شُد و چُقُوری دریا خُشک شُد.

٩ دُشمو قد خُو گُفت: 'اونا ره دُمالِ مُونُم، اونا ره گِرِفْتارِ مُونُم،

و لُجه ره تَقْسِیمِ کده کُفتِ دِلِ خُو ره بُرِ مُونُم

و شَمشیرِ خُو ره کَشیدِه اونا ره قد زورِ دِستِ خُو نابودِ مُونُم.'

١٠ لیکن تُو، آی خُداوند، دَ دریا پُف کدی و آو اونا ره پوشند.

اونا سُرَبِ وَری دَ مَوجِ های خروشان غَرَقِ شُد.

١١ آی خُداوند، کُدمِ از خُدايو مِثلِ از تُو اَلّی آسته؟ دَ عَظَمَتِ و پاکی، کی آسته که رِقْمِ از تُو وَری بَشه؟

و دَ جلالِ و شِکوهِ مِثلِ از تُو وَری کی پَیدا موشه که بِنْتِه کارای عَجِیبِ انجامِ بَدیه؟

١٢ تُو دِستِ راستِ خُو ره دِراز کدی

و زمی دُشمنای تُو ره قُورت کد.

^{۱۳} از رُوی مُحَبَّتِ بے اندازِه خُو تُو قَوْمِ خُو ره که بازخِردِ کدی، راهنُمایی مونی.

تُو اونا ره قد قُدرتِ خُو طرفِ سرزمینِ پاک خُو هِدایتِ میدی.

^{۱۴} مِلَّتِ ها شَنِیدِه و مِیلرزه.

مردُمایِ فَلَسطینِ ره وَهَمِ گِرِفْتِه.

^{۱۵} اَمیرِ هایِ اِدومِ وَحِشَتِ زَدِه شُدِه،

رَهبرایِ مَوآبِ مِیلرزه،

مردُمِ کِنعانِ مَحو-و-کَمِ دِلِ شُدِه،

^{۱۶} ترسِ و وَحِشَتِ دَ سرِ ازوا حاکِمِ شُدِه.

اونا از قُدرتِ بازوئی تُو شَنِیدِه و مِثِلِ سَنگِ اَلیِ بے حَرَکَتِ شُدِه،

تا غَیْتیکِه قَوْمِ تُو تیرِ شُنِه، اَیِ خُداوند،

تا قَوْمیِ که اُو ره بازخِردِ کدی تیرِ شُنِه.

^{۱۷} تُو اونا ره اُورده دَ کوهِ مُقَدَّسِ خُو که میراثِ تُو آستِه، جای-دَ جایِ مونی،

دَ امزُو جایِ که اُو ره بلده بُود-و-باشِ خُو اِنتِخابِ کدی، اَیِ خُداوند،

یعنی دَ جایگاهِ مُقَدَّسِ که دِستایِ تُو بُنیادِ شیِ ره ایشته، یا مولا.

^{۱۸} خُداوند تا اَبَدِ اَلآبادِ پادشاهیِ مونه.

^{۱۹} اَسپ‌های فِرْعَوْن که قد گاډی ها و سوارای شی د مَینه دریا رفت،

خُداوند آوهای دریا ره پس د بِلَه ازوا ایله کد،

مگم بَنی اسرائیل از مَینه دریا د خُشکه تیر شُد.

^{۲۰} و مَریم که نَبیه و خوارِ هارون بُوَد، دیره د دِسْت خُو گِرِفْت و پگِ خاتونوی دِیگه ام دایره د دِسْتای شی د دُمبال ازو

رفته بازی مُوکد. ^{۲۱} مَریم امی سُرود ره بِلده ازوا خاند:

”بَلده خُداوند سُرود بِخانیید که شکوه-مندانه پیروز شُد،

اَسپ‌ها و سوارای شی ره د دریا پورته کد.

آو تلخ شِیرین موشه

^{۲۲} پس مُوسی قومِ اسرائیل ره از دریای سُرخ حرکت دَد و اونا ره د دَشْتِ شُور هِدایت کد. بعد از سه روز سَفَر د بیابو هیچ آو پیدا نَشُد. ^{۲۳} وختیکه اونا د یگ جای د نامِ ماره رسید، اونا نَتَنِست آو امزُو جای ره وچی کنه، چراکه تلخ بُوَد. دَمزی دَلیل اُونجی ره «ماره» یعنی «تلخ» نام ایشْتند. ^{۲۴} پس مردُم د خِلافِ مُوسی نِق نِق کده گُفت: ”مو چیزخیل ره وچی کنی؟“ ^{۲۵} اوخته مُوسی پیشِ خُداوند فریاد زَد و خُداوند یگ دِرخت ره دَزُو نِشو دَد. پس مُوسی چپو امزُو دِرخت ره د مَینه آو اَندخت و آو شِیرین شُد. د اُونجی خُداوند احکام و قانون د قومِ اسرائیل دَد و اونا ره مَوردِ آزمایش قرار دَد. ^{۲۶} گُفت: ”اگه توره ازمه ره که خُداوند، خُداي تُو اَسْتَم، گوش کنی و چیزی ره که د نظرِ ازمه دُرست اَسْتَه انجام دَدَه از احکام و دِسْتورای مه اِطاعت کنی، ما تُو ره از یگ مَرَض های که مِصریا ره گِرِفْتار کدَم، نگاه مَوم، چُون ما خُداوند، شَفا دِهِنده تُو اَسْتَم.“

^{۲۷} بعد ازو بَنی اسرائیل د منطِقَه ایلیم اَمَد. د اُونجی دوازده چشمه و هفتاد دِرختِ خُرما مَوْجُود بُوَد؛ پس اونا د لب

چشمه ها خِیمه زَد.

۱۶ بعد از تمام جماعت بنی اسرائیل از ایلیم کوچ کد و د بیابون سین که بین ایلیم و کوه سینا بود رفت. اونا د روز پوزدهم ماه دوم بعد از خارج شدو از سرزمین مصر د اونجی رسید. ^۲ د امزو بیابو تمام جماعت بنی اسرائیل د خلاف موسی و هارون نق نق کد ^۳ و دزوا گفت: "کشکه د سرزمین مصر از دست خداوند مومردی. د اونجی مو د بغل دیگ های گوشت میبشستی و نان پریمو موخوردی، مگم آلی مو ره دزی بیابو اوردید تا که پگ جماعت از گشنگی بمره."

^۴ اوخته خداوند د موسی گفت: "اینه، ما از آسمو رقم بارو آلی بلده شمو نان ری موم و مردم برو رفته هر روز نان روزانه خو ره جم کنه. دمزی طریقه ما اونا ره امتحان موم تا بنگرم که آیا اونا از آید مه موشه یا نه. ^۵ د روز ششم اونا باید د اندازه دو روز نان ره جم کده تیار کنه."

^۶ بعد از موسی و هارون د تمام بنی اسرائیل گفت: "د وخت شام دز شمو معلومدار موشه، کسی که شمو ره از سرزمین مصر آزاد کد، خداوند بود. ^۷ آرے، شمو صباح صبح جلال خداوند ره مینگرید، چرا که او نق نق شمو ره که د خلاف ازو کدید، شنیده. چون مو کی آستی که شمو د خلاف ازمو نق نق کنید؟" ^۸ موسی ادامه دده گفت: "ازی پس خداوند د غیت شام دز شمو گوشت میدیه و د وخت صبح نان، تا که بخورید و سیر شنید، چون خداوند نق نق شمو ره شنیده. د حقیقت شمو د خلاف ازو نق نق کدید، نه د خلاف ازمو. مو چی آستی که شمو د خلاف ازمو نق نق کنید؟" ^۹ بعد از موسی د هارون گفت: "د تمام جماعت بنی اسرائیل بگی، د حضور خداوند ببید، چرا که او نق نق های شمو ره شنیده." ^{۱۰} د حالیکه هارون قد جماعت بنی اسرائیل توره موگفت اونا سون بیابو توخ کد و د اونجی جلال خداوند د منه اور ظاهر شد.

^{۱۱} اوخته خداوند د موسی گفت: ^{۱۲} "ما نق نق بنی اسرائیل ره شنیدم. بورو و دزوا بگی که د وخت آفتو شستو گوشت موخورید و د وخت صبح قد نان سیر موشید تا بدید که ما خداوند، خدای شمو آستم." ^{۱۳} د شام امزو روز تعداد زیادی بودنه آمد و تمام خیمه گاه بنی اسرائیل ره پوشند و د وخت صبح د گردوبر خیمه گاه شبنم د زمی شست. ^{۱۴} وختیکه شبنم کم شد، دانه های نازک د روی بیابو باقی مند که رقم سدری آلی د بله زمی شست. ^{۱۵} غیتیکه بنی اسرائیل او ره دید اونا از یگدیگه خو د زبون عبرانی پُرسان کد: "من هو؟" یعنی "ای چی آسته؟" چون اونا نمیدانست که او چی بود. اوخته موسی دزوا گفت: "اینمی نانی آسته که خداوند دز شمو دده تا او ره بخورید. ^{۱۶} خداوند گفته: 'هر نفر اموقس که خورده میتنه جم کنه. شمو باید یگ منک ره بلده هر فرد خانواده خو که د هر

خیمه زندگی مونه، بگیریږد. ^{۱۷} ” پس بنی اسرائیل دزی توره عمل کد. بعضی مردم کلو جم کد و بعضی ازوا کم. ^{۱۸} وختیکه امو «من» ره قد منک اندازه گرفت، معلوم شد کسای که کلو جم کدد، چیزى زیاد نداشت و اونای که کم جم کدد، کمبود نداشت، بلکه هر آدم د اندازه ضرورت خو جم کدد. ^{۱۹} و موسی دزوا گُفت: ” یگ دَره شی ره ام تا صبح نگاه نکنید. ” ^{۲۰} لیکن بعضی مردم د تورای موسی گوش ندد و یگ اندازه شی ره بلده صباح نگاه کد. مگم وختی صبح شد دید که پگ شی پُر از کرم و گنده شده و موسی بخاطر امزی کار د بله ازوا غدر قار شد. ^{۲۱} هر روز صباح گاه، هر کس د اندازه ضرورت خو امزو نان جم موكد. لیکن وختیکه آفتو تیز موشد، امو نان خاص او موشد. ^{۲۲} و د روز ششم اونا دو برابر نان جم کد، یعنی دو منک بلده هر نفر. پس رهبرای قوم آمد و د موسی خبر دد. ^{۲۳} موسی دزوا گُفت: ” مقصد توره خداوند اینمی آسته: صباح روز استراحت و روز آرام مقدس د احترام خداوند آسته. پس هر چیزی ره که د بله آتش پخته کدنی و یا د آ جوشدنی استید، امروز پخته کنید و یگ اندازه ازو ره بلده صباح نگاه کنید. ” ^{۲۴} و اونا مطابق امر موسی نان ره تا روز دیگه شی نگاه کد و امو نان نه گنده شد و نه او ره کرم زد. ^{۲۵} موسی دزوا گُفت: ” ای نان امروز شمو یه، چراکه امروز روز آرام د احترام خداوند آسته و امروز امزو نان هیچ پیدا نمیتنید. ” ^{۲۶} شش روز نان ره جم کنید، لیکن روز هفتم، روز آرام آسته و او پیدا نموشه. ” ^{۲۷} اوخته، د روز هفتم بعضی کسا برو رفت تا که ازو نان جم کنه، مگم اونا هیچ پیدا نتنست.

^{۲۸} پس خداوند د موسی گُفت: ” تا کی شمو از احکام و شریعت مه سرپیچی مونیږد؟ ” ^{۲۹} د فکر شمو بشه که ما، خداوند، روز هفتم ره بحیث روز آرام دز شمو بخشیدم. و امزی خاطر د روز ششم شمو ره دو برابر نان میدم. پس د روز هفتم هر نفر د خیمه خو بمنه و هیچ کس از جای خو برو نروه. ” ^{۳۰} پس مردم د روز هفتم استراحت کد. ^{۳۱} قوم اسرائیل نام امزو نان ره که هر صباح جم موكد، «من» ایشت. او مثل دانه های گشنیز سفید بود و مَره شی رقم کلچه غسل تو وری. ^{۳۲} بعد ازو موسی گُفت: ” اینی ره خداوند امر کده، یگ منک پُر از «من» ره بلده نسل های آینده نگاه کو تا اونا او ره بنگره و بدنه د وختی که شمو ره از سرزمین مصر برو اوردم، اونمو نان ره د بیابو بلده شمو ددم تا بخورید. ” ^{۳۳} و موسی د هارون گُفت: ” یگ ظرف ره بگیر و د اندازه یگ منک «من» پُر کو و او ره د حضور خداوند بیل تا بلده نسل های آینده نگاه شنه. ” ^{۳۴} امو رقم که خداوند توسط موسی امر کدد، هارون او ره د آینده د پیش روی صندوق شهادت ایشت تا نگاه شنه. ^{۳۵} بنی اسرائیل تا چل سال «من» موخورد، تا زمانی که اونا د یگ منطقه آباد رسید، یعنی تا داخل شدو د سرحد سرزمین کنعان، خوراکی ازوا «من» بود. ^{۳۶} یگ منک یعنی یگ «عومر» دهم حصه یگ ایفه آسته.

۱۷ بعد از او بنی اسرائیل د امر خدایند از بیابون سین کوچ کد و د سفر خو ادامه دده د منطقه رفیدیم خیمه زد، مگم د اونجی هیچ او بلده وچی کدو پیدا نشد. ^۲ پس مردم قد موسی جنجال کده گفت: "دز مو او بدی که وچی کنی." موسی د جواب ازوا گفت: "بچی قد ازمه جنجال مونیید؟ و چرا خدایند ره امتحان مونیید؟" ^۳ ولے ازی که مردم کلو تشنه بود، اونا نق نق کده د موسی گفت: "چرا مو ره از مصر د اینجی اوردی؟ آیا مو ره د اینجی اوردی تا که مو قد اولادا و گله‌های خو از تشنگی بمری؟" ^۴ پس موسی د پیش خدایند فریاد زده گفت: "ما قد ازی قوم چی کئم؟ قریب آسته که مره سنگسار کنه!" ^۵ خدایند د جواب موسی گفت: "پیش روی قوم بورو و بعضی از ریش سفیدای بنی اسرائیل ره قد خو بگیر و امو تیاق ره که قد شی دریای نیل ره زدی، د دست خو گرفته حرکت کو. ^۶ اوخته، ما د حوریب د بله قاده د پیش روی تو ایسته موشم و تو قد امزو تیاق د بله قاده بز تا او از منه ازو بر شنه و مردم وچی کنه." و موسی د مطابق امر خدایند د پیش چیم ریش سفیدون بنی اسرائیل امطور کد. ^۷ او امو جای ره «مسا» و «مربیا» یعنی «آزمایش» و «جنجال» نام ایشت، چرا که بنی اسرائیل د اونجی جنجال کد و خدایند ره آزمایش کده گفت: "آیا خدایند د قدی ازمو حاضر آسته یا نه؟"

جنگ قد عمالیقی ها

^۸ بعد ازو عمالیقی د رفیدیم آمده قد بنی اسرائیل د جنگ کدو شد. ^۹ موسی د یوشع گفت: "نفره ره از منه قوم انتخاب کو و بورو قد عمالیقی جنگ کو. صباح ما تیاق خدا ره د دست خو گرفته د سر تپه ایسته موشم." ^{۱۰} پس یوشع د مطابق توره موسی عمل کده د جنگ عمالیقی رفت و موسی، هارون و خور د بله تپه رفت. ^{۱۱} و ایطور شد که وختی موسی دستای خو ره سون آسمو باله موکد، بنی اسرائیل پیروز موشد، مگم وختیکه موسی دست خو ره بلده دمرسی تا موکد، عمالیقی د سر ازوا زور موشد. ^{۱۲} وختی موسی کلو منده شد و دیگه تننت دستای خو ره باله بگیره، هارون و خور یگ سنگ ره آورده موسی ره د بله ازو شند و اونا از دو طرف دستای شی ره تا آفتو ششتو باله نگاه کد. ^{۱۳} د نتیجه، یوشع و لشکر شی، عمالیقی ره بکلی از دم شمشیر کشید.

^{۱۴} او غیت خدایند د موسی گفت: "جریان ای پیروزی ره د شکل کتاب نوشته کو تا که یادگاری بمنه و د یوشع بگی که ما نام و نشان قوم عمالیق ره از روی زمی پای پاک گم موشم." ^{۱۵} پس موسی د اونجی یگ قربانگاه جور کد و نام ازو ره «خدایند علم مه یه» ایشت. ^{۱۶} و موسی گفت: "ازی که دست د ضد تخت خدایند باله شده، خدایند

قد مردّم عمالیقی نسل د نسل د جنگ آسته.

یترون د دیدون موسیٰ مییه

۱۸ یترون خُسرِ موسیٰ، یعنی پیشوایِ مِدیّان شنید که خُدا چی کارای بزرگ ره بلده موسیٰ و بلده قوم خُو بنی اسرائیل انجام دده و چی رقم خُداوند اونا ره از مصر بُرو آورده. ^۲ پس یترون، صَفورا خاتونِ موسیٰ ره که موسیٰ او ره پس د خانه آته شی ری کدد، ^۳ قد دُو باچه شی گرفته پیش موسیٰ ری شد. نامِ باچه اولِ موسیٰ چرشوم بود، چراکه د وختِ تولّد ازو موسیٰ گفتند: "ما د سرزمینِ خارج یگ بیگنه آستم." ^۴ نامِ باچه دومِ شی العازار بود، چراکه موسیٰ د وختِ پیدا شُدون شی گفتند: "خُدا آته مه مَره کومک کد و مَره از شمشیرِ فرعونِ نجات دد." ^۵ پس یترون خُسرِ موسیٰ قد خاتو و دُو باچه موسیٰ د بیابو د دیرِ موسیٰ آمد، دمزو جای که بنی اسرائیل خیمه زد، یعنی د دامونِ کوه خُدا. ^۶ او پیشلو د موسیٰ خبر ری کده گفتند: "ما خُسر تو یترون، قد خاتو و دُو باچه تو د دیرِ از تو مییم." ^۷ پس موسیٰ د دمِ راهِ خُسر خُو رفت و خود ره خَم کده دست شی ره ماخ کد. و بعد از احوالِ پرسی قد یگدیگه خُو اونا د منّه خیمه رفت. ^۸ اوخته موسیٰ د خُسر خُو د باره پگ کارای که خُداوند بلده اسرائیل د خلافِ فرعون و مصریا کدد، نقل کد. او امچنان قِصّه کد که بنی اسرائیل د طولِ راه دچارِ کدم کدم سختی ها شد و چی رقم خُداوند اونا ره نجات دد. ^۹ یترون از خاطرِ پگ خوبی های که خُداوند بلده بنی اسرائیل کدد و ازی که خُداوند اونا ره از دستِ مصریا آزاد کدد، خوش شد. ^{۱۰} او گفت: "مُبارک آسته خُداوند که شمو ره از دستِ مصریا و فرعون نجات دده و قوم خُو اسرائیل ره از زیرِ دستِ مصریا آزاد کده. ^{۱۱} آلی میدتم که خُداوند از پگ خُدايو کده بزرگتر آسته، چون د بله امرُو چیزی که اونا غرور موكد، خُداوند از او کده غدر باله بود." ^{۱۲} پس یترون خُسرِ موسیٰ قُربانی سوختنی و قُربانی های دیگه ره د خُدا تقدیم کد و هارون و تمام ریش سفیدای اسرائیل د دیدونِ خُسرِ موسیٰ آمد و یگجای د خُضورِ خُدا نانِ قُربانی ره خورد.

قاضی ها تعیین موشه

۱۳ صُبح روزِ دیگه شی موسیٰ بلده رسیدگی شکایتِ مردّم د جای قضاوتِ ششت و مردّم از صُبح تا بیگاه د گرد شی ایسته بود. ^{۱۴} وختی خُسرِ موسیٰ تمام کارای ره که موسیٰ بلده مردّم موكد دید، او گفت: "ای چی کار آسته که تو بلده مردّم موكنی؟ چرا تنهای خُو د قضاوتِ ششتی و مردّم روز تا بیگاه د گرد از تو ایسته موشه؟" ^{۱۵} موسیٰ د جواب شی گفت: "مردّم بلده حلِ مُشکلِ خُو پیش از مه مییه تاکه اونا اراده خُدا ره از مه سوال کنه." ^{۱۶} وختیکه د

بَيْنِ دُو آدَمِ اِخْتِلَافِ پيدا مُوشه، اُونَا پيشِ ازمه ميبه و ما فيصَله مُوْتُمُ كه كُدَمِ ازوا حق دَ جَانِبِ آسته و ما احكام و شريعتِ خُدا ره دزوا تعليم مِيدَم. ”^{۱۷} خُسْرِ مُوسَى دَزُو كُفْتُ: ”امی کار ره كه مُوكنی خُوب نيبه. ”^{۱۸} تُو قد امزی کار ام خود خُو ره و ام امی مردُم ره مندِه و كامِلًا زَلَّه مُونی. ای کار کلو كِرَنگ آسته و تُو نَميَتنی ای کار ره دَ تنهایی خُو پيش بُری. ”^{۱۹} آلی توره مَره گوش كُو، پَند-و-نصِيحَتِ مَره قَبُول كُو و خُدا ام قد ازتو بَشه: تُو باید دَ حُضُورِ خُدا نُماينده مردُم بَشی و اِخْتِلَاف-و-دعوای ازوا ره دَ پيشِ خُدا عرض کنی. ”^{۲۰} احكام و شريعتِ خُدا ره دزوا تعليم بَدی و بَلدِه ازوا یاد بَدی كه چی رقم رفتار كُنه و چی رقم کارا ره انجام بَدیه. ”^{۲۱} امچنان از مَنه قَوْمِ آدمايِ قَابِل، خُدا ترس و دُرستکار ره كه از رِشَوَتِ نَفَرَتِ دَشْتِه بَشه، اِنْتِخَاب كُو تا اُونَا سرکرده های هزار نفری، سرکرده های صد نفری، سرکرده های پنجاه نفری و سرکرده های ده نفری بَشه. ”^{۲۲} بیل كه او تُمُو نفرًا هر وخت دَ بَيْنِ قَوْمِ قضاوَتِ كُنه و فقط مسایلِ غَدَرِ مَهْم-و-سخت ره پيشِ ازتو بیره. ليكن مسایلِ ريزه ره اُونَا خودون شی حل-و-فصل كنه. دزی تَرْتِيبِ اُونَا ره دَ کار خُو شريگ مُونی و کارِ ازتو آسوتر شُدِه بار تُو سُبُك مُوشه. ”^{۲۳} اگه ای رَوشِ ره پيشِ بُری و خاستِ خُدا ام امی رقم بَشه، اوخته، تُو ثابتِ قَدَمِ مُومَنی و مردُم ام راضی شُدِه دَ دِلِ آرام پس دَ خانه های خُو موره. ”^{۲۴} مُوسَى نصِيحَتِ خُسْرِ خُو ره قَبُول كد و مُطابِقِ پيشنهادِ ازُو عمل كد. ”^{۲۵} او نفرای قَابِلِ ره از تمامِ بَنیِ اِسْرَائِيلِ اِنْتِخَاب كد و اُونَا ره دَ سِرِ هر دَلِ هزار نفری، صد نفری، پنجاه نفری و ده نفری رهبرِ تعيين كد. ”^{۲۶} پس اُونَا هر وخت دَ بَيْنِ مردُمِ قضاوَتِ مُوكد. مسایلِ مُشْكِلِ ره اُونَا دَ پيشِ مُوسَى می اُورد و اِخْتِلافاتِ ريزه تر ره خودون شی حل و فصل مُوكد. ”^{۲۷} بعد ازُو مُوسَى خُسْرِ خُو ره رُو به راه كد و يَترون پس دَ منطِقَه خود خُو رفت.

د کوه سينا

۱۹ دَ شُرُوعِ ماهِ سَيِّومِ بعد از بُر شُدونِ بَنیِ اِسْرَائِيلِ از سرزمينِ مِصر، دَمَزُو روزِ اُونَا دَ بيبابونِ سينا آمد. ”^۱ اُونَا از منطِقَه رِفِيدِيمِ حَرَكَتِ كد و دَ بيبابونِ سينا رسیده خيمه زد. دَ اُونَجی اُونَا رُوی دَ رُوی كوهِ سينا خيمه گاه ره جای-د-جای كد. ”^۳ اوخته مُوسَى دَ بِلَه كوه دَ حُضُورِ خُدا رفت و خُداوند از بِلَه كوه مُوسَى ره كُوی كده كُفْتُ: ”دَ خاندانِ يَعقُوب، يعنی دَ بَنیِ اِسْرَائِيلِ اينيطور بُگی: ”^۴ شُمُو دِديد كه ما قد مِصرِيا چی کار كُدَم و چی رقم مِثَلِ يگِ بَرُگُجِ آلی كه چُوچه های خُو ره سِرِ بالِ خُو ايشته مُوبَره، ما ام شُمُو ره دَ پيشِ خود خُو اُورُدَم. ”^۵ و آلی، اگه دَ توره مه گوش دده از مه اِطاعتِ كُنيد و دَ عهدي كه دَ بَيْنِ ازمه و شُمُو آسته وفادار بُمَيد، شُمُو از مَنه پگِ قوما مِثَلِ خزانه آلی مالِ خاص مه مُوشيد. چُون تمامِ دُنیا مالِ ازمه يه. ”^۶ و امچنان شُمُو بَلدِه ازمه مَمْلَكَتِ پيشوايو و مِلَّتِ مُقَدَّسِ جور مُوشيد. ”^۷ اينمی تورای آسته كه باید دَ بَنیِ اِسْرَائِيلِ بُگی. ”^۷ پس مُوسَى از كوه تا آمد و ريش سفيدای بَنی

اسرائیل ره کوی کده تمام تورای ره که خداوند دَزُو امر کدُ، بلده ازوا نقل کد. ^۸ پگِ مردُم دَ یگِ صدا دَ جواب شی گفت: "هر چیزی که خداوند گفته مو دَزُو عمل مونی." و موسی جواب قوم ره دَ خداوند رسند. ^۹ خداوند دَ موسی گفت: "ما دَ مینه اُور سیاه پیش تو مییم تا وختیکه ما قد ازتو توره موگم، مردُم دَ گوش خُو صدای مَره بشنوه و بعد ازو اونا همیشه دز تو اعتماد دشته بشه." پس موسی توره قوم ره دَ خدا عرض کد. ^{۱۰} و خداوند بسم دَ موسی گفت: "آلی دَ پیش مردُم بورو و دزوا امر کو که امروز و صباح خود ره پاک کنه و کالای خُو ره ام بشویه. ^{۱۱} اونا بلده روز سوم خود ره تیار کنه، چراکه ما میخایم دیگه صباح دَ پیش چیمای پگِ بنی اسرائیل دَ کوه سینا نازل شئم. ^{۱۲} دَ گرداگرد کوه یگِ حد-و-اندازه تعیین کو و دزوا بگی، هوش خُو ره بگیرد که دَ بله کوه نروید و حتی دَ دامون کوه پای خُو ره نه ایلید؛ چون هر کسی که دَ کوه دَکه بخوره، او حتماً باید کشته شنه. ^{۱۳} هیچ کس باید دَ جان ازو دست نزنه، بلکه او باید سنگسار و یا قد تیر کشته شنه. چی انسان بشه، چی حیوان، او نباید زنده بُمنه. لیکن وختیکه صدای شیپور باله موشه، اونا دَ بعل کوه بییه. ^{۱۴} پس موسی از کوه تا شد و بنی اسرائیل ره تقدیس کد و اونا کالاهای خُو ره ششت. ^{۱۵} اوخته موسی دزوا گفت: "بلده روز سوم تیار بشید و قد خاتونوی خُو نزدیک کنید." ^{۱۶} و ایطور شد که دَ روز سوم، صباح گاه صدای گرگردراغ شنیده شد و آتشک زد و اُور تریک دَ بله کوه پیدا شد. بعد ازو یگِ آواز غدر بلند مثل آواز شیپور آلی باله شد و تمام مردُم دَ خیمه گاه از ترس لرزه موکد. ^{۱۷} اوخته موسی مردُم ره بلده ملاقات خدا از خیمه گاه برو برد و اونا دَ پای کوه ایسته شد. ^{۱۸} تمام کوه سینا از دود پوشیده بود، چراکه خداوند دَ مینه آتش دَ بله کوه تاه شدد. از کوه دود مثل دود کوره وری دَ هوا باله مورفت و تمام کوه دَ شدت لرزه موکد. ^{۱۹} صدای شیپور بلندتر شده مورفت تاکه بیخی بلند شد. اوخته موسی توره گفت و خدا قد صدای خُو دَزُو جواب دد. ^{۲۰} وختیکه خداوند دَ شیخی کوه سینا تاه شد، او موسی ره دَ پیش خُو کوی کد و موسی ام دَ شیخ کوه باله رفت. ^{۲۱} اوخته خداوند دَ موسی گفت: "تا بورو و دَ قوم خُو بگی که از حد-و-اندازه تعیین شده تجاوز نکنه. نشنه که اونا بلده دیدون ازمه نزدیک بییه و غدر ازوا کشته شنه. ^{۲۲} و حتی پیشوایونی که نزدیک ازمه بییه، اونا ام باید خود ره پاک کنه؛ اگه نه، اونا دَ غضب مه گرفتار موشه." ^{۲۳} موسی دَ خداوند گفت: "مردُم دَ بله کوه سینا آمده نمیتنه، چراکه تو مو ره اخطار ددی و گفتمی که دَ گردویر کوه حد-و-اندازه تعیین کو و کوه ره پاک حساب کو." ^{۲۴} پس خداوند دَ موسی گفت: "بسم تا بورو و هارون ره قد خُو باله بیرو. و لے بنی اسرائیل و پیشوایو ره نه ایل که از حد-و-اندازه تجاوز کنه و دَ پیش ازمه که خداوند آسُم بییه؛ نشنه که اونا دَ غضب گرفتار شنه." ^{۲۵} پس موسی از کوه تاه رفت و تمام چیزا ره دَ مردُم دوباره گفت.

۲۰ و خُدا گپ زده تمام امزی تورا ره گُفت:

۲ "ما خُداوند، خُداي تُو اَسْتُم که تُو ره از سرزمينِ مِصر، از جايی که غُلام بُودي، بُرو اُوردم.

۳ د پالوی ازمه خُدايونِ ديگه نَدشته بش.

۴ بلده خُو بُت جور نَکو، نه د شکلِ چيزای که باله د آسمو آسته يا تاه د رُوی زمی و يا د زيرِ آوهای زمی.
 ۵ اونا ره سَجده و عِبادت نَکو، چُون ما خُداوند، خُداي تُو، خُداي غَيْرَتی اَسْتُم و بچکيچا ره بخاطرِ گُناه
 اته گون شی تا پُشتِ سِوَم و چارمِ امزو کسا که از مه بد موبره، جَزَا ميديم. ۶ ليکن رَحمتِ خُو ره تا هزار
 پُشت نصيبِ کسای مُونم که مَره دوست دَره و احکام مَره نگاه مونه.

۷ نامِ خُداوند، خُداي خُو ره د مقصدِ باطلِ نَگير، چُون خُداوند کسای ره که نامِ اَزو ره د مقصدِ باطلِ بگيره،
 بے جزا نَميله.

۸ روزِ آرام ره د يادِ خُو بگير و او ره مُقدّسِ حساب کُو. ۹ شش روز کار کُو و پگِ کارای خُو ره انجامِ بدی،
 ۱۰ مگم روزِ هفتمِ يگ روزِ آرام د احترامِ خُداوند، خُداي تُو آسته. دمزو روزِ هيچ کار ره انجامِ ندی؛ نه خود
 تُو، نه باچه تُو، نه دختَر تُو، نه غُلام تُو، نه کينيز تُو، نه چارپايای تُو و نه بيگنه که د چارديوالی تُو بشه،
 ۱۱ چراکه خُداوند د شش روزِ آسمو، زمی، دريا و هر چيزی ره که د مَنه ازوا آسته خَلق کد و د روزِ هفتمِ
 دِست خُو ره از کار کشيد؛ امزی خاطر او روزِ هفتمِ ره مُبارک خاند و او ره پاکِ حساب کد.

۱۲ اته و آبه خُو ره احترامِ کُو تا د سرزميني که خُداوند، خُداي تُو دز تُو موبخشه، عُمَرِ دراز دشته بشی.

۱۳ قتل نَکو.

۱۴ زنا نَکو.

۱۵ دُزی نَکو

۱۶ د ضِدِ همسايه خُو شَاهدي دروغِ ندی.

۱۷ چيم خُو ره د خانه همسايه خُو نه ايل؛ خاتونِ همسايه خُو ره، غُلام و کينيز شی ره، گاو و اُلاغ شی ره و

هيچ مالِ ديگه همسايه خُو ره تِي چيم نَکو.

^{۱۸} وختیکه مردم گرگردراغ و آتشک ره قد باله رفتون دود از کوه دید و صدای شیپور ره شنید، اونا از ترس د لوزه اُفتد و از کوه دُورتر ایسته شد. ^{۱۹} و اونا د موسی گفت: ”خود تو پیغام خدا ره دز مو بگی و مو گوش مونی، مگم خدا قد ازمو توره نگیه، نشنه که مو بُمری.“ ^{۲۰} لیکن موسی د مردم گفت: ”ترس نخورید؛ خدا بلده ازی آمده که شمو ره آزمایش کنه تا که ترس خداوند د پیش روی شمو بشه و شمو گناه نکنید.“ ^{۲۱} د حالیکه پگ قوم دُورتر ایسته بود، موسی دمزو او تریک و سیاه که خدا د اونجی بود، نزدیک شد.

^{۲۲} اوخته خداوند د موسی گفت: ”د بنی اسرائیل اینی رقم بگی، خودون شمو دیدید که ما از آسمو قد شمو توره گفتم.“ ^{۲۳} د پالوی مه خدایون دیگه از نقره و طلا بلده خو جور نکنید. ^{۲۴} بلده ازمه یگ قربانگاه از خاک زمی جور کنید و د بله ازو قربانی های سوختنی و قربانی های سلامتی ره از مینه گلّه و رمه خو دز مه تقدیم کنید. هر جای ره که ما انتخاب کُمن تا د اونجی نام مه یاد شده ستایش شنه، ما د اونجی پیش شمو مییم و شمو ره برکت میدم. ^{۲۵} ولے اگه بلده ازمه یگ قربانگاه سنگی جور مونیید، سنگا ره تراش نکنید، چون اگه اوزار کار ره د بله ازوا استعمال کنید، قربانگاه نجس موشه. ^{۲۶} قربانگاه زینه دار جور نکنید؛ نشنه وختیکه شمو از زینه باله مورید، شرمگاه شمو دیده شنه.“

قانون جزا

^{۲۱} ”و اینی احکام ره ام باید د بنی اسرائیل بگی، ^۲ اگه یگ غلام عبرانی بخری، او باید بلده شش سال دز تو خدمت کنه و د سال هفتم او ره آزاد کو، بدون ازی که او بلده آزادی خو پیسه بدیه. ^۳ اگه د غیتی که غلام تو شدد مجرد بود، او باید تنها آزاد شنه. ولے اگه پیش ازی که غلام ازتو شنه خاتو دشت، خاتون شی ام قد ازو قتی آزاد شنه. ^۴ اگه بادار شی بلده ازو خاتو گرفته بشه و او غلام از خاتون خو صاحب باچه ها و دختر و شده بشه، اوخته خاتو و اولادا از بادار شی موشه و او غلام تنهای خو آزاد شنه. ^۵ لیکن اگه او غلام بگیه: ”ما بادار و خاتو و بچکیچای خو ره دوست درم؛ ما نمیخایم آزاد شئم.“ اوخته بادار شی او ره د حضور خدا بیره و بعد ازو د دان درگه و یا چوکات درگه ایسته کنه و د اونجی بادار شی گوش غلام ره قد یگ دروش سلاخ کنه. ازو پس امو غلام بلده همیشه د بادار خو خدمت کنه.

^۷ اگه یگ آدم دختر خو ره مثل کنیز سودا کنه، او کنیز مثل غلاما وری د سال هفتم نباید آزاد شنه. ^۸ و اگه بادار ازو دختر که او ره د خود نامزاد کده، ازو راضی نبشه، او حق ندره که او ره د یگو نفر که از بنی اسرائیل نبشه سودا

کنه، چرکه امو کار د حق ازو دختر خیانت حساب موشه، بلکه بيله که امو دختر بازخريد شنه. ^۹ و اگه بادار پخايه کنيز ره بلده باچه خو نامزاد کنه، بايد مطابق رسم دخترتون آزاد قد ازو رفتار کنه، نه مثل يگ کنيز. ^{۱۰} اگه د پالوي کنيز يگ خاتون ديگه بلده خو بگيره، او نبايد از خوراک و پوشاک و حق زن-وشويي ازو کم کنه. ^{۱۱} و اگه بادار امي سه چيز ره بلده ازو انجام نيمديه، او کنيز ميتنه او ره ايله کنه و بدون پيسه ددو آزاد شنه.

^{۱۲} اگه کسی يگ انسان ره بزنه و او بمره، او آدم بايد کشته شنه. ^{۱۳} ليکن اگه او د گيته شي نبوده که او ره بزنه، بلکه تقدير الهي بوده که امو نفر د دست شي بفته، اوخته ما بلده ازو يگ جای ره تعيين مونم که د اونجی دوتا کنه.

^{۱۴} و له اگه يگ شخص د بله همسايه خو قار شنه و او ره قصداً بکشه، او ره حتی از پناه قربانگاه ازمه بايد بکشيد تا که کشته شنه.

^{۱۵} و کسی که آته يا آبه خو ره بزنه، بايد کشته شنه. ^{۱۶} و کسی که يگ انسان ره دزی کده سودا کنه و يا امو نفر د دست شي پيدا شنه، دز بايد کشته شنه.

^{۱۷} کسی که آته يا آبه خو ره لعنت کنه، بايد کشته شنه.

^{۱۸} اگه دو نفر قد يگديگه خو جنگ-وجنگال کنه و يگ شي ديگه ره قد سنگ يا مشت بزنه، مگم او نمره بلکه بستر شنه، ^{۱۹} و بعد ازو دوباره از جاگه خو باله شده د کومک تياق راه بوره، د او صورت آدم زدنی بے گناه آسته. و له تاوون روزای بيکاري شي ره بايد دزو بديه و خرچ تداوی شي ره د گردو بگيره.

^{۲۰} و اگه کسی غلام يا کنيز خو ره قد چيو بزنه و او د زير چيو بمره، انتقام ازو بايد گرفته شنه. ^{۲۱} ليکن اگه امو غلام يا کنيز چند روز پس از لت خورده زنده بمنه، نبايد از بادار شي انتقام گرفته شنه، چرکه او غلام يا کنيز دزو تعلق دره.

^{۲۲} و اگه يگ تعداد مردا قد يگديگه خو جنگ کنه و د وخت جنگ يگ خاتون حامله ره بزنه و اولاد ازو ضايع شنه، مگم د خود ازو خاتو کدم ضرر نرسه، امو آدم زدنی هر قدر پيسه که شوي امرو خاتو طلب کنه، بايد جریمه بديه، و له قاضيا بايد تصديق کنه. ^{۲۳} ليکن اگه د خود ازو خاتو نقص برسه، بايد امو نقص د آدمی که زده ام برسه: جان د عوض جان، ^{۲۴} چيم د عوض چيم، دندو د عوض دندو، دست د عوض دست، پای د عوض پای، ^{۲۵} داغ د عوض

داغ، زخم دَ عَوْضِ زَحْم و سیاکوی دَ عَوْضِ سیاکوی.

^{۲۶} اگه کسی چیم غلام یا کنیز خُو ره کور کنه، باید اُو ره دَ عَوْضِ چیم شی آزاد کنه. ^{۲۷} و اگه کسی دندونِ غلام یا کنیز خُو ره میده کنه، باید اُو ره دَ عَوْضِ دندون شی آزاد کنه.

^{۲۸} و اگه یگ نرگاو دَ بله یگو مرد یا خاتو قد شاخ خُو حمله کنه و اُو ره بُکُشه، نرگاو باید سنگسار شنه و گوشت شی ام خورده نَشنه، مگم صاحبِ نرگاو بے گناه حساب شنه. ^{۲۹} ولے اگه امو نرگاو ازو پیش ام قد شاخ خُو حمله مُوکده و صاحب شی ام ازی توره خبر دشته، مگم نرگاو ره بسته نکده و امو نرگاو یگو مرد یا خاتو ره کُشته، دزی صورت نرگاو باید سنگسار شنه و صاحب شی ره ام باید بُکُشه. ^{۳۰} ولے اگه خُونبها دَ بله صاحبِ نرگاو تعیین شنه، صاحبِ نرگاو میننه قد ددونِ خُونبهای تعیین شده جان خُو ره بازخرد کنه. ^{۳۱} چی دُختر ره شاخ بزنه، چی باچه ره، اینمی حکمِ ذکر شده باید اجرا شنه. ^{۳۲} اگه نرگاو یگو غلام یا کنیز ره بزنه، باید صاحبِ نرگاو سی مِثقال نقره دَ بادارِ غلام یا کنیز بدیه و گاو ام سنگسار شنه. ^{۳۳} اگه کسی دانِ کدم چاه ره واز کنه یا یگو چاه ره بکنه و رُو شی ره نپوشنه و دَ مَنه ازو یگو گاو یا خَر بُفته، ^{۳۴} صاحبِ چاه باید عَوْضی و یا قیمتِ امزو حیوان ره دَ صاحب شی بدیه و حیوان مرده دزو تعلق میگیره.

^{۳۵} اگه نرگاو یگو آدم، نرگاو یگو کسِ دیگه ره بزنه و بُکُشه، اوخته اونا گاو زنده ره سودا کده قیمت شی ره مَنه خُو تقسیم کنه و نرگاو کُشته شده ره ام دُو تقسیم کنه. ^{۳۶} ولے اگه معلوم شد که امی گاو سابق ام عادتِ شاخ زدو ره دشته، مگم صاحب شی اُو ره بسته نکده، اوخته گاو زنده ره صاحب شی باید دَ عَوْضِ گاو کُشته شده بدیه و گاو کُشته شده از خود شی موشه.

۲۲ ^۱ اگه کسی نرگاو یا گوسپو ره دُزی کنه و اُو ره حلال کنه یا سودا کنه، باید دُز دَ عَوْضِ نرگاو پَنج گاو و دَ عَوْضِ گوسپو چار گوسپو بدیه. ^۲ اگه کدم دُز دَ وختِ شاو دَ دُزی کدو گرفتار شنه و اُو ره تا اندازه بزنه که بُمَره، خُونِ ازو باید بازخواست نَشنه. ^۳ لیکن اگه دُز بعد از آفتو بُر شدو کُشته شنه، بازخواستِ خُونِ ازو باید شنه. دُز باید تاوو بدیه و اگه چیزی ندره، خودِ ازو باید سودا شنه و قیمت شی دَ عَوْضِ دُزی شی دده شنه. ^۴ اگه چیزی دُزی شده زنده دَ دِستِ دُز پیدا شنه، هر چیزی که بشه، چی گاو، چی خَر، چی گوسپو، دُز باید دُو برابر تاوو بدیه.

^۵ اگه کسی تاله خُو ره بکُلّی بچرنه و بعد ازو مال خُو ره قَصداً دَ تاله یا باغِ انگورِ دیگه کس ایله کنه، اُو باید

تاوون شی ره از خُوبترین تاله یا باغ انگورِ خود خُو بدیه.

^۶ اگه یگو کس آتش در بدیه و آتش د خار بوئه برسه و بعد ازو د کشتِ دیگه نفر بوره و قوده یا حاصلِ درو نشده و یا تمام کشتِ ازو ره بسوزنه، آدمی که آتش کده، حتماً باید تاوون شی ره بدیه.

^۷ اگه کسی پیسه یا سامان خُو ره پیش همسایه خُو امانت بیله و چیزی ایشتگی از خانه امزو نفر دزی شنه، د صورتی که دز گرفتار شنه، او باید دو چند تاوو بدیه. ^۸ اگه دز گرفته نشد، او غیت صاحب خانه باید د خُصورِ خدا حاضر شنه تا فیصله شنه که آیا او دست خُو ره د مالِ همسایه خُو دراز کده، یا نه؟ ^۹ تمام قضیه های خیانت، چی د باره گاو، خر یا گوسپو بشه، چی د باره کالا و یا هر چیزِ دیگه که گم شده بشه و یگو کس ادعا کنه که "اینمی از مه یه" اوخته، ادعا کونده و صاحب مال هر دوی شی باید د خُصورِ خدا بییه و هر کدم شی که گناهکار اعلان شد، باید دو چند د همسایه خُو تاوو بدیه.

^{۱۰} اگه کدم کس یگو خر یا نرگاو یا گوسپو و یا یگو حیوانِ دیگه ره بلده همسایه خُو امانت بدیه و او حیوان بمره یا اوگار شنه و یا از پیش ازو برده شنه بدون ازی که کس بنگره، ^{۱۱} یگ قسم د بین ازو هر دو د خُصورِ خداوند ایشته شنه. اگه امو آدم قسم بخوره که دست خُو ره د مالِ همسایه خُو دراز نکده، صاحب مال باید قسم شی ره قبول کنه. اوخته او آدم لازم ندره که تاوو بدیه. ^{۱۲} ولس اگه او حیوان از پیش همسایه دزی شده بشه، او باید د صاحب ازو تاوو بدیه. ^{۱۳} اگه حیوان د وسیله یگو جانورِ درنده پاره شده بشه، او باید لاش پاره شده ره د عنوانِ ثبوت بیره. د او صورت او لازم ندره که تاوو بدیه.

^{۱۴} اگه کسی یگ حیوان ره از همسایه خُو امانت بگیره و او حیوان د وختیکه صاحب شی حاضر نبشه، اوگار شنه یا بمره، پس آدم امانت گیرنده باید تاوون حیوان ره بدیه. ^{۱۵} لیکن اگه صاحب امزو حیوان حاضر بوده بشه، او مجبور نییه که تاوو بدیه. اگه حیوان کرا شده بشه، امو کرایه د عوض تاوون شی حساب موشه.

قانونای اخلاقی و مذهبی

^{۱۶} اگه یگو مرد کدم دخترِ باکره ره که هنوز نامزاد نشده بشه، بازی بدیه و قد شی خاو کنه، او باید مهریه دختر ره بدیه و او ره خاتون خُو کنه. ^{۱۷} لیکن اگه آته شی راضی نبشه که دختر خُو ره دزو آدم بدیه، پس او آدم باید مهریه یگ دختر ره دزو بدیه.

^{۱۸} خاتونى که جادوگرى مونه، او ره زنده نه ايليد.

^{۱۹} هر انسان که قد حيوان نزيكى کنه، بايد کشته شنه.

^{۲۰} هر کسى که بلده خدایون ديگه، غير از خداوند قربانى کنه، بايد کاملاً نابود شنه. ^{۲۱} آدم بيگنه ره آزار نديد و د حق شى ظلم نکنيدي، چراکه خودون شمو ام د سرزمين مصر بيگنه بوديد. ^{۲۲} خاتون بيوه و يتيم ره اذيت نکنيدي. ^{۲۳} اگه اونا ره اذيت کنيدي، اونا پيش ازمه داد-و-فرياد مونه و ما ضرور داد-و-فرياد ازوا ره ميشنوم ^{۲۴} و د سر شمو قار شده شمو ره د دم شمشير موکشتم تاکه خاتونوى شمو بيوه شنه و بچکيچاي شمو يتيم.

^{۲۵} اگه د کدم شخص محتاج که از قوم ازمه آسته پيسه قرض ميدي، مثل يگ سودخور رفتار نکو و ازو سود نکير. ^{۲۶} اگه چپن همسايه خو ره گرو گرفتى، او ره حتماً پيش از ششتون آفتو دزو پس بدى، ^{۲۷} چراکه اونمو چپن يگانه پوش بلده خاوشى آسته. اگه ازو محروم بشه، او جسم خو ره قد چيزخيل پوش کنه؟ پس او پيش ازمه فرياد ميزنه و ما د داد ازو ميرسم، چراکه ما خدای کریم-و-رحيم آستم.

^{۲۸} د خدا کفرگويى نکو و د رهبر قوم خو نالت نکى. ^{۲۹} د اوردون هديه حاصلات و شيره انگور خو د حضور ازمه معطل نکو. باچه اولبارى خو ره دز مه وقف کو. ^{۳۰} امو رقم، اولبارى هاى گاو و مال خو ره ام دز مه وقف کو. بيل که نلغه بلده هفت روز د پيش آيه خو بمنه و د روز هشتم، او ره دز مه بدى. ^{۳۱} شمو قوم مقدس مه آستيد. دمرى دليل گوشت حيوان ره که د وسيله جانور درنده پاره شده بشه، نخوريد، بلکه او ره پيش سگا بندزيد.

۲۳ ^۱ خبر دروغ ره تبت نکو و قد آدم شريبر همدست شده شاهدى دروغ ندى.

^۲ د انجام ددون عمل بد از اکثريت مردم پيروى نکو. د موقع دعوا از خاطر تائير نظر اکثريت مردم، شاهدى دروغ ندى و عدالت ره پايمال نکو. ^۳ امچنان از دعواى آدم غريب د محاکمه طرفدارى نکو.

^۴ اگه قد گاو يا خر گمشده دشمن خو روى د روى شدى، او ره پيش صاحب شى پس بئر.

^۵ اگه مينگرى يگو کسى که از تو نفرت دره و خر شى د زير بار خاو کده، بپروا از پالوى خر شى تير نشو، بلکه دزو کومک کو تاکه خر شى از زمى باله شنه.

حقِ آدمِ درمَنده قومِ خُو ره دَ پیشِ قاضی پایمالِ نَکو. ^۷ تَهَمَتِ ناحقِ دَ کس نَزَن و آدمِ صادقِ و بے گناه ره دَ قتل نَرسن، چراکه شخصِ بدکار ره ما بیگناه حسابِ نَمونم. ^۸ رِشوتِ نَگیر، چراکه رِشوتِ چیمایِ بینایا ره کور مونه و تورایِ آدمایِ عادلِ ره کَج مونه. ^۹ دَ آدمِ بیگنه ظلمِ نَکو، چراکه خودگونِ شُمُو دَ مصرِ بیگنه بُودید و از حالِ دلِ بیگنه خبرِ دَرید.

سالِ هفتم و روزِ هفتم

^{۱۰} دَ زمینِ خُو شَش سالِ کِشت و کارِ کُو و حاصلِ شی ره جَم کُو، ^{۱۱} مگم دَ سالِ هفتمِ بیلِ که زمینِ تُو سفید و ایوه بَمنه تا آدمایِ مُفلس-و-نادار که دَ بَینِ قومِ تُو آسته، از چیزی که سوزِ مونه بُخوره. و باقیِ مَنده شی ره حیوانایِ بیابو بُخوره. قد باغِ انگور و باغِ زیتونِ خُو امی کار ره بَکو. ^{۱۲} شَش روزِ کارِ کُو و دَ روزِ هفتمِ مندگیِ خُو ره بَگیر تا گاو و خَر تُو دَمرسی کُنه و باچه کَنیز تُو و شخصِ بیگنه که بلده تُو کارِ مونه، بَتنه آرامِ بَگیره. ^{۱۳} دَمزُو چیزایِ که دَز شُمُو کُفتم، پایِ بندِ بَشید و نامِ خُدا یونِ دیگه ره دَکِر نَکنید و نامِ هایِ ازوا ره حتی دَ زیونِ خُو ام نَبرید.

عیدِ هایِ سالانه

^{۱۴} هر سالِ سِه دفعه دَ احترامِ ازمه عیدِ بَگیرید:

^{۱۵} اوّلِ عیدِ فطیرِ ره برگزارِ کُنید. امُو رقمِ که ما دَز شُمُو امرِ کُدم، دَ دورونِ هفت روزِ نانِ فطیرِ بُخورید. ای ره بطورِ مَنظَم هر سالِ دَ ماهِ اَبیبِ ادا کُنید، چُون دَمزی ماهِ بُود که از مصرِ بُر شُدید. دَمزی عیدِ باید هیچ کسِ دِستِ خالی دَ خُصورِ ازمه نیه.

^{۱۶} دوّم، عیدِ نوبَرِ حاصلاتِ ره دَ موقعِ که حاصلِ اوّلِ کِشت-و-کارِ خُو ره دَ پیشِ ازمه تقدیمِ مُونید، برگزارِ کُنید.

سوم، عیدِ فصلِ دِرو ره دَ آخرِ سالِ دَ وختِ جَمِ کدونِ حاصلِ زمینِ خُو برگزارِ کُنید.

^{۱۷} هر سالِ سِه دفعه پَگِ مردا-و-باچه هایِ شُمُو باید دَ خُصورِ خُداوند-خُدا حاضرِ شُنه. ^{۱۸} خُونِ قربانیِ ره قد نانِ خمیرمایه تُو دَز مه تقدیمِ نَکنید. چریِ قربانیِ ره که دَ موقعِ عیدِ دَز مه تقدیمِ مُونید، نَباید تا صُبحِ روزِ دیگه باقیِ بَمنه. ^{۱۹} بهترینِ نوبَرِ حاصلاتِ زمینِ خُو ره دَ خانه خُداوند، خُدا ی خُو بَیرید. بُزغله ره دَ شیرِ آبه شی پُخته نَکنید.

وعده ها و احکام خدا

^{۲۰} ما یگ ملایکه ره پیشلون تُو ریی مُونم تاکه از تُو مُحَافِظَت کُنه و تُو ره دَ سرزمینی که ما بلده تُو تیار کدیم، برسنه. ^{۲۱} خود ره ازُو هوش کُو و دَ تورای شی گوش بدی. قد ازُو تلخ نشو، چراکه خطاهای تُو ره نَمُوخِشه، چُون ما او ره ریی کدیم و نام ازمه قد ازُو آسته. ^{۲۲} لیکن اگه دَرُو گوش بدی و پگ چیزای ره که ما قد تُو گُفتم انجام بدی، او غیت ما دُشمن دُشمنای تُو و مُخَالِفِ مُخَالِفِین تُو مُوشم. ^{۲۳} ملایکه مه پیشلون تُو مورِه و تُو ره دَ سرزمینِ آموریا، حِثیا، فرزیا، کنعانیا، حویا و یبوسیا میرسنه و ما اونا ره پای پاک گم مُونم. ^{۲۴} دَ خُدیونِ ازوا سَجده نکو و اونا ره پرستش نکو و دَ رسم و رواج مذهبی ازُو مردم ام شرکت نکو، بلکه بُت‌های ازوا ره مکمل خراب کُو و ستون های پرستشی ازوا ره میده کُو. ^{۲۵} خُداوند ره که خُدای شمو آسته، عبادت کنید و اونا و آو شمو ره پُر برکت مونه و مریضی ها ره از مینکل شمو دُور مونه. ^{۲۶} دَ سرزمین شمو هیچ خاتو اولاد خُو ره ضایع نمونه و هیچ خاتون سنده پیدا نموشه و ما، خُداوند، دَز شمو عمرِ دِراز میدم. ^{۲۷} بیم-و-وحشت خُو ره پیشلون تُو ریی مُونم و پگ قومای ره که تُو دَ بین ازوا موری دَ سردرگمی میندزم و دُشمنای تُو ره دوتلجی مُونم. ^{۲۸} ما گاوَمبورا ره پیشلون تُو ریی مُونم تاکه حویا، کنعانیا و حِثیا ره از دم تُو دور کنه. ^{۲۹} البته اونا ره دَ طُول یگ سال بُر نمونم؛ نشنه که زمی خالی-و-خرابه شنه و جانورای درنده از حد و اندازه کلو شنه. ^{۳۰} ما اونا ره کم کم از پیش روی تُو هئی مُونم تاکه جمعیت شمو زیاد شده بوره و تمام زمی ره بگیریید. ^{۳۱} سرحد سرزمین تُو ره از دریای سُرخ تا لب دریای فَلَسطین و از بیابون جنُوب تا دریای فَرَات وَسعت میدم، چراکه مردم امزی سرزمی ره دَ دست شمو میدیم و تُو اونا ره از پیش روی خُو بُر مونی. ^{۳۲} قد ازوا و خُدیونِ ازوا عهد-و-پیمان نکو. ^{۳۳} نه ایل که اونا دَ سرزمین تُو زندگی کنه؛ نشنه که اونا باعث شنه که تُو دَ ضد ازمه گناه کنی، چُون اگه خُدیونِ ازوا ره پرستش کنی، تُو حتماً دَ دام گرفتار موشی. ”

ثابت کردن عهد و قول

۲۴ بعد ازُو خُداوند دَ موسی گفت: ”خود تُو، هارون، ناداب و ابیهو قد هفتاد نفر از ریش سفیدای اسرائیل دَ پیش ازمه دَ بله کوه بیید و از دُور مره سَجده کنید. ^۲ مگم خود تُو، آی موسی، تنها دَ دیر مه بیه و دیگای شمو نزدیک بیه و مردم هیچ کدم شی نباید دَ بله کوه بییه. ” ^۳ پس موسی آمد و پگ تورای خُداوند ره قد تمام احکام شی دَ بنی اسرائیل نقل کد و پگ مردم دَ یگ صدا گفت: ”هر چیزی که خُداوند گفته، مو دَز شی عمل مونی. ” ^۴ موسی تمام تورای خُداوند ره نوشته کد و صُبح روزِ دیگه شی باله شده دَ دامون کوه قربانگاه جور کد و دَ اطرافِ ازُو دَ نشانی دوازده طایفه اسرائیل دوازده ستون سنگی ایستلجی کد. ^۵ اوخته موسی چند نفر از جوانای بنی

اسرائیل ره زبى كد و اونا رفته قربانى‌هاى سوختنى تقدیم كد و گاوره دَ عِنوانِ قربانى‌هاى سلامتى دَ نامِ خُداوند
 حلال كد. ^۶ پس موسى نيمِ خُونِ حيوانايِ قربانى شده ره گرفت و دَ تَشْتِ ها شيو كد و نيمِ شى ره دَ بِلِهِ قربانگاه
 پاش دَد. ^۷ بعد ازو طومارِ عهد ره گرفت و او ره دَ بنىِ اسرائيل خاند و اونا گُفت: "تمامِ چيزايِ ره كه خُداوند گُفته،
 مو عملى موني و از توره شى اطاعت موني." ^۸ پس موسى خُونى ره كه دَ تَشْتِ ها شيو كُد، گرفت و دَ بِلِهِ مردُم
 پاش دده گُفت: "اينه، خُونِ عهدى كه خُداوند قد دَدونِ امزى احكامِ قد شُمو بسته كد." ^۹ اوخته موسى، هارون،
 ناداب و ابيهُو قد هفتاد نفر از ريشِ سفيدونِ اسرائيل دَ بِلِهِ كوه رفت، ^{۱۰} و اونا خُدايِ اسرائيل ره ديد كه دَ زيرِ پايِ
 شى يگو چيزِ رقمِ فرشى كه از ياقوتِ كَبُودِ جور شده بَشَه، بُوَد و مِثْلِ اَسْمو وِرى صاف و شَفاف معلوم موشُد.
^{۱۱} اگرچه بزرگايِ بنىِ اسرائيل خُدا ره ديد، و لِه اُو دَ بِلِهِ ازوا دستِ باله نكد و دَزوا صَرَر نرسند و اونا دَ اُونجى
 خورد و وُچى كد.

موسى دَ بِلِهِ كوهِ سينا

^{۱۲} بعد ازو خُداوند دَ موسى گُفت: "پيشِ ازمه دَ بِلِهِ كوهِ بيا و دَ اُونجى بُن و ما تُو ره لوحِ هاى سنگى ره مِيدُم كه
 دَ بِلِهِ شى قانُون و احكامِ ره نوشته كديم تا اونا ره دَ بنىِ اسرائيل يادِ بَدى." ^{۱۳} پس موسى و دستيارِ ازو يوشعِ باله
 شُدِه دَ بِلِهِ كوهِ خُدا رفت. ^{۱۴} و او دَ ريشِ سفيدونِ قومِ گُفت: "دَ اينجى بُمَنيِد و چيم دَ راهِ مو بَشِيد تاكه مو پس
 بيبى. اينه، هارون و حورامِ قد شُمو آسته. اكه كُدمِ نفرِ يگو دعوا يا مُشكِيلِ دَشْتِه بَشَه، اُو بايد دَ دِيرِ ازوا بيبه."
^{۱۵} وختى موسى دَ كوهِ بُرُ شُد اُوُر كوه ره پوشند. ^{۱۶} اوخته بزرگى-و-جلالِ خُداوند دَ بِلِهِ كوهِ سينا قرار گرفت و بلده
 شَش روز اُوُر كوه ره پوشند. دَ روزِ هفتمِ خُداوند موسى ره از منِه اُوُر كوى كد ^{۱۷} و ظُهَورِ بزرگى-و-جلالِ خُداوند دَ
 شِيخى كوه دَ نظرِ بنىِ اسرائيل كه دَ تيلوِ مُنتَظِرِ بُوَد، مِثْلِ اَلَنگِهِ آتَشِ وِرى معلوم موشُد. ^{۱۸} پس موسى دَ منِه اُوُر
 داخِل شُد و دَ بِلِهِ كوه رفته چلِ شاو و روز دَ كوه مَند.

هديه ها بلده جايگاهِ مَقَدَس

۲۵ ^۱ اوخته خُداوند دَ موسى گُفت: ^۲ "دَ بنىِ اسرائيل بُگى كه دَز مه هديه بيره. هر كسى كه دَ خوشى دِلِ حُو
 اُوُرِد، هديه شى ره قَبُول كُو. ^۳ هديه ها بايد امزى چيزا بَشَه: طِلَّا، نُقره و برونز، ^۴ چُوغِ لاجوردى، اَرغوانى و سُرخ
 رنگ و كتانِ نَرم و موى بُرُ، ^۵ پوستِ سُرخ شُدِه قُوچ و پوستِ نَرم-و-قِيمَتى، چيوِ دَرختِ اَكاسى، ^۶ روغونِ زَبْتُونِ بلده
 چراغا، موادِ خوشبوى بلده روغونِ مَسَح و بلده بُوخورِ خوشبوى، ^۷ سنگايِ عَقِيَق و ديگه سنگايِ قِيمَتى بلده ايفود و

سینه بند پیشوای بزرگ. ^۸ اونا باید یگ جایگاهِ مُقَدَّس بلده مه جور کنه تا که دَ بَین ازوا جای-د-جای شُم. ^۹ ای جایگاه و تمام اسباب شی ره دقیق دَ مُطابِقِ نَقْشِه که دز تو نِشو مِیدم، جور کو.

نقشه صندوق شهادت

^{۱۰} اونا یگ صندوق ره از چپو آکاسی جور کنه که درازی شی دُو و نیم توغی، بر شی یگ و نیم توغی و بلندی شی ام یگ و نیم توغی بشه. ^{۱۱} منه شی و برون شی ره قد روی کشِ طَلایِ خالصِ بپوشن و دَ گرداگرد شی یگ چُفتی طَلایی جور کو. ^{۱۲} چار حلقه طَلایی تیار کو و اونا ره دَ چار پایه صندوق سخت کو، یعنی دُو حلقه دَ یگ طرف شی و دُو حلقه دَ دیگه طرف شی. ^{۱۳} دُو دستک چپو دراز ره که از درخت آکاسی جور شده قد روی کشِ طَلایی بپوشن ^{۱۴} و اونا ره بلده بردون صندوق دَ منه حلقه های هر دُو طرفِ صندوق تیر کو. ^{۱۵} ای دستک چپو های دراز باید دَ منه حلقه های صندوق بمنه و از منه ازوا بر نشنه. ^{۱۶} بعد ازوا امو لوح شهادت ره که دز تو تسلیم مکنم دَ منه صندوق بیل. ^{۱۷} بعد ازوا «جای کِفاره» یعنی سرپوشِ صندوق ره از طَلایِ خالصِ جور کو که درازی شی دُو و نیم توغی و بر شی یگ و نیم توغی بشه. ^{۱۸} دُو مجسمه کِروبی ره از طَلایِ چکش کاری شده جور کو و دَ هر دُو سر جای کِفاره سخت کو. ^{۱۹} یگ کِروبی ره دَ یگ سر جای کِفاره و دیگه شی ره دَ دیگه سر جای کِفاره سخت کو. هر دُو شی ره قد جای کِفاره از یگ پرچه طلا جور کنید. ^{۲۰} بال های کِروبی دَ بله جای کِفاره واز شده بشه، تا که دَ بله ازوا سایه کنه. روی های ازوا طرفِ یگدیگه و نظر های شی طرفِ جای کِفاره بشه. ^{۲۱} سر پوش، یعنی جای کِفاره ره دَ بله صندوق نصب کو و لوح شهادت ره که دز تو تسلیم مکنم دَ منه صندوق بیل. ^{۲۲} ما دَ اونجی قد تو ملاقات مکنم و از بله جای کِفاره، یعنی از بَین دُو مجسمه کِروبی که دَ بله صندوق شهادت موجود استه، قد تو توره مکنم و تمام احکام خو ره دز تو مِیدم تا که اونا ره دَ بتی اسرائیل برسنی.

میز نانِ مُقَدَّس

^{۲۳} بعد ازوا یگ میز از چپو آکاسی جور کو که درازی شی دُو توغی، بر شی یگ توغی و بلندی شی یگ و نیم توغی بشه. ^{۲۴} او ره قد طَلایِ خالصِ بپوشن و دَ گرداگرد شی یگ چُفتی طَلایی جور کو. ^{۲۵} و یگ لَبکی دَ اندازه چار ناخو دَ گرد شی جور کده امو لَبکی طَلایی ره باله تر از چُفتی دَ گرداگرد میز بگیر. ^{۲۶} بعد ازوا چار حلقه طَلایی بلده میز جور کو و اونا ره دَ چار شنگ میز، یعنی دَ کُنچ پایه های میز سخت کو. ^{۲۷} حلقه ها ره نزدیکِ لَبکی میز سخت کو تا اونا بلده دستک چپو دراز بشه که بلده بردون میز استعمال موشه. ^{۲۸} دستک چپو های دراز ره از درخت

آکاسی جور کده اونا ره قد رُوی کشِ طَلایی بپوشن. دَ وسیله امزیا میز برده موشه.^{۲۹} قاب ها و کاسه ها ره از طَلای خالص جور کُو، امچنان جام ها و پیله های ره که بلده ریختندون هدیه های وُچی کدنی استعمال موشه.^{۳۰} و نانِ مُقدَّس دایم دَ بِلَه میز دَ حُضُور مه بَشه.

چراغدانِ طَلایی

^{۳۱} ”یگ چراغدان از طَلای خالص و چکش کاری شده جور کُو. امو چراغدان، پایه و شاخه های شی قد کاسه های گل، پُندُوق ها و بلگای گل پگ شی از یگ پرچه چکش کاری شده جور شنه.^{۳۲} از دُو بغلِ چراغدان شش شاخه بُر شنه: سه شاخه از یگ طرف شی و سه شاخه از دیگه طرف شی.^{۳۳} سه کاسه گل بادامی قد پُندُوق و بلگ گل دَ شاخه طرف راست و سه کاسه گل بادامی قد پُندُوق و بلگ گل دَ شاخه طرف چپ؛ دَ شش شاخه که از چراغدان بُر موشه عین چیز بَشه.^{۳۴} دَ خود پایه چراغدان چار کاسه گل بادامی قد پُندُوق ها و بلگای گل شکل دده شنه.^{۳۵} یگ پُندُوق دَ زیر دُو شاخه اول که از دُو بغلِ چراغدان بُر موشه، یگ پُندُوق دَ زیر دُو شاخه دوّم و یگ پُندُوق دَ زیر دُو شاخه سوّم جور شنه، یعنی دَ زیر هر شش شاخه که از چراغدان بُر موشه پُندُوق بَشه.^{۳۶} شاخه ها و پُندُوق ها پگ شی از یگ پرچه طَلای خالص و چکش کاری شده بَشه.^{۳۷} بعد از هفت چراغ بلده شی جور کُو و اونا ره دَ بِلَه چراغدان سخت کُو تاکه نُور ازوا طرفِ پیشِ رُوی روشنی بدیه.^{۳۸} چراغ گلگرک ها و پطُوس های ازوا ره ام از طَلای خالص جور کُو.^{۳۹} چراغدان و تمام اسباب شی از یگ وزنه طَلای خالص جور شنه.^{۴۰} فکر خُو ره بگیر که پگ شی ره مطابقِ نمونه که دَ بِلَه کوه دَز تُو نشو دده شد، جور کنی.

خَیمه عبادت

۲۶ ”جایگاه ره قد ده دانه پرده کتان نَرم و میده بافت و قد چوغ های لاجوردی، ارغوانی و سُرخ رنگ جور کُو. دَ رُوی پگ شی عکسِ کِروبی ها ره دَ وسیله دستدوز لایق گلدوزی کُو.^۲ درازی هر پرده بیست و هشت توغی و بر شی چار توغی بَشه؛ تمام پرده ها یگ اندازه جور شنه.^۳ پنج پرده دَ یگدیگه خُو دوخته شنه تاکه یگ تخته جور شنه و پنج پرده دیگه یگ تخته دیگه جور شنه.^۴ دَ لب پرده آخر پنج پرده اول بُتونی ها از تار لاجوردی رنگ کوک کُو و دَ لب پرده آخر پنج پرده دوّم ام امی رقم کُو؛^۵ پنجاه دانه بُتونی دَ لب یگ تخته و پنجاه دانه بُتونی دَ لب دیگه تخته جور کُو، پنجاه پنجاه بُتونی که رُوی دَ رُوی یگدیگه بَشه.^۶ بعد ازو پنجاه چنگکِ طَلایی تیار کُو و دَ وسیله ازوا پنج پرده اول ره قد پنج پرده دوّم وصل کُو تاکه پرده های جایگاه مثل یگ پرچه جور شنه.

^۷ بعد از و چند پرده از موی بز بُباف تا اونا یگ خیمه د بِلَه جایگاهِ مُقَدَّس بشه. جمله یازده پرده جور کُو. ^۸ درازی هر پرده سی توغی و بر شی چار توغی بشه؛ یازده پرده که پگ شی یگ اندازه بشه. ^۹ پنج پرده د یگدیگه خُو کوک شنه تا که یگ پرچه جور شنه و شش پرده دیگه ام د یگدیگه خُو کوک شنه تا یگ پرچه دیگه جور شنه. پرده ششم از پرچه دوّم د پیش روی خیمه قت شنه. ^{۱۰} پنجاه بُتونی د لب پرده آخر یگ پرچه دیگه جور کُو. ^{۱۱} بعد از و پنجاه چنگک برونزی جور کُو و اونا ره از شکاف امزو پنجاه بُتونی تیر کُو تا که خیمه مثل یگ پرچه جور شنه. ^{۱۲} قسمت اضافی، یعنی نیم پرده که از خیمه باقی مومنه، باید د پشت سر جایگاهِ مُقَدَّس اوزو شنه. ^{۱۳} یگ توغی از یگ بعل و یگ توغی از دیگه بعل خیمه که از درازی یگ پرده اضافی آسته، بیل که د دو بعل جایگاه اوزو شنه تا او ره بپوشنه. ^{۱۴} یگ پوش د بِلَه خیمه از پوست سرخ شده قوچ جور کُو و د بِلَه از و یگ پوش دیگه از پوست نرم-و-قیمتی.

^{۱۵} چپو های چار تراش ره از درختِ آکاسی بلده دیوالای جایگاه جور کُو که اونا شیخکی ایسته شنه. ^{۱۶} درازی هر چپو چار تراش ده توغی و بر شی یگ و نیم توغی بشه. ^{۱۷} د هر چپو چار تراش دو زبونک بشه تا که د چپو چار تراش پالوی خُو جفت شنه. پگ چپو های چار تراش بلده دیوالای جایگاه باید امی رقم جور شنه. ^{۱۸} امزو چپو های چار تراش بیست دانه شی بلده طرف جنوب جایگاه باید جور شنه، ^{۱۹} و بلده تینه حصه امزو بیست چپو چار تراش چل پایه نقرهیی ام جور کُو. د زیر هر چپو چار تراش دو پایه بلده امزو دو زبونک بشه و دو پایه د زیر چپو چار تراش پالوی شی بلده دو زبونک ازو. ^{۲۰} بلده طرف دوّم جایگاه، یعنی طرف شمال شی، بیست چپو چار تراش ^{۲۱} و چل پایه نقرهیی جور کُو، دو پایه د زیر یگ چپو چار تراش و دو پایه د زیر چپو چار تراش پالوی شی. ^{۲۲} بلده پشت جایگاه، طرف غرب شش چپو چار تراش جور کُو ^{۲۳} و دو چپو چار تراش بلده هر کُنچ د پسنه حصه جایگاه. ^{۲۴} امی دو چپو چار تراش کُنچ باید از زیر تا باله د یگدیگه خُو چسپیده بشه و د منه یگ حلقه سخت شنه. دو چپو کُنچ دیگه ام د امزی رقم جور شنه. ^{۲۵} دمزی صورت باید هشت چپو چار تراش قد شونزده پایه نقرهیی بشه: دو پایه د زیر هر چپو چار تراش. ^{۲۶} بعد از و پشت بند ها ره از چپو درختِ آکاسی جور کُو: پنج پشت بند بلده چپو های چار تراش که د یگ طرف جایگاه آسته ^{۲۷} و پنج پشت بند بلده چپو های چار تراش دیگه طرف جایگاه و پنج پشت بند بلده چپو های چار تراش که طرف غرب د پسنه حصه جایگاه یه. ^{۲۸} پشت بندی که د غول چپو های چار تراش آسته، باید از سر تا آخر دیوال خیمه تیر شنه. ^{۲۹} پگ چپو های چار تراش ره قد روی کش طلایی بپوشن و بلده محکم گرتون پشت بند ها، حلقه های طلایی جور کُو و پشت بند ها ره ام قد روی کش طلایی بپوشن. ^{۳۰} بعد از و جایگاه ره باله کُو و د مطابق نقشه که د سر کوه دز تو نشو دده شد، او ره جور کُو.

^{۳۱} پرده داخلِ خیمه ره از کتانِ نَرَم و میده بافت قد چو غ های لاجوردی، ارغوانی و سُرخ رنگ جور کُو. عکسِ کِرُوبی ها دَ وسیله دست‌دوزِ لایق دَ رُوی پرده گلدوزی شُنه. ^{۳۲} او ره دَ چار چنگکِ طَلایی دَ بله چار ستونِ اوزو کُو. ای چار ستون ره از چپوِ آکاسی جور کده قد رُوی کشِ طَلَا بپوشن و دَ بله چار پایه نقره‌یی ایسته کُو. ^{۳۳} پرده باید دَ قیتک ها دَ زیرِ چَتِ خیمه بند شُنه و صندوقِ شهادت ره دَ پشتِ امزی پرده بیل و امی پرده بلده شمو یگ جدایی دَ بَینِ مُقدَّس و مُقدَّس‌ترین جای خیمه دَ وجود میره. ^{۳۴} بعد ازو جای کِفاره ره دَ بله صندوقِ شهادت دَ مُقدَّس‌ترین جای بیل. ^{۳۵} میز ره دَ ای لبِ پرده، یعنی دَ بُرو از مُقدَّس‌ترین جای، دَ طرفِ شمالِ بیل و چراغدانِ رُوی دَ رُوی میز دَ طرفِ جنُوبِ جایگاه بَشه. ^{۳۶} یگ پرده بلده دروازه خیمه از چو غ های لاجوردی، ارغوانی و سُرخ رنگ و از کتانِ نَرَم و میده بافت دَ وسیله یگ گلدوزِ لایق جور کُو. ^{۳۷} بلده امزی پرده پنج ستون از چپوِ آکاسی جور کده قد رُوی کشِ طَلایی بپوشن. چنگک های شی ام از طَلَا بَشه و دَ زیرِ هر ستون یگ پایه برونزی ریخته شُنه.

قربانگاه

۲۷ ^۱ ”یگ قربانگاه از چپوِ آکاسی دَ شکلِ چار کُنچِ تیار کُو؛ پنج توغی درازی شی بَشه، پنج توغی بر شی و سه توغی بلندی شی. ^۲ دَ چار کُنچِ ازو چار شاخ جور کُو. قربانگاه و شاخای شی باید از یگ چپو جور شُنه و تمامِ قربانگاه ره قد رُوی کشِ برونزی بپوشن. ^۳ اسبابِ ازو باید پگ شی از برونز تیار شُنه: سطل ها بلده بُردونِ خگشتر، خاک‌انداز ها، کاسه ها، چنگک ها و آتشدان ها. ^۴ بلده قربانگاه یگ اجاقِ برونزی جور کُو و دَ چار کُنچِ قربانگاه یگ یگ حلقه برونزی ره سخت کُو. ^۵ اجاق ره تاهتر از لبِ قربانگاه جای-د-جای کُو تا که دَ نیمِ بلندی قربانگاه برسه. ^۶ دستک‌چپو های دراز ره از درختِ آکاسی بلده قربانگاه جور کُو و اونا ره قد رُوی کشِ برونزی بپوشن. ^۷ وختیکه قربانگاه ره موبرید، دستک‌چپو ها ره دَ منه حلقه های که دَ دو بغلِ قربانگاه نصب شُده، تیر کنید. ^۸ قربانگاه ره از تخته های چپو جور کُو و منه شی خالی بَشه؛ فقط امو رقم که دَ بله کوه دز تو نشو دده شد، باید امو رقم تیار شُنه.”

حولی جایگاهِ مُقدَّس

^۹ ”بعد ازو چاردیوالیِ حولی جایگاه ره جور کُو. بلده طرفِ جنُوبِ حولی، پرده ها ره از کتانِ نَرَم و میده بافت جور کُو که درازی شی صد توغی بَشه ^{۱۰} و اونا بیست ستون دشته بَشه قد بیست پایه برونزی؛ چنگک ها و پشت‌بند های ستون ها نقره‌یی بَشه. ^{۱۱} امچنان بلده طرفِ شمالِ چاردیوالی باید پرده ها دَ درازی صد توغی جور شُنه و اونا

بیست دانه سُنون قد بیست پایه برونزی دشته بشه. چنگک ها و پُشت‌بند های شی از نُقره جور شُنه. ^{۱۲} بلده بر چاردیوالی، طرفِ غرب، پرده های پنجاه توغی ره قد ده سُنون و ده پایه تیار کُو. ^{۱۳} بر چاردیوالی سمتِ شرق، طرفِ آفتوُرشد پنجاه توغی بشه. ^{۱۴} پرده های ای لب درگه چاردیوالی باید پوزده توغی بشه قد سه دانه سُنون و سه پایه شی. ^{۱۵} د او لب درگه چاردیوالی ام باید پرده پوزده توغی بشه قد سه سُنون و سه پایه شی. ^{۱۶} بلده دروازه چاردیوالی یگ پرده بیست توغی از کتان نَرم و میده بافت قد چوغ های لاجوردی، آرغوانی و سُرخ رَنگ د وسیله یگ گلدوز لایق جور کُو و بلده شی چار سُنون و چار پایه ام تیار کُو. ^{۱۷} تمام سُنون های چاردیوالی حولی باید قد پُشت‌بند ها و چنگک های نُقره‌یی و قد پایه‌های برونزی جای-د-جای شُنه. ^{۱۸} خلاصه، درازی چاردیوالی باید صد توغی، بر شی پنجاه توغی و بلندی شی پنج توغی بشه. پرده های شی از کتان نَرم و میده بافت و پایه‌های شی از برونز جور شُنه. ^{۱۹} تمام اسباب که د خدمت جایگاه از شی کار گرفته موشه قد پگ میخ‌های خیمه و میخ‌های چاردیوالی باید از برونز جور شُنه.

نگاهداری از چراغ ها

^{۲۰} ”و د بنی اسرائیل امر کُو که روغونِ خالصِ زبُتون کُفته شده بلده چراغدان بیره تاکه چراغ ها دایم روشو بشه. ^{۲۱} هارون و باچه های شی چراغای چراغدان ره د خیمه مُلاقات، د برون پرده صندوقِ شهادت از شاو تا صُبح د حُضور خُداوند روشو نگاه کُنه. ای بلده تمام نسل های بنی اسرائیل یگ حکم دایمی آسته.“

کالای پیشواییو

۲۸ ”برار خُو هارون و باچه های شی ناداب، ابیهو، العازار و ایتمار ره از بنی اسرائیل جدا کده د حُضور ازمه بیرو. اونا ره د مقام پیشوایی تعیین کُو تاکه مره خدمت کُنه. ^۲ بلده برار خُو هارون کالای مُقدّس جور کُو تا بلده عزت و شان-و-شوکت شی بشه. ^۳ د تمام کسای که مهارت دَره و ما اونا ره صاحبِ روحِ حکمت کدیم، امر کُو که کالای هارون ره جور کُنه تا او وقف شُنه و د عنوان پیشوا د حُضور ازمه خدمت کُنه. ^۴ کالاهای که باید دوخته شُنه اینیا آسته: سینه بند، ایفود، چپن، پیرون خامک‌دوزی، لُونگی و کمر بسته. وختی اونا امی کالاهای مُقدّس ره بلده برار تُو هارون و بلده باچه‌های شی تیار مونه تا اونا د عنوان پیشواییو د حُضور مه خدمت کُنه، ^۵ امو اُستا ها باید بلده امزی کار از طلا، چوغ های لاجوردی، آرغوانی و سُرخ رَنگ و کتان نَرم و میده بافت استفاده کُنه.

^۶ اونا ایفود ره از طَلّا و چوغ های لاجوردی، ارغوانی و سُرخ رَنگ و کتان نَرم و میده بافت جور کنه. پگ شی کار یگ دست‌دوز لایق بَشه. ^۷ دُو سرشانه‌یی دُو شانه شی نَصَب شُنه و هر دُو شی قد دُو شَنگ ایفود یگجای شُنه. ^۸ بَند ایفود که د بِلِه شی آسته، باید رقم خود ایفود بَشه و قد خود شی قتی از یگ رَخت جور شُنه، یعنی از تار طَلّایی و چوغ های لاجوردی، ارغوانی و سُرخ رَنگ و از کتان نَرم و میده بافت. ^۹ دُو دانه سنگ عقیق آسمانی بَگیر و نام های باچه های اسرائیل ره د رُوی ازوا نَقش کُو: ^{۱۰} شَش نام د رُوی یگ سنگ و باقی شَش نام د رُوی دیگه سنگ، پگ شی د تَرْتیب تَوَلد ازوا بَشه. ^{۱۱} د وَسِیلِه یگ حَکاک لایق که د بِلِه مَهر حَکاکِ مونه، نام های باچه‌های اسرائیل ره د رُوی امزی دُو سنگ نَقش کُو و اونا ره د قَابَک های طَلّایی سخت کُو. ^{۱۲} بعد ازو اونا ره د عِنوان نشان یادآوری باچه‌های اسرائیل د بِلِه دُو سرشانه‌یی ایفود نَصَب کُو. اوخته هارون که د پیش ازمه خدمت مونه، نام های باچه‌های اسرائیل ره د بِلِه دُو شانه خُو د عِنوان یاد آوری د حُضُور ازمه میره تاکه ما د یاد ازوا بَشم.

^{۱۳} دُو قَابَکِ طَلّایی جور کُو ^{۱۴} و دُو زنجیر از طَلّای خَالِص تیار کُو که رقم ریسپو آلی بافته شده بَشه و د قَابَک های طَلّایی وَصل شُنه.

^{۱۵} سینه بَند عدالت ره رقم ایفود وری از تار طَلّایی و چوغ های لاجوردی، ارغوانی و سُرخ رَنگ و از کتان نَرم و میده بافت د وَسِیلِه یگ دست‌دوز لایق تیار کُو. ^{۱۶} اُو د شکل چارکُنچ و دُوقَت بَشه و درازی و بر شی د اندازه یگ قریش بَشه. ^{۱۷} چار قطار سنگ قِیمَتی د رُوی شی نَصَب کُو. د قطارِ اوّل عقیقِ جگری، یاقوتِ زرد و زَمَرُد بَشه؛ ^{۱۸} د قطارِ دوّم فیروزه، یاقوتِ نیلی و الماس؛ ^{۱۹} د قطارِ سوّم سنگِ یمانی، عقیقِ آوی و لعلِ کَبُود؛ ^{۲۰} و د قطارِ چارم زَرَجِدِ زرد، عقیقِ آسمانی و یَشم. تمام شی باید د قَابَک های طَلّایی سخت شُنه. ^{۲۱} تعدادِ سنگا د مُطابِقِ تعدادِ نام های باچه های اسرائیل دوازده بَشه، و نام هر کُدَم ازوا د بِلِه یگ سنگ نَقش شُنه، رقمی که د مَهر نَقش موشه و هر کُدَم ازوا قد نام خُو از یکی امزُو دوازده طایفه اسرائیل نُمایندگی کُنه. ^{۲۲} بَلَدِه سینه-بَند زنجیرای بافته شده، رقم ریسپو آلی از طَلّای خَالِص جور کُو. ^{۲۳} بعد ازو دُو حلقه طَلّایی جور کده د دُو لب سینه-بَند نَصَب کُو. ^{۲۴} پس اَمُو دُو زنجیرِ طَلّایی ره د دُو حلقه که د دُو لب سینه-بَند آسته وَصل کُو. ^{۲۵} دُو سرِ دیگه امزُو دُو زنجیر ره د دُو قَابَک نَصَب کُو و اَمُو دُو قَابَک ره د دُو شانه ایفود د پیش رُوی محکم کُو. ^{۲۶} دُو حلقه طَلّایی دیگه جور کُو و اونا ره د دُو گوشه سینه-بَند، که د لبِ طرفِ داخلِ ایفود آسته، بسته کُو. ^{۲۷} بعد ازو دُو حلقه طَلّایی دیگه جور کُو و اونا ره د تینه حصّه سرشانه‌یی د پیش رُوی ایفود، نزدیکِ درز شی کم دَرِه باله‌تر از بَند ایفود نَصَب کُو. ^{۲۸} بعد ازو حلقه های سینه بَند ره قد یگ فِیتِه لاجوردی رَنگ د حلقه های ایفود بسته کُو، تاکه د بِلِه بَند ایفود قرار بَگیره و سینه-بَند از ایفود جدا نَشُنه. ^{۲۹} دزی تَرْتیب وختیکه هارون د جای مُقَدّس داخل موشه، اُو نام های باچه های اسرائیل ره که د

رُوی سینه بِنَدِ عَدَالَتِ نَقَشِ شُدِه، دَ بِلِه قَلْبِ خُو هَمِيشِه دَ عِنوانِ يادآوَرِي دَ حُضُورِ خُداوندِ مِيرِه. ^{۳۰} اُورِيم و تُمِيم رِه داخِلِ سِينِه بِنَدِ عَدَالَتِ بِيَلِ تا هَرِ وختِيكِه هَارُونِ دَ حُضُورِ خُداوندِ مِيبِه، اُونَا دَ بِلِه قَلْبِ اَزُو بَشِه. دَمَزِي رَقْمِ هَارُونِ، هَرِ وختِ و سِيبِلِه عَدَالَتِ رِه بِلِدِه بَنِي اِسْرَائِيلِ دَ بِلِه قَلْبِ خُو دَ حُضُورِ خُداوندِ مِيرِه.

^{۳۱} پيرون ايفود رِه مَكَمَلِ از رَخْتِ لاجوردِي رَنگِ جُورِ كُو. ^{۳۲} بِلِدِه جايِ سَرِ شِي، دَ غُولِ، يِگِ سُلَاخِ تِيَارِ شُنِه و گِرْدَاگِرْدِ جَاغِه مِثَلِ زَرِه قِيغِ شُدِه بَشِه تاكِه پَارِه نَشُنِه. ^{۳۳} دَ قِيغِ دَامُونِ پيروِ قَدِ چُوغِ هَايِ لاجوردِي، اَرَعَوَانِي و سُرَخِ رَنگِ ثُوپِكِ هَا دَ شَكْلِ اَنَارِ جُورِ كُو و زَنگُولِه هَايِ طَلَايِي رِه دَ بَيْنِ اَزُوا دُورَادُورِ قِيغِ دَامُو اُوزُو كُو. ^{۳۴} يِگِ زَنگُولِه طَلَايِي و يِگِ ثُوپِكِ اَنَارِ، يِگِ زَنگُولِه طَلَايِي و يِگِ ثُوپِكِ اَنَارِ دَ گِرْدَاگِرْدِ دَامُونِ پيروِ اُوزُو شُنِه. ^{۳۵} و هَارُونِ دَ مَوْقِعِ خِدْمَتِ كَدُو دَ جايِ مَقَدَّسِ بَايَدِ اَمِي پيروِ رِه بُپُوشِه تا وختِيكِه اُو دَ جايِ مَقَدَّسِ دَ حُضُورِ خُداوندِ داخِلِ مِيبِه و يا از اُونَجِي بُرُو بَرُ مَوْشِه، صَدَايِ زَنگُولِه هَا شِنِيدِه شُنِه؛ نَشُنِه كِه هَارُونِ بُمُرِه.

^{۳۶} يِگِ نِشانِ نِيْمِ تاجِ از طَلَايِ خَالِصِ جُورِ كُو و اِينِي كِلِمِه هَا رِه دَ بِلِه شِي نَقَشِ كُو «وَقَفِ شُدِه خُداوند» اَمُو رَقْمِيكِه يِگِ حَكَاكِ اَنَكْشَتَرِي هَا رِه نَقَشِ مُونِه. ^{۳۷} اِي نِشانِ رِه قَدِ يِگِ فِيتِه لاجوردِي رَنگِ دَ پِيشِ رُويِ لُونگِي هَارُونِ نَصَبِ كُو. ^{۳۸} هَارُونِ اِي نِشانِ رِه دَ بِلِه پِيشَانِي خُو دَشْتِه بَشِه تا بَارِ گُناهِ هَايِ بَنِي اِسْرَائِيلِ رِه كِه اُونَا دَ دُورُونِ تَقْدِيمِ كَدُونِ هَدِيه هَايِ مَقَدَّسِ مُرْتَكِبِ شُدِه مِيتَنِه، دَ گِرْدُونِ خُو بَگِيرِه. اِي نِشانِ هَمِيشِه دَ بِلِه پِيشَانِي شِي بَشِه تاكِه بَنِي اِسْرَائِيلِ دَ حُضُورِ خُداوندِ قَبُولِ شُنِه. ^{۳۹} پيرونِ هَارُونِ رِه از كَتانِ نَرَمِ و مِيدِه بَا فِتِ بَا فِتِ جُورِ كُو. كَمَرِ سِتِه گُلِ دُوزِي شُدِه رِه دَ و سِيبِلِه يِگِ گُلْدُوزِ لايِقِ تِيَارِ كُو. ^{۴۰} بِلِدِه باچِه هَايِ هَارُونِ اَمِ پيرونا، كَمَرِ سِتِه هَا و كُولِه هَا تِيَارِ كُو تا بِلِدِه عِزَتِ و شَانِ-و-شُوكَتِ اَزُوا بَشِه. ^{۴۱} اِي كالا هَا رِه دَ بَرارِ خُو هَارُونِ و دَ باچِه هَايِ شِي بُپُوشَن. اُونَا رِه قَدِ رُوعُونِ زَبْتُونِ مَسَحِ كَدِه تَعْيِينِ و تَقْدِيسِ كُو تا دَ عِنوانِ پِيشُوا بِلِدِه مِه خِدْمَتِ كَنِه. ^{۴۲} بِلِدِه پُوثِ كَدُونِ شَرْمِگَاهِ اَزُوا زِبِرِپُوشِي از كَتانِ جُورِ كُو كِه از كَمَرِ تا زِبِرِ رانِ بَشِه. ^{۴۳} هَارُونِ و باچِه هَايِ شِي وختِيكِه دَ حَبِيْمِه مُلَاقاتِ داخِلِ مَوْشِه يا نَزْدِيكِ قُرْبَانِگَاهِ مِيبِه تاكِه دَ جايِگَاهِ مَقَدَّسِ خِدْمَتِ كُنِه، بَايَدِ پَگِ اَمَزِي كالا هَا رِه بُپُوشِه؛ نَشُنِه كِه اُونَا مُرْتَكِبِ گُناهِ شُدِه بُمُرِه. اِي رُواجِ بِلِدِه هَارُونِ و اُولادِه شِي يِگِ قَانُونِ دَايِمِي اَسْتِه.

مَراسِمِ تَعْيِينِ شُدُونِ هَارُونِ و باچِه هَايِ شِي دَ مَقَامِ پِيشُوايِي

۲۹ ”وختِيكِه هَارُونِ و باچِه هَايِ شِي رِه بِلِدِه خِدْمَتِ كَدُو دَ حُضُورِ اَزْمِه تَقْدِيسِ مُونِي، اِينِي كَارَا رِه بُو كُو: يِگِ نَرگَاوِ و دُو فُوجِ بِي عَيْبِ رِه تَهِيه كُو. ^۲ از بَهْتَرِيْنِ آرِدِ گَنْدَمِي نَانِ فَطِيرِ، بُكِي هَايِ فَطِيرِ كِه قَدِ رُوعُو كُتْ شُدِه بَشِه و

نانِ تُّنْکِ فِطِيرِ که دَ رُوی شی روغو ملییده شُدِه بَشِه، پُخته کُو. ^۳ نان‌ها ره دَ یِگ تُّکری بیل و قد جونَه‌گاو و اُمُو دُو قُوچِ تَقْدِیمِ کُو. ^۴ اوخته هارُون و باچه های شی ره دَ دَمِ درِگِه خَیمِه مُلَاقَاتِ بَیْر و اُونَا ره قد آو غُسلِ بَدی. ^۵ بعد ازُو کالاهَا ره گِرِفْتِه پِیرو، چَپِنِ اِيفود و خودِ اِيفود ره قد سَینه بَند دَ هارُون بُپوشَن و بَند ره دَ بِلِه اِيفود بَسته کُو. ^۶ لُنْگی ره دَ سر شی بیل و نِیم‌تَاجِ مُقَدَّسِ طِلائیِ ره دَ لُنْگی نَصَبِ کُو. ^۷ و روغونِ مَسَحِ ره دَ سر شی شیو کده او ره مَسَحِ کُو. ^۸ بعد ازُو باچه های هارُون ره نَزْدِیکِ بَیْر و پیرونا ره دَزوا بُپوشَن. ^۹ دَ کَمَرِ هارُون و باچه های شی کَمَرِ بَند ها ره بَسته کُو و کوله ها ره دَ سر ازوا بیل. مقامِ پِیشواییِ بَلَدِه هَمِیشِه از خودونِ ازوا و اُولادِه شی بَشِه. دَمزی رَقْمِ هارُون و باچه های شی ره پِیشوا تَعیینِ کُو.

قربانی ها

^{۱۰} "اُمُو نَرگاو ره دَ پِیشِ خَیمِه مُلَاقَاتِ بَیْر تاکِه هارُون و باچه های شی دَ سر ازُو دِستِ بَکَشِه ^{۱۱} و نَرگاو ره دَ حَضُورِ خُداوند دَ دانِ درِگِه خَیمِه مُلَاقَاتِ حِلالِ کُو. ^{۱۲} یِگ کَمَکِ وَری خُونِ نَرگاو ره بَگیر و قد کِلَکِ خُو دَ شاخایِ قُربانگاهِ بُمَل و باقی‌مَنده شی ره دَ بَیخِ قُربانگاهِ شیو کُو. ^{۱۳} بعد ازُو تمامِ چَریِ ره که دَ بِلِه حِصَّه های داخِلی آسته قد جِگرگوشه، گَرده ها و چَریِ گَرِدِ ازوا بَگیر و دَ بِلِه قُربانگاهِ بُسوزَن. ^{۱۴} مَگَمِ گوشت و پوست و سرگِینِ نَرگاو ره بُرُو از خَیمِه‌گَاهِ دَ آتِشِ دَرِ بَدی. او یِگ قُربانیِ بَلَدِه گُناه آسته. ^{۱۵} بعد ازُو یکی از قُوچِ ها ره بَگیر و هارُون و باچه های شی دَ سر ازُو دِستِ بَکَشِه ^{۱۶} و او ره حِلالِ کُنُه و خُونِ شی ره دَ گَرِداگَرِدِ قُربانگاهِ پَاشِ بَدیه. ^{۱۷} قُوچِ ره دَ حِصَّه های مُخْتَلِفِ ثوْثِه ثوْثِه کُو و اعضایِ داخِلی و پِیچِه‌های شی ره بُشوی و اُونَا ره دَ بِلِه ثوْثِه ها و کِلِه شی بیل. ^{۱۸} پس تمامِ قُوچِ ره دَ بِلِه قُربانگاهِ بُسوزَن؛ او یِگ قُربانیِ سوختنی بَلَدِه خُداوند آسته، خوشبُویِ مَوْرِدِ پَسَند و یِگ هدیه خاص بَلَدِه خُداوند. ^{۱۹} بعد ازُو قُوچِ دَوَمِ ره بَگیر و هارُون و باچه های شی دَ سر ازُو ام دِستِ بَکَشِه. ^{۲۰} اوخته تُو اُمُو قُوچِ ره ام حِلالِ کُو و یِگ مِقْدَارِ خُونِ ازُو ره گِرِفْتِه دَ تَرْمیِ گوشِ راستِ هارُون و دَ تَرْمیِ گوشِ راستِ باچه های شی و دَ شَسْتِ دِستِ راست و دَ شَسْتِ پایِ راستِ ازوا بُمَل. و باقی‌مَنده خُونِ ره دَ گَرِدوَبَرِ قُربانگاهِ پَاشِ بَدی. ^{۲۱} بعد ازُو یِگ مِقْدَارِ از خُونی که دَ بِلِه قُربانگاهِ آسته و یِگ کم وَری از روغونِ مَسَحِ بَگیر و دَ بِلِه هارُون و کالایِ ازُو و دَ بِلِه باچه‌های شی که قد شی آسته و دَ کالاهایِ ازوا پَاشِ بَدی. دَمزی و سِیله هارُون و باچه‌های شی و کالاهایِ ازوا بَلَدِه خِدْمَتِ پِیشواییِ تَقْدِیسِ موشِه. ^{۲۲} بعد ازُو چَریِ قُوچِ، دُمبِه، چَریِ بِلِه حِصَّه های داخِلی، جِگرگوشه، هر دُو گَرده و چَریِ ازوا ره قد رانِ راستِ امزی قُوچِ مَراسِمِ تَعیینِ کَدونِ پِیشوا بَگیر، ^{۲۳} و قد ازوا قَتیِ یِگ نانِ فِطِيرِ، یِگ تِکیِ روغنی و یِگ نانِ تُّنْگِ-و-کَکَرکِ ره از مَنِه تُّکری نانِ فِطِيرِ که دَ حَضُورِ خُداوند آسته ام بَگیر. ^{۲۴} و پَگِ ازوا ره دَ بِلِه دِستایِ هارُون و دَ بِلِه دِستایِ باچه های شی بیل تاکِه اُونَا ره دَ عِنوانِ هدیه بَلند کَدنی دَ حَضُورِ خُداوند بَلند کنه.

^{۲۵} بعد از او امو چیزا ره از دستای ازوا بگیر و د بِلِه قُربانگاه د سر قُربانی سوختنی ایشته دَر بدی؛ او یگ خوشبوی مَوردِ پَسند د حُضورِ خُداوند آسته، یگ هدیه خاص بِلدِه خُداوند. ^{۲۶} بعد ازو سینه فُوجِ مراسمِ تعیینِ کدونِ هارون ره بگیر و او ره د عِنوانِ هدیه بِلند کدنی د حُضورِ خُداوند بِلند کُو. امو حصّه حقِ ازتو موشه. ^{۲۷} سینه بِلند شده و رانِ هدیه ره از فُوجِ مراسمِ تعیینِ کدونِ پیشوا که از هارون و باچه‌های شی آسته، تقدیس کُو. ^{۲۸} اونا حقِ دایمی هارون و باچه‌های شی از طرفِ بنی اسرائیل آسته، چُون اونا یگ هدیه بِلند کدنی و بَخشش از قُربانی های سلامتی بنی اسرائیل آسته، که بِلدِه خُداوند تقدیم موشه. ^{۲۹} کالاهای مُقدّس که بِلدِه هارون تهیه موشه، بعد ازو بِلدِه اولادِ شی بشه تا که اونا د امزی کالا ها مَسح شده د عِنوانِ پیشوا تعیین شنه. ^{۳۰} امو باچه که جانِشینِ هارون تعیین موشه، وختیکه بِلدِه خدمت کدو د خیمه مُلاقات داخل موشه، باید او کالاهای ره بِلدِه هفت روز بپوشه.

^{۳۱} پس گوشتِ فُوجِ مراسمِ تعیینِ کدونِ پیشوا ره بگیر و او ره د یگ جای مُقدّس د آو جوش بدی. ^{۳۲} و هارون و باچه های شی گوشتِ امزو فُوجِ ره قد نانی که د نُکری آسته، د دانِ درگه خیمه مُلاقات بخوره. ^{۳۳} تنها هارون و باچه های شی امو هدیه های ره که بِلدِه کفارِه د مراسمِ تعیین و تقدیسِ شُدونِ ازوا تقدیم شُد، بخوره. و له آدمای دیگه نباید ازوا بخوره، چرا که امو چیزا مُقدّس آسته. ^{۳۴} و اگه یگو چیز امزو گوشتِ مراسمِ تعیین و تقدیس و از نان تا صُبح باقی مومنه، او ره د آتش دَر بدی. باقی مَندِه شی نباید خورده شنه، چرا که مُقدّس آسته. ^{۳۵} هر چیزی ره که ما دَز تو امر کدُم، د حقِ هارون و باچه‌های شی انجام بدی. اونا ره د دورونِ هفت روز د مقامِ پیشوایی تعیین کُو. ^{۳۶} روزانه یگ جونِه‌گاو ره بِلدِه کفارِه گناه تقدیم کُو. تَوسَطِ امی کفارِه، قُربانگاه ره پاک کُو و او ره مَسح کُو تا که مُقدّس شنه. ^{۳۷} د مَدَتِ هفت روز، هر روز بِلدِه قُربانگاه کفارِه کُو تا که قُربانگاه تقدیس شنه. دزی ترتیب قُربانگاه کاملاً مُقدّس موشه و هر چیزی که دَزو دَکه بخوره، پاک-و-مُقدّس موشه.

^{۳۸} اینی چیزای آسته که تو باید دایم د بِلِه قُربانگاه تقدیم کنی: هر روز دو نَرَبِه یگ ساله ره د بِلِه قُربانگاه قُربانی کُو. ^{۳۹} باره اول ره صُبح تقدیم کُو و باره دوّم ره د وختِ شام تقدیم کُو. ^{۴۰} قد باره اول دَهَم حصّه یگ ایفه بهترینِ روغونِ زیتونِ گت شده بشه تقدیم کُو. چارم حصّه یگ هینِ شرابِ انگور ره ام د عِنوانِ هدیه وُچی کدنی تقدیم کُو. ^{۴۱} باره دوّم ره د وختِ شام قُربانی کُو؛ او ره رقمِ قُربانی صُبح قد هدیه غَلّه-و-دانه و هدیه وُچی کدنی شی تقدیم کُو. ای یگ خوشبوی مَوردِ پَسند و یگ هدیه خاص بِلدِه خُداوند آسته. ^{۴۲} اینمی یگ قُربانی سوختنی بِلدِه دایم آسته و نسل‌های آینده شمو ام باید د دانِ درگه خیمه مُلاقات او ره د حُضورِ خُداوند تقدیم کنه، چُون د اُونجی آسته که ما دَز شمو ظاهر موشم و قد شمو توره موگم. ^{۴۳} و د اُونجی ما قد بنی اسرائیل مُلاقات مومم و امو جای تَوسَطِ جلالِ ازمه مُقدّس موشه. ^{۴۴} ما خیمه مُلاقات و قُربانگاه ره مُقدّس اعلان مومم و هارون و باچه‌های شی ره ام تقدیس مومم

تاکه اونا بحیث پیشوایو د حُصُورِ ازمه خدمت کنه. ^{۴۵} ما د مینکلِ بنی اسرائیل جای-د-جای مُوشم و خُدای ازوا باقی مُومم. ^{۴۶} و اونا میدنه که ما خُداوند، خُدای ازوا اَسْتَم که اونا ره از سرزمینِ مصر بُرو اُوردم تا د مینکلِ ازوا جای-د-جای شُتم. ما خُداوند، خُدای ازوا اَسْتَم.

قربانگاهِ بخورِ خوشبوی

۳۰. "علاوه ازی، یگ قربانگاه از چپو آکاسی بلده سوختندون بخور د شکل چار کُنچ جور کو: ^۲ درازی یگ توغی، بر شی یگ توغی و بلندی شی دُو توغی بشه و چار شاخ شی قد خود شی از یگ چپو بشه. ^۳ سر، چارطرف و شاخای شی ره قد طَلایی خالص بپوشن و د گرداگرد شی یگ چفتی طَلایی جور کو. ^۴ د دُو طرفِ قربانگاه، د زیر چفتی طَلایی، د هر دُو گوشه شی دُو حلقه طَلایی جور کو. اونا جای بلده دستک چپو های دراز آسته که قد دستک چپو ها قربانگاه برده موشه. ^۵ ای دستک چپو های دراز از درختِ آکاسی جور شنه و قد زوی کشِ طَلایی پوشنده شنه. ^۶ و تُو امی قربانگاه بخور ره زوی د زوی پرده بیل که د پسِ پُشتِ ازو صندوقِ شهادت موجود آسته، یعنی د پیشِ جای کِفاره که د زیرِ ازو دُو لوحِ شهادت آسته، دمزو جای که ما قد ازتو ملاقاتِ مومم. ^۷ و هارون د بله شی بخورِ خوشبوی ره دود کنه. هر صبح که بلده آماده کدون چراغا داخلِ خیمه مییه، او باید از بخورِ خوشبوی تقدیم کنه. ^۸ و هر شام ام غبیتیکه هارون چراغا ره داغ مونه، او باید ازی بخورِ خوشبوی د حُصُورِ خُداوند در بديه. ای کار باید نسل اندر نسل د حُصُورِ خُداوند اجرا شنه. ^۹ بخورِ غیرِ مجاز، قربانی سوختنی و هدیه آردی ره د بله ازو تقدیم نکنید و نه ام هدیه وچی کدنی ره د بله شی شیو کنید. ^{۱۰} هارون باید سال یگ دفعه د بله امزی قربانگاه کِفاره کنه. هر سال نسل اندر نسل او باید از خُونِ قربانی گناه گرفته د بله شاخ های قربانگاه بخور پاش بديه. ای بلده خُداوند کاملاً مُقدّس آسته."

مالیه بلده جایگاهِ مُقدّس

۱۱ و خُداوند د موسی گفت: ^{۱۲} "هر وختیکه بنی اسرائیل ره سرشماری مونی، هر کسی که حساب موشه، باید فديه بلده جان خو د خُداوند بديه، تاکه د وختِ سرشماری کدم بلا-و-عذاب د سر قوم نازل نشنه. ^{۱۳} هر کسی که د جم حساب شده ها موره، او باید نیم مثقال نُقره د مطابقِ مثقالِ جایگاهِ مُقدّس بديه که یگ مثقال شی بیست گیراه آسته. امی نیم مثقال نُقره یگ هدیه بلده خُداوند آسته. ^{۱۴} تمام کسای که بیست ساله و باله تر آسته و د جم حساب شده ها موره، باید ای هدیه ره د خُداوند بديه. ^{۱۵} آدم دَوْلتمند از نیم مثقال کده کلو نديه و آدم غریب ازی کده کمتر،

چُونِ وَخْتِيكِه اِي رِه دَ خُداوند ميديد، اِي كِفاره جان شُمويه. ^{۱۶} و امي پيسه كِفاره رِه كه از بني اسرائيل ميگيري دَ خدمت خيمه مُلاقات بدي تاكه بحيث يادگاري بلده بني اسرائيل دَ خُضور خُداوند بشه و بلده جان ازوا كِفاره كُنه.

حوض برونزي

^{۱۷} بعد ازو خُداوند دَ موسي گفت: ^{۱۸} ”يگ حوض برونزي بلده شُشت-وشوي جور كو كه پايه شي ام از مواد برونز بشه. او رِه دَ مينكل خيمه مُلاقات و قربانگاه بيل و از او پُر كو. ^{۱۹} هارون و باچه هاي شي دست و پاي خو رِه قد امزو او بشويه. ^{۲۰} هر وختيكه اونا دَ خيمه مُلاقات داخل موشه، اونا بايد خود رِه قد او بشويه؛ اگه نه، اونا مومره. امچنان غيتيكه اونا بلده خدمت كدو و در دَون هديه خاص بلده خُداوند نزديك قربانگاه ميبه، ^{۲۱} اونا بايد اول دست و پاي خو رِه قد او بشويه؛ اگه نه، اونا حتماً مومره. اينمي بلده هارون و اولاده شي نسل اندر نسل يگ حُكم دايمي بشه.“

روغون مسح

^{۲۲} بعد ازو خُداوند دَ موسي گفت: ^{۲۳} ”از بهترين موادهاي خوشبوي بگير، يعني پنج صد مثقال دارچيني، دو صد و پنجاه مثقال نَي مَعَطَر، ^{۲۴} و پنج صد مثقال پلوس. امي چيزا رِه دَ مُطابقِ مثقالِ جاياگاهِ مُقدّس وزن كو. و قد امزيا يگ هين روغون زيتون ام اضافه كو. ^{۲۵} دَ وسيله يگ عطرساز از پگ امزي مواد ها روغون مُقدّس رِه بلده مسح كدو جور كو. اِي روغون مُقدّس بلده مسح كدو آسته. ^{۲۶} بعد ازو خيمه مُلاقات، صندوقِ شهادت، ^{۲۷} ميز و پگ ظرفاي شي رِه، چراغ داني و تمام اسباب شي رِه، قربانگاه بخور، ^{۲۸} قربانگاه قرباني هاي سوختني و تمام وسايل شي رِه و حوض رِه قد پايه هاي شي قد امزي روغون مُقدّس مسح كو. ^{۲۹} اونا رِه تقديس كو تاكه كاملاً مُقدّس شنه و هر چيزي كه ذروا دَكه بخوره پاك-و-مُقدّس موشه. ^{۳۰} قد امزي روغون مُقدّس هارون و باچه هاي شي رِه مسح كده تقديس كو تاكه اونا بحيث پيشوايو دَ خُضورِ ازمه خدمت كُنه. ^{۳۱} و دَ بني اسرائيل بگي كه اينمي روغون مسح دَ پيش ازمه مُقدّس آسته و از نسل تا نسل بايد مُقدّس حساب شنه. ^{۳۲} اِي روغو نبايد دَ بله جسم آدمي ديگه شيو شنه و شمو نبايد مثل ازي وري تيار كُنيد، چُون اِي مُقدّس آسته و شمو بايد اِي رِه پاك-و-مُقدّس بدنيد. ^{۳۳} هر كسي كه مثل امزي روغو جور كنه و يا دَ بله جسم كدم شخص ديگه شيو كنه، او بايد از مَنه بني اسرائيل آخ شنه.“

ترتیبِ بُخورِ خوشبوی

^{۳۴} و خُداوند دَ موسیٰ گُفت: ”امزی مَوادِهای خوشبوی یعنی مِیعِه، اَظفار، قِنه و کُنْدِرِ خالِصِ بَگیر و اونا پگ شی یگ اندازه و برابر بَشه. ^{۳۵} امی مَوادِهای خوشبوی ره گت کده دَ و سِیلِه یگ عَطرساز بُخورِ خوشبوی جور کُو. ای بُخورِ خوشبوی باید نَمک زده، پاک و مُقَدَّس بَشه. ^{۳۶} یگ کَمک شی ره خُوب نَرم بَکوی و یگ مِقدارِ اَزو ره دَ پیشِ صَندُوقِ شِهادَتِ دَ مَنِه خِیمِه مُلاقاتِ بیل، دَمَزو جای که ما قد ازتو مُلاقاتِ مُونم. امی بُخورِ خوشبوی بلده شَمو کاملاً مُقَدَّس بَشه. ^{۳۷} ازی رقم بُخورِ قد امزی اندازه مَوادِ خوشبوی بلده خودون خُو جور نَکُنید، چراکه ای بُخورِ خاصِ بلده خُداوند آسته و شَمو باید او ره مُقَدَّس حِساب کُنید. ^{۳۸} هر کسی که مِثلِ ازی بُخورِ جور کنه تا از خوشبویی شی لِدَت بُره، او باید از مَنِه قَوْمِ خُو آخِ شَنه.“

اُستاد ها و اَسبابِ خِیمِه عِبادت

^{۳۱} و خُداوند دَ موسیٰ گُفت: ^۲ ”اونه، ما بَصَلتِیلِ باچِه اُوری، نوسِه خُور ره از طایفه یهُودا نام گِرِفته کُوی کُدم. ^۳ ما او ره از روحِ اِلهی پُر کدیم و دَزُو حِکمت، عقل و دانایی و مِهارتِ بلده هر کارِ هُنری دَدیم. ^۴ او دَ طِلاَسازی، نُقره سازی و دَ کارایِ برونزِ قایل و ماهرِ آسته ^۵ و امچنان دَ کارِ سنگِ تراشی، جَواهرِ سازی، نَجاری و حَجاری و دَ رقمِ رقمِ کارا اُستایه. ^۶ علاوه ازی، ما اهلویابِ باچِه اَخیسامک ره از طایفه دانِ اِنْتِخابِ کُدم تاکه همکارِ بَصَلتِیلِ بَشه. و ما دَ دِلِ پگِ آدمایِ دانا حِکمتِ بَخشیدم تا اونا هر چیزی ره که دَز تُو اَمرِ کُدم، جور کنه، ^۷ یعنی خِیمِه مُلاقات، صَندُوقِ شِهادَتِ ره قد جای کِفاره که دَ بِلِه شی آسته و تمامِ اَسباب و وَسایلِ خِیمِه ره که ازی قرار آسته: ^۸ مِیز و ظرفایِ شی، چراغدانِ از طِلائی خالِص و اَسبابِ اَزو، قُربانگاهِ بُخور، ^۹ قُربانگاهِ قُربانیِ سوختنی قد اَسبابِ شی، حَوض و پایه‌هایِ شی، ^{۱۰} کالایِ بافته شده و کالایِ مُقَدَّسِ هارونِ پیشوا و کالایِ باچه‌هایِ شی بلده خِدمتِ پیشوایی، ^{۱۱} روغونِ مَسَح و بُخورِ خوشبوی بلده جای مُقَدَّس. تمامِ امزی چیزا ره اونا باید دُرست دَ مُطابِقِ امزُو تورا ی که دَز تُو اَمرِ کُدم، جور کنه.“

روزِ آرام

^{۱۲} بعد ازو خُداوند دَ موسیٰ گُفت: ^{۱۳} ”تُو دَ بنیِ اِسرائیلِ بَگی که روزایِ آرام ره که بلده شَمو تعیینِ کُدم نِگاه کنید، چراکه روزِ آرامِ یگ نشانیِ دایمِ دَ بَینِ ازمه و شَمو و نسل‌هایِ آینده شَمو آسته تا شَمو بدَنید که ما خُداوند اَستم،

خُداوندی که شُمو ره تقدیس مُونُم. ^{۱۴} پس شُمو روزِ آرام ره مُحترم بَدَنید، چُون ای روز بلده شُمو مُقَدَّس آسته. کسی که حُرمتِ روزِ آرام ره نگاه نَمونه، او باید کُشته شُنه و شخصی که دزی روز کار مونه، او آدم باید از مَبِه قَوْم خُو آخ شُنه. ^{۱۵} شش روز بلده شُمو روا آسته که کار کُنید، مگم روزِ هفتم روزِ آرام آسته که دَ نظرِ خُداوند مُقَدَّس آسته. هر کسی که دَ روزِ آرام کار مونه، او باید کُشته شُنه. ^{۱۶} پس بنی اسرائیل باید روزِ آرام ره دَ یاد دَشته بَشه و ای قانُون ره نسل دَ نسل مِثلِ عهد-و-پیمانِ اَبَدی پوره کُنه. ^{۱۷} ای دَ بَینِ ازمه و بنی اسرائیل یگ نشانی دایمی آسته، چراکه دَ شش روز خُداوند آسمو و زمی ره جور کد و دَ روزِ هفتم دِست از کار کشید و آرام گِرِفت.

^{۱۸} وختیکه خُداوند توره خُو ره قد موسی دَ کوه سبنا تامو کد، او دَ موسی دُو لُوحِ شهادت، یعنی امو دُو لُوحِ سنگی ره دَد که قد کِلکِ خُدا نوشته شُد.

گوسله پلایی

۳۲ وختی مردُم دید که عَدر وخت تیر شد، ولے موسی از کوه سبنا تاه نَمَد، اونا پیشِ هارون جَم شده گُفت: "باله شو و بلده مو یگ خُدا جور کُو که پیشِ رُوی مو رفته مو ره هدایت بَدیه، چُون مو نَموفامی دَ سرِ امزو آدم یعنی موسی که مو ره از سرزمینِ مصر بُرو اُورد، چی آمده." ^۱ پس هارون دَزوا گُفت: "گوشواره های پلایی ره که دَ گوش خاتونو، باچه ها و دُخترن شُمو آسته، بُر کُنید و دَ پیشِ ازمه بیرید." ^۲ اوخته پگِ مردُم گوشواره های خُو ره از گوشای خُو بُر کده دَ پیشِ هارون اُورد. ^۳ و اُو امو گوشواره ها ره از دِستِ ازوا گِرِفت و اونا ره آو کده دَ یگ قالب ریختند و دَ شکلِ یگ گوسله نقش و نگار کد. پس اونا گُفت: "ای اسرائیل، اینمی خُداي تُو آسته که تُو ره از سرزمینِ مصر بُرو اُورد!" ^۴ وختی هارون امی کارِ مردُم ره دید، او دَ پیشِ رُوی گوسله یگ قربانگاه جور کد و گُفت: "صباح بلده خُداوند جشن گِرِفته موشه." ^۵ صباح گاهِ روزِ دیگه شی مردُم باله شده قربانی های سوختنی تقدیم کد و قربانی های سلامتی اُورد. و مردُم تاه ششسته خورد و وُچی کد و بعد ازو باله شده حَرَمستی کد.

^۶ پس خُداوند دَ موسی گُفت: "رَبی شو و تاه بورو، چُون ای قومِ ازتو که از سرزمینِ مصر بُرو اُوردی، فاسد شده. ^۷ اونا دَ زودی امو راه ره که ما دَزوا نشو دُدم ایله کده و بلده خُو یگ گوسله پلایی جور کده و او ره پرستش مَوکنه و دَزو قربانی کده مَوگه: 'ای اسرائیل، اینمی خُداي تُو آسته که تُو ره از سرزمینِ مصر بُرو اُورده!'" ^۸ و خُداوند اِدامه دده دَ موسی گُفت: "ما امی مردُم ره هوش کُدم که چیقس یگ قومِ سرکش آسته. ^۹ و آلی مَره تنها بیل تاکه آتشِ قار-و-عَصَب مه دَ سرِ ازوا زیاد شُنه و اونا ره نابود کُمن، مگم از تُو یگ قومِ بزرگ جور مُونُم." ^{۱۰} لیکن

مُوسَى دَ پِيشِ خُداوند، خُداى خُو عُدْر-و-زارى كده گُفت: "اى خُداوند، چرا آتِشِ قار-و-عَصَبِ خُو ره دَ سِرِ قَوْمِ خُو زياد كده، دَ سِرِ قَوْمى كه خود تُو قد قُدْرَتِ عَظِيمِ و دِستِ زورْتُوى خُو اونا ره از سرزمينِ مِصرِ بَرُو اوردى؟" ^{۱۲} چرا دَ مِصرِبا دَلِيلِ مِيدى كه بُوگيه، 'خُداوند اونا ره بازى دده از مُلكِ بَر كد تا اونا ره دَ كوه ها بَكُشه و از رُوى زمى پاى پاك گم كنه؟' خُداوندا، از قار-و-عَصَبِ خُو تاه شُو و رَحْمِ كده قَوْمِ خُو ره دَ بِلَا گِرِفْتارِ نَكُو. ^{۱۳} خِدْمَتگارِى خُو اِبراهيم، اِسحاق و اِسرائيل ره دَ يادِ خُو بِيَر كه تُو بِلْدِه ازوا دَ ذاتِ خُو قَسَمِ خورده گُفتدى كه 'نسلِ شُمُو ره مِثلِ سِتاره هاى آسمو كَلو مُونم و تمامِ سرزمينى ره كه دَ باره شى توره گُفتيم، دَ اولادِه شُمُو موبخشم و تمامِ سرزمى تا اَبَدًا اَباد ازوا موشه. "' ^{۱۴} پس خُداوند دَ سِرِ قَوْمِ خُو رَحْمِ كد و بِلَاى ره كه گُفته بود "رَبى مُونم،" رَبى نَكد.

^{۱۵} پس مُوسى دَور خورد و قد اَمُو دُو لَوْحِ شِهادَتِ كه دَ دِستِ شى بود، از كوه تاه شُد؛ اَمُو دُو لَوْحِ دَ هر دُو طرفِ شى نويشته بود، ام دَ پِشت و ام دَ رُوى شى. ^{۱۶} اَمُو لَوْحِ ها كارِ خُدا بود و نويشته شى نويشته خُدا كه دَ رُوى ازوا نَقشِ شُدِه بود. ^{۱۷} وختيكه يوشعِ صَدَاى چِيغِ مَرْدَمِ ره شَنِيد، اُو دَ مُوسى گُفت: "ما صَدَاى جَنگِ ره از خِيْمه گاهِ مِيشَنوم." ^{۱۸} مُوسى گُفت: "اى نَه صَدَاى چِيغِسِ پيروى آسته و نَه صَدَاى نالِه شِكست، بَلَكِه صَدَاى بِيَتِ خانَدو دَ گوشِ مه مِبيه." ^{۱۹} وختيكه مُوسى دَ نَزديكِ خِيْمه گاهِ رَسِيد و گوسلِه طَلابى و خَرْمَسْتى مَرْدَمِ ره دِيد، قار-و-خَشَمِ مُوسى باله اَمَد و اُو اَمُو لَوْحِ ها ره دَ دامونِ كوه از دِستِ خُو پورته كده اونا ره تِكِه-و-پِرچِه كد. ^{۲۰} و اَمُو گوسلِه طَلابى ره كه اونا جور كُد، گِرِفْتِه دَ آتِشِ سوختند. بعد ازو اُو ره سَيِدِه خُوبِ نَرَمِ كد تاكه خاكِ اَلَى جور شُد و اُو ره دَ آو اَندخت و اَمُو آو ره دَ بنىِ اِسرائيلِ وُجِدَلجى كد. ^{۲۱} اوخته مُوسى دَ هارُونِ گُفت: "اى قَوْمِ دَز تُو چى كار كده بود كه تُو اينا ره دَزى گُناهِ عَظِيمِ گِرِفْتارِ كدى؟" ^{۲۲} هارُونِ دَ جِوابِ شى گُفت: "دَ سِرِ ازمه قار نَشُو صَاحِب! خود تُو مِيدنى كه اى قَوْمِ چِيغِسِ فاسِد و گُناهِ اَلودِ آسته. ^{۲۳} اونا دَز مه گُفت كه 'بَلْدِه مو يگِ خُدا جور كُو كه پِيشِ رُوى مو رفته مو ره هدايت كُنه، چُون مو نَمُوفامى دَ سِرِ امزى مُوسى كه مو ره از سرزمينِ مِصرِ بَرُو اورد، چى اَمَدِه. ^{۲۴} اوخته ما دَزوا گُفتم، 'هر كسى كه چِيزى طَلابى دَشْتِه بَشِه، اُو ره بَر كده دَز مه بِيَره.' و اونا طَلَا ره دَز مه دَد و ما اُو ره دَ آتِشِ اَندختم و اِينى گوسلِه بَر شُد." ^{۲۵} مُوسى دِيد كه مَرْدَمِ از چَتِه بَر شُدِه رِى يِه، چُون هارُونِ اونا ره سر ايله ايشتُد و مَوْقِعِ دَدُ كه دَ پِيشِ دُشَمَنَاى خُو رَسوا شُنِه. ^{۲۶} پس مُوسى دَ درگِه خِيْمه گاهِ ايسته شُد و دَ صَدَاى بِلندِ چِيغِ زده گُفت: "كسى كه طرفدارِ خُداوند آسته، پِيشِ ازمه بِييه!" و تمامِ بنىِ لاوى دَ دِبرِ ازو جَم شُد. ^{۲۷} و مُوسى دَزوا گُفت: "خُداوند، خُداى اِسرائيلِ مُوگه كه 'شمشيرِ دَ كمرِ خُو بَسْتِه كُنيد و ازى سُونِ خِيْمه گاهِ تا اُو سُونِ خِيْمه گاهِ بوريد و هر نفرِ شُمُو بَرار و دوست و همسايِه خُو ره بَكُشيد." ^{۲۸} پس بنىِ لاوى از گُفته مُوسى اِطاعتِ كد و دَمَرُو روزِ تَقْرِيبًا سِه هزار نفر از قَوْمِ كُشْتِه شُد. ^{۲۹} بعد ازو مُوسى دَ لاويا گُفت: "امروزِ شُمُو خود ره دَ خُداوند وَقفِ كديد، چُون حَتى دَ خِلَافِ باچه و بَرارِ خُو باله شُديد. امزى خاطرِ امروزِ شُمُو صَاحِبِ بَرَكْتِ موشيد."

۳۰ روز ديگه شی موسى د قوم گُفت: ”شمو گناه کته کديد. آلی ما سربله د حضور خُداوند مورم؛ شاید بتنم بلده گناه شمو کفاره کنم.“ ۳۱ پس موسى د حضور خُداوند رفت و گُفت: ”آه خُداوندا، ای مردم گناه بسیار کته کده، چون اونا بلده خو یگ خُداي طلایی جور کده. ۳۲ و آلی ما د پیش از تو عذر-و-زاري مونم که گناه ازوا ره ببخشی و اگه نموبخشی، نام از مره از کتاب خو گل کو.“ ۳۳ پس خُداوند د موسى گُفت: ”کسی که دز مه گناه کده، نام ازو ره از کتاب خو گل مونم.“ ۳۴ آلی بورو، قوم ره د امزو جای که گُفته بودم راهنمای کو و ملایکه مه پیشلون تو موره. لیکن د روزی که ما بازخاست مونم، ما اونا ره بخاطر خطای ازوا جزا میدم.“ ۳۵ پس خُداوند قوم اسرائیل ره د بلا گرفتار کد، چراکه اونا بلده خو گوسله جور کُدد، یعنی امو گوسله ره که هارون شکل دُدد.

تِیاری بلده کوچ کدو از کوه سینا

۳۳ بعد ازو خُداوند د موسى گُفت: ”از اینجی کوچ کده بورو و ای قوم ره که از سرزمین مصر برو اوردی، طرف امزو سرزمی هدایت کو که د ابراهیم، اسحاق و یعقوب قسم خورده گُفتم که ’او ره د اولاده شمو موبخشم.‘ ۲ ما یگ ملایکه ره پیشلون تو ربی مونم تاکه کنعانیا، اموریا، حیتیا، فریزيا، حویا و بیوسیا ره ازونجی بر کنه. ۳ شمو دمزو سرزمی که از شی شیر و عسل جاری آسته بورید. لیکن ما قد شمو نمورم، چون شمو یگ قوم سرکش آستید و امکان دَره که شمو ره د بین راه نابود کنم.“ ۴ وختیکه مردم ای تورای بد ره شنید، اونا ماتم گرفت و هیچ کس گوش-و-گانه خو ره د جان خو نکد، ۵ چون خُداوند پیشتر د موسى گُفتد: ”د بنی اسرائیل بگی که ’شمو یگ قوم سرکش آستید؛ اگه یگ لحظه ام د بین شمو بییم، امو وخت شمو ره نابود مونم.‘ آلی گوش-و-گانه خو ره از جان خو بر کنید تا بفامم که قد شمو چی کار کنم.“ ۶ پس بنی اسرائیل وختیکه از کوه حوریب ربی شد، گوش-و-گانه خو ره از جان خو بر کد. ۷ دمزو غیت موسى یگ خیمه ره میگریفت و او ره د برو دورتر از خیمه‌گاه میزد. او امو خیمه ره خیمه ملاقات نام ایشند و هر کسی که میخواست قد خُداوند راز-و-نیاز کنه د برون خیمه‌گاه د جایی که خیمه ملاقات بود، مورفت. ۸ وختیکه موسى طرف خیمه ملاقات برو مورفت، تمام مردم باله شده د دان خیمه خو ایسته موشد و از پشت موسى توخ موکد تا وختیکه موسى داخل خیمه موشد. ۹ و امی که موسى د خیمه داخل موشد، ستون اور تاه آمده د دان خیمه ایسته موشد و خُداوند قد موسى توره موكُفت. ۱۰ وختی مردم ستون اور ره د دان خیمه ملاقات ایسته میدید، پگ شی باله موشد و هر کس د دان خیمه خو سجده موکد. ۱۱ اوخته خُداوند قد موسى روی د روی توره موكُفت، مثل که یگ آدم قد دوست خو گپ میزنه. بعد ازو موسى پس د خیمه‌گاه میمد و له دستیار جوان شی یوشع باچه نون، از مبه خیمه بر نموشد.

مُوسَى دَ حُضُورِ جَلالِ خُدا

^{۱۲} مُوسَى دَ خُداوند گُفت: "اینه، تُو دَز مه مُوگی که 'ای قوم ره بُبر.' مگم مَره نَگفتی که کی ره قد ازمه رَیی مُوکنی. علاوه ازی، تُو دَز مه گُفتی که مَره دَ نام مینخشی و نظرِ لُطف تُو دَ بِلَه مه آسته." ^{۱۳} پس آلی اگه نظرِ لُطف تُو دَ بِلَه مه آسته، راه-و-طریق خُو ره دَز مه یاد پدی تاکه تُو ره بِنخشم. دَمزی رقم نظرِ لُطف تُو دَ بِلَه مه قرار میگیره. ای ام دَ یاد تُو بَشه که ای مردُم قومِ خود تُو یه." ^{۱۴} اوخته خُداوند دَ مُوسَى گُفت: "حُضُور مه قد تُو آسته و ما خاطر تُو ره جَم مُونم." ^{۱۵} و مُوسَى بسم دَ خُداوند عرض کد: "اگه حُضُور تُو قد مو نَبشه، مو ره از اینجی هیچ نبر." ^{۱۶} پس چطور فامیده شنه که نظرِ لُطف تُو دَ بِلَه خود مه و ای قوم تُو آسته؟ آیا امزی فامیده نموشه که تُو قد ازمو بوری و ما و قوم تُو، از پگِ قومای که دَ رُوی زمی آسته، فرق دشته بشی؟"

^{۱۷} و خُداوند دَ مُوسَى گُفت: "امی کار ره ام بلده از تُو مُونم، چراکه ما از تُو راضی آستم و تُو ره خُوب مینخشم." ^{۱۸} اوخته مُوسَى گُفت: "آی خُداوند، مَره ببیل که بزرگی-و-جلال تُو ره بنگرم." ^{۱۹} پس خُداوند گُفت: "ما تمام خُوبی خُو ره از پیش رُوی تُو تیر مُونم و نام خُو یعنی «خُداوند» ره دَز تُو اعلان مُونم. ما دَ بِلَه کسی رَحَم مُونم که دَزُو رحیم آستم و دَ کسی دِلسوزی مُونم که دَزُو دِلسوز آستم." ^{۲۰} او ادامه دده گُفت: "مگم تُو نمیتنی رُوی مَره بنگری، چُون هیچ انسانِ نمیتنه که مَره بنگره و زنده بُمَنه." ^{۲۱} بعد ازُو خُداوند گُفت: "اینه، دَ نزدیکِ ازمه یگ جای آسته؛ دَ بِلَه امزو سنگِ کنه ایسته شو." ^{۲۲} وختیکه بزرگی-و-جلال مه از پالوی تُو تیر موشه، تُو ره دَ سَلاخِ سنگِ کنه میلم و قد اَلغِه خُو پوٹ مُونم تا وختیکه ازونجی تیر شنم. ^{۲۳} مگم دِست خُو ره باله مُونم تاکه پُشت مَره بنگری؛ لیکن رُوی مه دیده نموشه."

لُوح های نَو

^{۳۴} بعد ازُو خُداوند دَ مُوسَى گُفت: "دُو لُوحِ سنگی مثلِ لُوحِ های اُولنه بلده خُو تراش کُو و ما دَ بِلَه ازوا کلمه های ره نوشته مُونم که دَ بِلَه لُوحِ های اُولنه نوشته بُود و تُو اونا ره میده کدی. ^۲ صَباح گاه خود ره تیار کده دَ بِلَه کوهِ سینا باله بیه و دَ شیخی کوه دَ حُضُورِ ازمه حاضر شو. ^۳ هیچ کس قد از تُو باله نیه و هیچ کس ام دَ تمام کوه دیده نَشنه و گله و رمه ام دَزی کوه نچره." ^۴ پس مُوسَى دُو لُوحِ سنگی رقمِ لُوحِ های اُولنه تراش کد و صَباح گاه باله شُده دَ بِلَه کوهِ سینا رفت، امو رقم که خُداوند دَزُو امر کده بُود. او امو دُو لُوحِ سنگی ره دَ دِست خُو گِرِفته قد خُو بُرد. ^۵ و خُداوند دَ اُور نازل شُده قد ازُو دَ اُونجی ایسته شُد و نام خُو ره «خُداوند» گُفت. ^۶ خُداوند از پیش رُوی

موسى تير شده اعلان كد: "خداوند! خداوند، خدای رحيم و پُرْفَيْض آسته، دير خشم-وقار، مگم پُر از مُحَبَّت و وفادار. نگاه كُننده رَحمت بلده هزارها و بخشش كُننده كُناهها، شرارت ها و خطاها، ليكن مُجْرَم ره هرگز بے جزا نَميله و بخاطر كُناه آتهگو از اولادا و از بچكچپای اولادا، تا پُشت سَوَم و چارم اِنْتِقَام ميگيره." ^۸ اوخته موسى فوری روى دَ خاك اُفتد و سَجده كده ^۹ گُفت: "خداوند، اگه واقعاََ نَظَرِ لُطْف تُو دَ بِلِه مه آسته، ما عُدْر مُونم كه تُو ام قد ازمو بوری، چُون اى قَوْم يگ قَوْمِ سَرَكَش آسته. يا مولا، باز ام دَ پيش تُو عُدْر-وزارى مُونم كه كُناهها و خطاهاى ازمو ره بَبَخش و مو ره بَحِيث مال خُو قَبُول كُو."

خدا قد بنی اسرائیل عهد و قول خو ره تازه مونه

^{۱۰} و خداوند گُفت: "اينه، ما يگ عهد بسته مُونم. ما دَ پيش روى يگ قَوْم تُو كارای عَجيب ره انجام ميديم كه تا آلى ره دَ هيچ جای و دَ بين هيچ مَلَّت دُنيا ديده نَشده بَشه. و تمام قَوْم كه تُو دَ بين ازوا آستى مينگره كه خداوند چى كارای ترسناك ره دَ پيش شُمُو انجام ميديه. ^{۱۱} از احكامى كه امروز ما دَز تُو اَمْر مُونم، اِطَاعَت كُو. اينه، ما آموريا، كنعانيا، حَتيا، فرزيا، حويا و يوسيا ره از پيش روى تُو بَر مُونم. ^{۱۲} احتياط كُو، دَ امزو سرزى كه مورى قد مردم امزو سرزى عهد بسته نكو؛ نَشنه كه اونا دَ بين قَوْم تُو دام جور شنه. ^{۱۳} بلكه شُمُو قربانگاه هاى ازوا ره چپه كده سَتُون هاى پَرَسَتِشَى ازوا ره ميده كُنيد و بُت هاى آشيره ره خراب كُنيد. ^{۱۴} بَعير ازمه خدای ديگه ره پَرَسَتِش نكو، چراكه ما خداوند اَسْتَم و نام ازمه «خدای عَيُور» آسته. ^{۱۵} فِكْر خُو ره بگير كه قد مردم امزو سرزى عهد بسته نكنى، چراكه اونا از روى شَهَوَت دَ خدایون خُو عِبَادَت مونه و دَ بُت هاى خُو قربانى مونه و از تُو دَعَوَت مونه كه قد ازوا يگجای شنى و دَ خوردون قربانى ازوا شريگ شنى. ^{۱۶} بعد از تُو دُخْترون ازوا ره دَ باچههاى خُو ميگيرى و دُخْترون ازوا كه دَ پُشت خدایون خُو موره، اونا باچههاى تُو ره ام گمراه كده دَ بُت پَرَسَتِشَى هدايت مونه. ^{۱۷} بُت هاى ريختنده شده ره بلده خُو خدایو جور نكو. ^{۱۸} عِيد فطير ره نگاه كُنيد و مُدَتِ هفت روز نانِ فَطِير بَخوريد، امو رقم كه دَز شُمُو اَمْر كديم. اى ره دَ وختِ مُعَيَّن دَ ماهِ اَيِّب پوره كُنيد، چراكه شُمُو دَ ماهِ اَيِّب از مصر بَر شُديد. ^{۱۹} تمام اولبارى هاى نَر از مه موشه: اولبارى هاى نَر حَيواناتِ شُمُو ام، چى از گلِه گاو بَشه، چى از رمه گوسپو. ^{۲۰} ليكن دَ عِيُوسِ اولبارى خَر خُو بايد يگ باره فِدِيه بديد و اگه فِدِيه نَميديد بايد گردون شى ره ميده كُنيد. بلده تمام باچههاى اولبارى خُو بايد فِدِيه بديد. هيچ كس دَسْتِ خالى دَ حُضُورِ ازمه حاضِر نَشنه.

^{۲۱} شش روز بايد كار كنى و دَ روز هفتم بايد آرام بگيرى؛ حَتى دَ فصلِ قَلْبِه كدو و دَرُو كدو بايد روزِ آرام ره نگاه كنى. ^{۲۲} عِيدِ هفتِه ها ره برگزار كُنيد، يعنى عِيدِ نَوَبَرِ حاصِلاتِ ره از حاصِلِ گندم. امچنان عِيدِ جَمِ اُورى ره دَ آخر

فصلِ دَرُو، هر سال نگاه کنيد. ^{۲۳} سالِ سه دفعه پگِ مردا-و-باچه های شمو دَ حُصُورِ مولا، خُداوند-خُدايِ اسرائيل، حاضرِ شنه. ^{۲۴} ما ديگه قوم ها ره از پيشِ رُويِ شمو دُتلجی مُونم و سرحدِ شمو ره پراخ مُونم و وختیکه شمو هر سال سه دفعه دَ حُصُورِ خُداوند، خُدايِ خُو حاضرِ موشيد، هيچ کس دَ قَصْدِ گِرفتونِ زمينِ شمو نَمييه.

^{۲۵} خُونِ قُرباني ره قد نانِ خيميرمايه تُو دَز مه تقدیم نَکنيد و گوشتِ قُرباني عِيدِ پَصَح تا صَبَح باقی نَمنه. ^{۲۶} بَهِتَرين نَوِرِ حاصِلاتِ زمينِ خُو ره دَ خانه خُداوند، خُدايِ خُو بيريدي. بَزغله ره دَ شَبيرِ آبه شی پُخته نَکنيد.

^{۲۷} بعد ازُو خُداوند دَ مَوسى گُفت: ”ای توره ها ره نوشته کو، چُون دَ مُطابِقِ امزى توره ها ما قد تُو و قومِ اسرائيل عهد بسته کديم.“ ^{۲۸} مَوسى چلِ شاو و چلِ روزِ اُونجى دَ پيشِ خُداوند بُو؛ اُو نه نان خورد و نه آو وُچى کد. اُو تورای عهد، يعنى ده حُکم ره دَ بِلِه لُوحِ های سنگى نوشته کد.

نُوراني شُدونِ چَهرِه مَوسى

^{۲۹} وختیکه مَوسى از کوه سينا تاه ميمد و دُو لُوحِ سنگى ام دَ دِستِ شی بُو، پوستِ رُويِ شی دَ سَبَبِ توره گُفتو قد خُداوند نُوراني شُدُد (جلجل موكد)؛ مگم خودِ مَوسى از نُوراني شُدونِ جَلجلِ کدونِ رُويِ خُو خبر نَدشت. ^{۳۰} وختى هارون و بنى اسرائيل مَوسى ره ديد که رُويِ شی نُوراني شُدِه (جلجل مونه)، اونا ترس خورد که دَزُو نزديکِ شنه. ^{۳۱} مگم مَوسى اونا ره کوى کد و هارون و تمامِ رهبرای قوم دَ پيشِ ازُو آمد و اُو قد ازوا توره گُفت. ^{۳۲} بعد ازُو تمامِ بنى اسرائيل نزديکِ شی آمد و اُو تمامِ احکامِ ره که خُداوند دَ بِلِه کوه سينا دَزُو گُفتُد، دَزوا نَقَلِ کد. ^{۳۳} وختیکه مَوسى توره خُو ره قد ازوا تامو کد، اُو دَ رُويِ خُو رُويِ بَندِ کش کد. ^{۳۴} مگم زمانیکه مَوسى بلده توره گُفتو دَ حُصُورِ خُداوند مورفت، اُو رُويِ بَندِ خُو ره از رُويِ خُو پس موكد، تا وختیکه از خيمه بُر موشد. و غَيتیکه اُو از خيمه بُر موشد، امو چيزى که دزشى امر شُدِه بُو، اُو ره دَ بنى اسرائيل نَقَلِ موكد، ^{۳۵} و بنى اسرائيل رُويِ مَوسى ره ميديد که پوستِ چَهرِه شی نُوراني شُدِه. پس مَوسى تا زمانِ دُوباره رفتونِ خُو دَ حُصُورِ خُداوند، رُويِ بَندِ ره بسمِ دَ رُويِ خُو کش موكد.

قانونِ روزِ آرامِ تاكيدِ موشه

^{۳۵} مَوسى تمامِ جماعتِ بنى اسرائيل ره جَم کده، دَزوا گُفت: ”اينى توره های آسته که خُداوند امر کده تا شمو

اونا ره اجرا کُنید:

^۲ شش روز میتنید کار کُنید و روز هفتم بلده شمو یگ روز مُقدّس بشه، یگ روز، کاملاً بلده آرام و دمرسی کدو و تقدیم د خُداوند. هر کسی که د زو روز کار کنه، باید کشته شنه. ^۳ د روز آرام د تمام خانه‌های شمو آتش نباید روشو شنه. ”

هدیه ها بلده جایگاه مُقدّس

^۴ موسی د تمام جماعت بنی اسرائیل گفت: ” اینی توره آسته که خُداوند دز مه امر کده: ^۵ از بین قوم خو هدیه بلده خُداوند بگیر. کسای که از تی دل و د رضایت خو هدیه بدیه، میتنه که ازی چیزا بیره: طلا، نقره و برونز؛ ^۶ چوغ لاجوردی، ارغوانی و سُرخ رنگ و کتان نرم و موی بز؛ ^۷ پوست سُرخ شده قوچ و پوست نرم-و-قیمتی، چبو درخت آکاسی، ^۸ روغون زیتون بلده چراغا، مواد خوشبوی بلده روغون مسح و بلده بخور خوشبوی، ^۹ سنگای عقیق و دیگه سنگای قیمتی بلده ایفود و سینه بند پیشوای بزرگ. ”

اسباب لازم بلده جایگاه مُقدّس

^{۱۰} تمام آدمای لایق و دانادل از بین شمو بیبه و هر چیزی ره که خُداوند امر کده جور کنه: ^{۱۱} جایگاه مُقدّس ره د شمول خیمه شی و پوش شی، چنگک ها و چبو های چارتراش شی، پُشت‌بندا، ستون ها و پایه های شی؛ ^{۱۲} صندوق شهادت و دستک‌چیو های شی، جای کفاره یعنی سرپوش صندوق و پرده که مُقدّسترین جای ره پوٹ مونه؛ ^{۱۳} میز و دستک‌چیو ها و پگ ظرفای شی و نان حضور خُداوند؛ ^{۱۴} چراغدان بلده روشنی د شمول چراغا و روغو و دیگه اسباب شی؛ ^{۱۵} قربانگاه بخور خوشبوی و دستک‌چیو های ازو، روغون مسح و بخور خوشبوی؛ پرده درگه جایگاه؛ ^{۱۶} قربانگاه قربانی سوختنی و اجاق برونزی ازو، دستک‌چیوها و تمام اسباب شی؛ حوض و پایه شی، ^{۱۷} پرده های چاردیوالی حولی، ستون ها و پایه های ازوا و پرده درگه حولی؛ ^{۱۸} میخ های جایگاه و میخ های چاردیوالی و ریسپونای ازوا؛ ^{۱۹} کالا های بافته شده که بلده خدمت کدو د جایگاه مُقدّس پوشیده موشه، یعنی کالا های مُقدّس هارون پیشوا و کالا های باچه های شی که اونا بلده خدمت پیشوایی مپوشه. ”

هدیه های مردم و کارای اُستاد ها

۲۰ بعد ازو تمام جماعتِ بنی اسرائیل از حُضُورِ موسیٰ رفت. ۲۱ هر کس که دِ دلِ شی شور-و-شوق پیدا شد و روح و روان شی او ره حرکت دَد، او اَمَدِه بَلَدِه خُداوند هدیه اُورد و امو هدیه ها بَلَدِه جور کدون خیمه مُلاقات و اَسباب شی و امچنان بَلَدِه کالاهای مُقَدَّس اِستعمال شد. ۲۲ پس خاتونو و مردکو اَمَدِه از تی دِل خُو دِ رضایت خُو حلقه های بینی، گوشواره ها، انگشتری ها، گردو بندها و دیگه چیزای طِلائی خُو ره اُورد و دِ عنوانِ هدیه دِ خُداوند تقدیم کد. ۲۳ و هر کسی که صاحبِ رَختِ لاجوردی، اَرغوانی و سُرخ رَنگ و کتان و موی بُز و پوستِ سُرخ شُدِه قُوچ و پوستِ نَرم-و-قیمتی بُود، اونا ره اُورد. ۲۴ و ام تمام کسای که هدیه نُقره و برونز اُورد، او ره دِ خُداوند تقدیم کد. و دِ پیش هر کس که چپو اَکاسی پیدا شد، او ره بَلَدِه خِدْمَتِ دِ خیمه اُورد. ۲۵ پگِ خاتونوی لایق و دانادِلِ قَدِ دِستای خُو پاشم میریشت و چُوغِ ریشته شُدِه لاجوردی، اَرغوانی و سُرخ رَنگ و کتانِ نَرم میوُرد. ۲۶ امچنان پگِ خاتونوی که شوق و لیاقت دَشت، موی بُز میریشت. ۲۷ رهبرای قومِ سنگای عقیق و دیگه سنگای قیمتی ره بَلَدِه ایفود و سینه بند اُورد. ۲۸ اونا موادِ خوشبوی و روغونِ زَبُونِ بَلَدِه روشنی و بَلَدِه روغونِ مَسَح و بُخورِ خوشبوی ام اُورد. ۲۹ خُلاصه، پگِ مردکو و خاتونوی قومِ اسرائیل که دِل ازوا اونا ره تشویق کد، بَلَدِه تمام کارای که خُداوند دِ موسیٰ اَمَر کد، اونا دِ رضایت و خوشی دِل خُو بَلَدِه خُداوند هدیه ها اُورد.

اُستاد ها بَلَدِه کارِ جایگاهِ مُقَدَّس

۳۰ پس موسیٰ دِ بنی اسرائیل کُفت: ”اینه، خُداوند بِصَلِّیلِ باچه اُوری نوسِه خُور ره که از طایفه یهُودا اَسته، اِنْتِخاب کده دِ نام کُوی کد ۳۱ و او ره از روحِ الهی پُر کده دَزُو حِکْمَت و عقل و دانایی و مهارت بَلَدِه هر کارِ هُنری دَد، ۳۲ تاکه دِ طِلاسازی، نُقره سازی و دِ کارای برونز قابل و ماهر بَشه. ۳۳ او امچنان دِ کارِ سنگ تراشی، جواهر سازی، نَجاری و حَجاری و دِ رقم رقم کارای هُنری اُستایه. ۳۴ خُداوند دَزُو و دِ اهلویاب باچه اَخِیْسَامَک از طایفه دان، اِستعدادِ تعلیم دَدونِ هُنر ره دِ دیگرو ام بخشید. ۳۵ خُداوند دِل ازوا ره پُر از حِکْمَت کده تا اونا دِ هر رقم کارا مهارت دَشته بَشه، یعنی دِ نَقاشی، دِست دوزی و گُلدوزی قَدِ چُوغِ های لاجوردی، اَرغوانی و سُرخ رَنگ و دِ بافتونِ کتانِ نَرم و میده بافت؛ و ام تا توانایی جور کدونِ هر چیز ره دَشته بَشه.

۳۶ بِصَلِّیل و اهلویاب و پگِ اُستاد های که خُداوند دَزُوا بَلَدِه جور کدونِ جایگاهِ مُقَدَّس اِستعداد و قابلیت دَدِه، خِدْمَتِ کنه و تمام کارا ره دِ مُطابِقِ اَمَرِ خُداوند انجام بَدیه.

شروع کار جایگاه مُقَدَّس

^۲ پس مُوسیٰ بِصَلْتِیل و اَهلِیاب و دِیگه آدَمای قَابِل رِه کُوی کد، یعنی کسای رِه که خُداوند بِلدِه ازوا مِهارت و دانایی دَدِه بُود و دِ دِل شی شور-و-شُوق پِیدا شُدُد که نَزْدِیک اَمَدِه کار رِه اَنجام بَدِیه. ^۳ اونا تَمام هَدِیه‌های رِه که بَنی اِسْرائِیل بِلدِه خِدْمَت و جُور کَدونِ جَیگاهِ مُقَدَّس اُورده بُود، از دِستِ مُوسِیٰ گِرِفت و مَرْدُم هَر صَباح دَ رضایَتِ خود خُو هَدِیه‌های دِیگه دَ پِیشِ اَزو اُورده رِی بُود. ^۴ پس تَمام اَسْتاد هَای که مَشْغُولِ کارِ جَیگاهِ مُقَدَّس بُود، از سِرِ کارایِ خُو دَ دِیرِ مُوسِیٰ اَمَد^۵ و دَزُو گُفت: ”مَرْدُم بِلدِه اَنجام دَدونِ کاری که خُداوند اَمَر کدِه، از ضَرورَت کدِه کَلو مَوادِ مِیرِه.“ ^۶ اوختِه مُوسِیٰ حُکم دَد و اِی حُکم دَ تَمام خَیمه‌گاه اِعلان شُد که مَوگُفت: ”مَرْدکو و خاتُونو بِلدِه هَدِیه‌های جَیگاهِ مُقَدَّس دِیگه هِیچ کار نَکنِه.“ ^۷ پس قَوْم از اُورْدونِ هَدِیه هَا قُوی شُد، چَراکه هَدِیه‌های مَوْجُود بِلدِه جُور کَدونِ جَیگاهِ کِفایَتِ مُوکد و از حَدِّ اَم کَلو بُود.

تَرْتِیبِ کار

^۸ تَمام اَدَمای ماهر و دانا که دَ کار مَشْغُول بُود، بِلدِه جَیگاه دَه دانه پَرده کَتانِ نَرَم و مِیدِه بافت رِه قَد چُوغ هَای لاجُورْدی، اَرغوانی و سُرَخ رَنگ جُور کد و دَ رُوی پَگ شی عَکسِ کِرُوبی هَا دَ وَسِیلِه دِست‌دوزِ لایق گَلدوزی شُد. ^۹ دِرَازی هَر پَرده بَیست و هِشت توغی و بَر شی چار توغی بُود و تَمام پَرده هَا یَک اِندازِه بُود. ^{۱۰} اونا پَنج پَرده رِه قَد یَگدِیگِه شی کُوک کدِه یَک پَرچِه جُور کد و پَنج پَرده دِیگِه رِه اَم قَد یَگدِیگِه شی کُوک کدِه یَک پَرچِه دِیگِه. ^{۱۱} دَ لَبِ پَرده اَخرِ پَنج پَرده اَوَّل اونا بَتُونی هَا از تارِ لاجُورْدی رَنگ دُوخت و دَ پَنج پَرده دَوَم اَمی رَقم کد. ^{۱۲} بَعدِ اَزو اونا پَنجاه دانه بَتُونی دَ لَبِ یَک تَخْتِه و پَنجاه دانه بَتُونی دَ لَبِ دِیگِه تَخْتِه جُور کد، پَنجاه پَنجاه بَتُونی که رُوی دَ رُوی یَگدِیگِه بُود. ^{۱۳} اونا اَمچنان پَنجاه چَنگکِ طَلابی تِیار کد و دَ وَسِیلِه ازوا پَنج پَرده اَوَّل رِه قَد پَنج پَرده دَوَم وَصَل کد و پَرده هَای جَیگاهِ مِثلِ یَک پَرچِه جُور شُد.

^{۱۴} بَعدِ اَزو اونا چَند پَرده از مَوی بَز بافت تا یَک خَیمِه دَ بِلِه جَیگاهِ مُقَدَّس بَشِه. جُمْلِه پَرده هَا یازده بُود. ^{۱۵} دِرَازی هَر پَرده سی توغی و بَر شی چار توغی بُود؛ اَمو یازده پَرده یَک اِندازِه بُود. ^{۱۶} اونا پَنج پَرده رِه دَ یَگدِیگِه شی کُوک کدِه یَک پَرچِه جُور کد و شَش پَرده دِیگِه رِه اَم یَک پَرچِه دِیگِه. ^{۱۷} بَعدِ اَزو اونا پَنجاه بَتُونی دَ لَبِ پَرده اَخرِ یَک پَرچِه و پَنجاه بَتُونی دَ لَبِ پَرده اَخرِ پَرچِه دِیگِه جُور کد. ^{۱۸} اونا بِلدِه یَگجای کَدونِ خَیمِه پَنجاه چَنگکِ بَرُونزی اَم جُور کد تا که خَیمِه یَک پَرچِه بَشِه. ^{۱۹} بَعدِ اَزو اونا بِلدِه خَیمِه از پُوستِ سُرَخ شُدِه فُوجِ یَک پُوش جُور کد و دَ بِلِه اَزو یَک

پوشِ دِیگه از پوستِ نَرم-و-قِیمتی .

^{۲۰} بعد ازو اونا چپو های چارتراش ره از درختِ آکاسی بلده دیوالای جایگاه جور کد و اونا ره شیخکی ایسته کد .
^{۲۱} درازی هر چپو چارتراش ده توغی و بر شی یگ و نیم توغی بود .^{۲۲} هر چپو چارتراش دو دانه زبونک دشت که د
چپو چارتراش پالوی خو جفت موشد . و اونا تمام چپو های چارتراش جایگاه ره د امزی طریقه تیار کد .^{۲۳} اونا امزو
چپو های چارتراش بیست دانه شی ره بلده طرف جنوب جایگاه جور کد ^{۲۴} و بلده تینه حصه امزو بیست چپو
چارتراش چل پایه نقرهیی ام تیار کد؛ د زیر هر چپو چارتراش دو پایه بلده امزو دو زبونک بود و دو پایه د زیر چپو
چارتراش پالوی شی بلده دو زبونک ازو .^{۲۵} بلده طرف دوم جایگاه، یعنی طرف شمال شی، اونا بیست چپو چارتراش
جور کد ^{۲۶} قد چل پایه نقرهیی، یعنی دو پایه د زیر یگ چپو چارتراش و دو پایه د زیر چپو چارتراشی که د پالوی شی
بود .^{۲۷} بلده پشت جایگاه، طرف غرب اونا شش چپو چارتراش جور کد .^{۲۸} اونا امچنان دو چپو چارتراش بلده هر
کنج پسنه حصه جایگاه جور کد .^{۲۹} امی دو چپو چارتراش کنج از زیر تا باله د یگدیگه خو چسپیده بود و د منه یگ
حلقه سخت شدد . دو چپو کنج دیگه ام د امزی رقم جور شدد .^{۳۰} پس د او طرف هشت چپو چارتراش قد شونزده پایه
نقرهیی بود: دو پایه د تی هر چپو چارتراش .

^{۳۱} علاوه ازی اونا پشتبند ها ره از چپو درختِ آکاسی تیار کد، یعنی پنج پشتبند بلده چپو های چارتراش یگ
طرف جایگاه، ^{۳۲} و پنج پشتبند بلده چپو های چارتراش دیگه طرف جایگاه و پنج پشتبند بلده چپو های چارتراش
که طرف غرب د پسنه حصه جایگاه یه .^{۳۳} پشتبندی که د غول چپو های چارتراش بود، از سر تا آخر دیوالِ خیمه
تیر شدد .^{۳۴} بعد ازو اونا پگ چپو های چارتراش ره قد روی کشِ طلایی پوشند و بلده محکم گرفتون پشتبند ها اونا
حلقه های طلایی جور کد و پشتبند ها ره ام قد روی کشِ طلایی پوشند .

^{۳۵} اونا پرده داخلِ خیمه ره از کتانِ نَرم و میده بافت قد چوغ های لاجوردی، ارغوانی و سُرخ رنگ جور کد و عکس
کروی ها ره د وسیله دستدوزِ لایق د روی پرده گلدوزی کد .^{۳۶} بعد ازو اونا چار ستون از چپو آکاسی بلده امزو
پرده جور کد و اونا ره قد روی کشِ طلایی پوشنده بلده شی چنگک های طلایی و چار پایه نقرهیی تیار کد .^{۳۷} اوخته
یگ پرده بلده دروازه خیمه از چوغ های لاجوردی، ارغوانی و سُرخ رنگ و از کتانِ نَرم و میده بافت د وسیله یگ
گلدوزِ لایق جور کد .^{۳۸} و بلده امزی پرده اونا پنج ستون ره قد چنگک های شی جور کد و سر ستون ها و تیر سر
ستون ها ره قد روی کشِ طلایی پوشند و پنج پایه شی ره ام از برونز تیار کد .

جور کدونِ صندوق

۳۷ بعد ازو بصلئیل صندوق ره از چپو آکاسی جور کد که درازی شی دُو و نیم توغی، بر شی یگ و نیم توغی و بلندی شی ام یگ و نیم توغی بود. ^۲ مینه شی و برون شی ره قد رُو کشِ طَلایِ خالص پوشند و د گرداگرد شی یگ چُفتی طَلایی جور کد. ^۳ او چار حلقه طَلایی تیار کده اونا ره د چار پایه صندوق سخت کد، یعنی دُو حلقه د یگ طرف شی و دُو حلقه د دیگه طرف شی. ^۴ بعد ازو دُو دستک چپو دراز از درختِ آکاسی جور کد و اونا ره قد رُو کشِ طَلایی پوشند ^۵ و امو دستک چپوها ره د مینه حلقه ها د دُو بغلِ صندوق تیر کد. اونا بلده بُردونِ صندوق بود. ^۶ او «جای کِفاره» یعنی سرپوشِ صندوق ره از طَلایِ خالص جور کد که درازی شی دُو و نیم توغی و بر شی یگ و نیم توغی بود. ^۷ اوخته او دُو مَجسمه کِرُوبی ره د هر دُو سرِ جای کِفاره از طَلایِ چکش کاری شده جور کد. ^۸ یگ کِرُوبی د یگ سرِ جای کِفاره و دیگه شی د دیگه سرِ جای کِفاره بود. هر دُو شی ره قد جای کِفاره از یگ پرچه طَلایِ جور کد. ^۹ بال های کِرُوبیا د بله جای کِفاره واز شده د بله ازو سایه کُدد. رُو های ازوا طرفِ یگدیگه و نظر های شی طرفِ جای کِفاره بود.

جور کدونِ میزِ نانِ مُقدّس

^{۱۰} او میز ره ام از چپو آکاسی جور کد که درازی شی دُو توغی، بر شی یگ توغی و بلندی شی یگ و نیم توغی بود. ^{۱۱} او میز ره قد طَلایِ خالص پوشند و د گرداگرد شی یگ چُفتی طَلایی جور کد. ^{۱۲} و یگ لَبکی د اندازه چار ناخو د گرد شی جور کده امو لَبکی طَلایی ره باله تر از چُفتی د گرداگرد میز گرفت. ^{۱۳} او چار حلقه طَلایی بلده میز ریختند و حلقه ها ره د چار شنگِ میز، یعنی د پایه های شی سخت کد. ^{۱۴} حلقه ها نزدیکِ لَبکی بود و مثلِ خانه بلده دستک چپو های دراز د وختِ بُردونِ میز استعمال موشد. ^{۱۵} او دستک چپو های دراز ره بلده بُردونِ میز از درختِ آکاسی جور کد و اونا ره قد رُو کشِ طَلایی پوشند. ^{۱۶} او امچنان ظرفای ره که د بله میز ایشته موشد از طَلایِ خالص جور کد، یعنی قاب ها و کاسه ها، و جام ها و پیله های ره که بلده ریختندونِ هدیه های وُچی کدنی استعمال موشد.

جور کدونِ چراغدان

^{۱۷} او چراغدان ره از طَلایِ خالص و چکش کاری شده، جور کد. امو چراغدان، پایه و شاخه های شی، قد کاسه های گل، پُندُوق ها و بلگای گل پگ شی از یگ پرچه بود. ^{۱۸} از دُو بغلِ چراغدان شش شاخه بر شُدُد: سه شاخه از

یگ طرف شی و سه شاخه از دیگه طرف شی.^{۱۹} سه کاسه گل بادامی قد پندوق و بلگ گل د شاخه طرف راست و سه کاسه گل بادامی قد پندوق و بلگ گل د شاخه طرف چپ بود. اموش شاخه که از چراغدان بر شدد عین چبز بود.^{۲۰} و د خود پایه چراغدان چار کاسه گل بادامی قد پندوق ها و بلگای گل شکل دده شدد.^{۲۱} یگ پندوق د زیر دوشاخه اول که از دوشاخه چراغدان بر شدد، یگ پندوق د زیر دوشاخه دوم و یگ پندوق د زیر دوشاخه سوم، یعنی د زیر هر شش شاخه که از چراغدان بر شدد پندوق بود.^{۲۲} شاخه ها و پندوق ها پگ شی از یگ پرچه طلای خالص و چکش کاری شده بود.^{۲۳} بعد از هفت چراغ قد چراغ گلگرک ها و پطنوس های شی از طلای خالص جور کد.^{۲۴} او چراغدان و تمام اسباب شی ره از یگ وزنه طلای خالص جور کد.

جور کدون قربانگاه بخور خوشبوی

بعد از قربانگاه بخور ره از چبو آکاسی د شکل چار کنج جور کد که یگ توغی درازی، یگ توغی بر و دوشاخه بلندی دشت و شاخای شی قد خود شی از یگ چبو بود.^{۲۶} سر، چارطرف و شاخای شی ره قد طلای خالص پوشند و دگرداگرد شی یگ چفتی طلایی جور کد.^{۲۷} و دوشاخه طرف قربانگاه د زیر چفتی طلایی، دهر دوشاخه دوشاخه طلایی تیار کد که اونا جای بلده دستک چبو های دراز بود و قد دستک چبو ها که قد دستک چبو ها قربانگاه برده موشد.^{۲۸} اموش دستک چبو های دراز ره از درخت آکاسی تیار کد و اونا ره قد روی کش طلایی پوشند.^{۲۹} بعد از روغون مقدس مسح و بخور خالص خوشبوی ره د وسیله یگ عطرساز جور کد.

جور کدون قربانگاه بلده قربانی های سوختنی

۳۸ او قربانگاه قربانی سوختنی ره از چبو آکاسی د شکل چار کنج جور کد که پنج توغی درازی شی، پنج توغی بر شی و سه توغی بلندی شی بود.^۱ او د چار کنج از چار شاخ تیار کد که قربانگاه و شاخای شی از یگ چبو جور شدد و تمام قربانگاه ره قد روی کش برونزی پوشند.^۲ بعد از تمام اسباب قربانگاه، یعنی سطل ها، خاک انداز ها، کاسه ها، چنگک ها و آتشدان ها ره از برونزی جور کد.^۳ و بلده قربانگاه یگ اجاق برونزی ام تیار کد که تاهتر از لب قربانگاه تا نیم بلندی شی جای-د جای شد.^۴ او چار حلقه برونزی ریختند که د چار کنج اجاق سخت شد. اونا مثل خانه بلده دستک چبو های دراز بود.^۵ او دستک چبوها ره از درخت آکاسی جور کد و اونا ره قد روی کش برونزی پوشند^۶ و اموش دستک چبوها ره د منبه حلقه های دوشاخه قربانگاه تیار کد تا که قد از او برده و آورده شه. خلاصه، او قربانگاه ره قد تخته ها جور کد و منبه شی خالی بود.^۷

^۸ بعد از و حوض و پایه ها شی ره از برونز جور کد و امو برونز ره از آینه‌های برونزی خائونوی که د دان درگه خیمه ملاقات خدمت موكد، گرفت.

جور کدون حولی جایگاه مقدس

^۹ بعد از و چاردیوالی حولی ره جور کد:

طرف جنوب حولی پرده ها از کتان نرم و میده بافت که صد توغی درازی دشت، گرفته شد. ^{۱۰} امو پرده ها بیست ستون دشت و بیست پایه برونزی، و چنگک ها و پشت‌بند های ستون ها نقره‌یی بود. ^{۱۱} و طرف شمال شی پرده ها د درازی صد توغی بود که بیست ستون قد بیست پایه برونزی دشت و چنگک های ستون‌ها قد پشت‌بند های شی از نقره بود.

^{۱۲} و طرف غرب شی پرده های پنجاه توغی بود که ده ستون قد ده پایه دشت و چنگک های ستون‌ها قد پشت‌بند های شی نقره‌یی بود.

^{۱۳} و طرف شرق شی یعنی طرف آفتو برشد پنجاه توغی بود.

^{۱۴} پرده های یک طرف درگه پوزده توغی بود که سه ستون و سه پایه دشت. ^{۱۵} و پرده های دیگر طرف درگه حولی ام پوزده توغی بود که سه ستون و سه پایه دشت. یعنی پرده های ای طرف و او طرف شی یک رقم بود.

^{۱۶} تمام پرده های چاردیوالی حولی از کتان نرم و میده بافت جور شدد. ^{۱۷} پایه های ستون‌ها از برونز بود، مگم چنگک ها و پشت‌بند های ستون‌ها از نقره، و سر ستون‌ها قد نقره پوشنده شدد. تمام ستون های چاردیوالی حولی قد پشت‌بند های نقره‌یی د یگدیگه وصل شدد.

^{۱۸} پرده دروازه چاردیوالی از کتان نرم و میده بافت قد چوغ های لاجوردی، ارغوانی و سُرُخ رنگ د وسیله یگ گلدوز لایق جور شدد. درازی شی بیست توغی و بلندی شی رقم پرده های چاردیوالی پنج توغی بود ^{۱۹} که چار ستون دشت و چار پایه برونزی، و چنگکا و تیرای پشت‌بند شی از نقره بود و سر ستونا قد نقره پوشنده شدد. ^{۲۰} تمام میخ های جایگاه و چاردیوالی حولی از برونز بود.

مواد و حساب جور کدون جایگاه مقدس

^{۲۱} اینی حساب موادِ جایگاه، یعنی جایگاهِ صندوقِ شهادتِ آسته که دَ امرِ موسیٰ ثبت شد و لاویا خدمت کده دَ تی نظرِ ایتمارِ باچه هارون پیشوا امی کار ره انجام دَد. ^{۲۲} بَصَلْقِیلِ باچه اوری و نوسه خور از قبیله یهودا، پگ چیزای ره که خُداوند دَ موسیٰ امر کُدد، جور کد. ^{۲۳} دِستیارِ ازو اهلویاب باچه آخِسامک از قبیله دان بود. او دَ کارای نقاشی، طراحی و گلدوزی قد چوغِ ارغوانی و سُرخ رَنگ دَ بِلِه کتانِ نَرم و مِیده بافتِ قابل و ماهر بود.

^{۲۴} تمامِ طَلّای که بلده پگِ کارای جور کدونِ جایگاهِ مُقَدَّس مَصْرَف شد و طَلّای هدیه مردُم بود، بیست و نُه وزنه و هفت صد و سی مِثقال دَ مُطابِقِ مِثقالِ جایگاهِ مُقَدَّس و زن دَشت. ^{۲۵} و نُقره که از دَرکِ سرشُماری جماعت جَم شُدُد، صد وزنه و یگ هزار و هفت صد و هفتاد و پنج مِثقال دَ مُطابِقِ مِثقالِ جایگاهِ مُقَدَّس و زن دَشت. ^{۲۶} از هر مَرِدِ که عُمَر شی بیست یا باله تر از بیست سال بود و دَ سرشُماری حساب شد، فی نفر یگ بیقع، یعنی نیم مِثقال نُقره دَ مُطابِقِ مِثقالِ جایگاهِ مُقَدَّس جَم اوری شد. و تعدادِ ازوا شش صد و سه هزار و پنج صد و پنجاه نفر بود. ^{۲۷} بلده ریختونِ پایه‌های خیمه مُقَدَّس و پایه‌های ستونای پرده داخلِ ازو صد وزنه نُقره بلده هر کدمِ ازوا. ^{۲۸} و از یگ هزار و هفت صد و هفتاد و پنج مِثقال نُقره چنگک های ستون‌ها، پُشت‌بندا و رُوی کَشِ بِلِه سرِ ستون‌ها جور شد. ^{۲۹} برونزِ هدیه شُدِه هفتاد وزنه و دُو هزار و چار صد مِثقال بود. ^{۳۰} قد امزُو موادِ برونزِ اونا پایه‌های دروازه خیمه مُلاقات، قُربانگاهِ برونزی، اُجاقِ برونزی و تمامِ سامانِ قُربانگاه ره جور کد. ^{۳۱} امچنان پایه‌های چاردیوالی حولی و پایه‌های درگه حولی و پگ میخ‌های خیمه و تمامِ میخ‌های گردوبرِ حولی ره امزُو موادِ برونزِ تیار کد.

جور کدونِ کالای پیشواییو

^{۳۹} از چوغ های لاجوردی، ارغوانی و سُرخ رَنگ، اونا کالاهای بافتگی بلده خدمتگاری جایگاهِ مُقَدَّس جور کد. اونا امچنان کالای مُقَدَّس ره بلده هارون تیار کد، امو رقیمیکه خُداوند دَ موسیٰ امر کُدد. ^۲ ایفودِ پیشوا از طَلّای و از چوغ های لاجوردی، ارغوانی و سُرخ رَنگ و از کتانِ نَرم و مِیده بافت جور شد. ^۳ اونا وَرَقِ های طَلّای ره چکش زده بریک کد و دَ شکلِ تارایِ نازک برید تاکه دَ وسیله یگ دست‌دوزِ لایق دَ بَینِ چوغ های لاجوردی، ارغوانی و سُرخ رَنگ دَ بِلِه کتانِ نَرم کار شُنه. ^۴ اونا بلده ایفودِ دُو سرشانه‌یی جور کد که دَ دُو شنگِ ایفودِ بند موشد. ^۵ و بند ایفود که دَ بِلِه شی بسته موشد، قد خود ایفود از یگ رَخت و یگ جنس بود یعنی از تارِ طَلّایی و از چوغ های لاجوردی، ارغوانی و سُرخ رَنگ و از کتانِ نَرم و مِیده بافت جور شد، فقط امو رقیمیکه خُداوند دَ موسیٰ امر کُدد. ^۶ و اونا دُو سنگِ عقیقِ آسمانی ره دَ قَابکِ های طَلّایی سخت کد و نام های باچه های اسرائیل ره دَ رُوی ازوا نقش

کد، امو رقم که یگ مھر نقش موشه. ^۷ بعد ازو اونا ره د بِلَه دُو سرشانهیی ایفود نصب کد تاکه سنگ های یادگاری بلده بنی اسرائیل بشه، امو رقمیکه خداوند د موسی امر کدد.

^۸ او سینه-بند ره مثل ایفود وری از تار طلائی و چوغ های لاجوردی، ارغوانی و سُرخ رَنگ و از کتان نرم و میده بافت د وسیله یگ دست‌دوز لایق جور کد. ^۹ او د شکل چارکُنج بود و اونا او ره دُو قت کد که درازی شی یگ قریش و بر شی ام یگ قریش و دُو قت بود. ^{۱۰} اونا دزو چار قطار سنگ نصب کد: د قطار اول عقیق جگری، یاقوت زرد و زمرّد؛ ^{۱۱} د قطار دوم فیروزه، یاقوت نیلی و الماس؛ ^{۱۲} د قطار سوم سنگ یمانی، عقیق آوی و لعل کبود؛ ^{۱۳} و د قطار چارم زبرجد زرد، عقیق آسمانی و یشم. پگ شی د قابک های طلائی نصب شدد. ^{۱۴} تعداد سنگا د مطابق تعداد نام های باچه های اسرائیل دوازده سنگ بود و نام هر کدم ازوا د بِلَه یگ سنگ نقش شدد، رقمی که د مھر نقش موشه و هر کدم ازوا قد نام خو از یکی امزو دوازده طایفه اسرائیل نمایندگی موكد. ^{۱۵} اونا د بِلَه سینه-بند زنجیرای بافته شده ره رقم ریسپو آلی از طلائی خالص جور کد. ^{۱۶} اونا دُو قابک طلائی و دُو حلقه طلائی جور کد. پس امو دُو حلقه ره د دُو لب سینه-بند محکم کد. ^{۱۷} بعد ازو امو دُو زنجیر طلائی ره د دُو حلقه که د دُو لب سینه-بند نصب شدد، بسته کد ^{۱۸} و دُو سر دیگه امزو دُو زنجیر ره د دُو قابک نصب کد، و امو دُو قابک ره د دُو شانه ایفود د پیش روی محکم کد. ^{۱۹} بعد ازو اونا دُو حلقه طلائی دیگه جور کد و اونا ره د دُو گوشه سینه-بند که د لب طرف داخل ایفود بود، سخت کد. ^{۲۰} اونا بسم دُو حلقه طلائی دیگه جور کد و اونا ره د تینه حصه سرشانهیی د پیش روی ایفود، نزدیک درز شی کم ذره باله‌تر از بند ایفود سخت کد. ^{۲۱} بعد ازو اونا حلقه های سینه-بند ره قد یگ فیته لاجوردی رنگ د حلقه های ایفود بسته کد تاکه د بِلَه بند ایفود قرار داشته بشه و سینه-بند از ایفود جدا نشنه، امو رقمیکه خداوند د موسی امر کدد.

^{۲۲} او امچنان پیرون ایفود ره مکمل از چوغ لاجوردی رَنگ د وسیله یگ تانسته باف جور کد. ^{۲۳} بلده جای سر شی، د غول، یگ سُلَاح تیار کد و گرداگرد جاغه شی ره مثل زره قیغ شده جور کد تاکه پاره نشنه. ^{۲۴} د قیغ دامون پیرو اونا قد چوغ های لاجوردی، ارغوانی و سُرخ رَنگ و از تارای کتان نرم ثوپک ها د شکل انار جور کد. ^{۲۵} اونا امچنان زنگوله ها ره از طلائی خالص جور کد و امو زنگوله ها ره د بین ثوپک های انار د قیغ دامون پیرو آوزو کد؛ یعنی د گرداگرد دامون پیرو د بین هر دُو ثوپک انار یگ زنگوله آوزو کد: ^{۲۶} یگ زنگوله و یگ ثوپک انار، یگ زنگوله و یگ ثوپک انار، د گرداگرد دامون پیرون که بلده خدمت کدو پوشیده موشد آوزو بود، امو رقمیکه خداوند د موسی امر کدد.

^{۲۷} اونا بلده هارون و باچه های شی پیرونا ره د وسیله یگ تانسته باف از کتان نرم، ^{۲۸} لونگی ره از کتان نرم، کوله های نورند ره از کتان نرم و زیر پوشی ره از تکه کتان نرم و میده بافت جور کد. ^{۲۹} و کمر بسته ره از کتان نرم و چوغ های لاجوردی، ارغوانی و سرخ رنگ د وسیله یگ گلدوز لایق جور کد، امو رقمیکه خداوند د موسی امر کدد.

^{۳۰} آخر کار اونا نشان نیم تاج مقدس ره از طلائی خالص جور کد و امو رقمیکه یگ حکاک انگشتی ها ره نقش مونه، اینی کلمه ها ره د روی شی حک کد: «وقف شده خداوند.» ^{۳۱} و اونا امو نشان ره قد یگ فیه لاجوردی رنگ د بله لونگی بسته کد، امو رقمیکه خداوند د موسی امر کدد.

^{۳۲} پس پگ کارای جایگاه یعنی خیمه ملاقات تکمیل شد و بنی اسرائیل پگ چیزا ره امو رقم که خداوند د موسی امر کدد، د آخر رسند. ^{۳۳} و اونا جایگاه ره پیش موسی آورد: خیمه و تمام اسباب شی ره قد چنگک ها، چپو های چارتراش، پشت بندا، ستون ها و پایه های شی؛ ^{۳۴} پوش های پوست سرخ شده قوچ قد پوش های پوست نرم-و-قیمتی و پرده مقدس ترین جای؛ ^{۳۵} صندوق شهادت ره قد دستک چپو های دراز و جای کفاره یعنی سرپوش صندوق؛ ^{۳۶} میز و تمام ظرفای شی ره قد نان حضور خداوند؛ ^{۳۷} چراغدان طلائی خالص ره قد چراغای قطار چینده شده و تمام اسباب شی و روغو بلده روشنی شی؛ ^{۳۸} قربانگاه طلائی، روغون مسح، بخور خوشبوی و پرده درگه خیمه ره؛ ^{۳۹} قربانگاه برونزی ره قد اجاتی برونزی و دستک چپو های دراز ازو و دیگه اسباب شی؛ حوض ره قد پایه شی؛ ^{۴۰} پرده های چاردیوالی حولی ره قد ستون ها و پایه های شی؛ پرده درگه حولی ره قد ریسپونا و میخ های شی و پگ اسباب شی بلده خدمت کدو د جایگاه یعنی خیمه ملاقات؛ ^{۴۱} امچنان کالا های بافته شده ره بلده خدمت کدو د جایگاه مقدس، یعنی کالا های مقدس ره بلده هارون پیشوا و کالا ها ره بلده باچه های شی بخاطر خدمت پیشوایی. ^{۴۲} امو رقمیکه خداوند د موسی امر کدد، بنی اسرائیل تمام کارا ره عملی کد ^{۴۳} و موسی تمام کارای انجام شده ره توخ کد و دید که اونا پگ شی ره د مطابق توره خداوند پوره کده. پس موسی اونا ره برکت دد.

ایستلجی کدون جایگاه مقدس

^{۱۴۰} بعد ازو خداوند د موسی گفت: ^۲ «د روز اول ماه اول، جایگاه یعنی خیمه ملاقات ره ایستلجی کو ^۳ و صندوق شهادت ره د اونجی بیل و بعد ازو پرده مقدس ترین جای ره پیش روی شی آوزو کو. ^۴ میز ره د خیمه بیر و اسباب شی ره د بله ازو د ترتیب پچی و چراغدان ره ام داخل آورده چراغای شی ره برابر کو. ^۵ قربانگاه طلائی ره

بلده بخور خوشبوی روی د رُوی صندوقِ شهادت بیل و پرده درگه جایگاه ره اوزو کو. ^۶ قُربانگاهِ قُربانی سوختنی ره پیش درگه جایگاه یعنی خیمه ملاقات جای-د-جای کو ^۷ و حوض ره بین خیمه ملاقات و قُربانگاه بیل و د مینه ازو او شیو کو. ^۸ کرداگردِ حولی ره پرده بگیر و پرده درگه حولی ره ام د جای شی اوزو کو. ^۹ روغونِ مَسح ره بگیر و جایگاه ره قد تمام چیزای که د مینه شی آسته و قد تمام اسباب شی مَسح کده تقدیس کو و او پاک موشه. ^{۱۰} پس ازو قُربانگاهِ قُربانی سوختنی ره قد پگ اسباب شی مَسح کده قُربانگاه ره تقدیس کو و قُربانگاه بیخی مُقدَّس موشه. ^{۱۱} امچنان حوض و پایه شی ره مَسح کده تقدیس کو. ^{۱۲} بعد ازو هارون و باچه‌های شی ره د دانِ خیمه ملاقات بیر و اونا ره قد او غُسل بدي ^{۱۳} و هارون ره قد کالاهای مُقدَّس بپوشن و او ره مَسح کده تقدیس کو تاکه او بحیث پیشوا مره خدمت کنه. ^{۱۴} اوخته باچه‌های شی ره بیر و پیروناى ازوا ره دزوا بپوشن. ^{۱۵} اونا ره ام مَسح کو، امو رقیمیکه آته ازوا ره مَسح کدی، تاکه اونا ام بحیث پیشوا مره خدمت کنه. مَسح شُدونِ ازوا د مقام پیشوایی بلده دایم آسته و د تمام نسل‌های ازوا ادامه پیدا مونه. ^{۱۶} ” و موسی پگ چیزا ره امو رقم که خداوند دزشی امر کدد، دقیق امو رقم انجام دد.

^{۱۷} پس د ماهِ اوّلِ سالِ دوّم، د روزِ اوّلِ ماه، جایگاهِ مُنظّم باله شد ^{۱۸} یعنی موسی جایگاه ره باله کد: او پایه‌های شی ره شند و چیو‌های چارتراش شی ره محکم کد، پشت‌بند‌های ازوا ره بند و ستونای شی ره ایستلجی کد. ^{۱۹} بعد ازو خیمه ره بله جایگاه اوار کد و پوشِ خیمه ره د سرِ ازو کش کد، امو رقیمیکه خداوند د موسی امر کدد. ^{۲۰} او امو دُ لوحِ شهادت ره د مینه صندوقِ ایشیت و دستک‌چیو‌های دراز ره د حلقه‌های صندوقِ جای-د-جای کد و جای کِفاره یعنی سرِ پوشِ صندوقِ ره بله شی ایشیت. ^{۲۱} بعد ازو صندوقِ شهادت ره داخلِ جایگاه اورد و پرده مُقدَّس‌ترین جای ره اوزو کده د پیش روی شی کش کد، امو رقیمیکه خداوند د موسی امر کدد. ^{۲۲} او امچنان میز ره د خیمه ملاقات اوردده طرفِ شمالِ خیمه برو از پرده که د پیش روی صندوقِ بود، جای-د-جای کد. ^{۲۳} و نانِ مُقدَّس ره د بله شی د حُضورِ خداوند ایشیت، امو رقیمیکه خداوند د موسی امر کدد. ^{۲۴} او چراغدان ره داخلِ خیمه ملاقات روی د روی میز طرفِ جنوبِ جایگاه ایشیت ^{۲۵} و چراغای شی ره د حُضورِ خداوند روشو کد، امو رقیمیکه خداوند د موسی امر کدد. ^{۲۶} او قُربانگاهِ طَلایی ره ام د خیمه ملاقات پیش روی پرده ایشیت ^{۲۷} و د بله شی بخورِ خوشبوی ره سوختنده دود کد، امو رقیمیکه خداوند د موسی امر کدد. ^{۲۸} بعد ازو پرده درگه جایگاه ره اوزو کد ^{۲۹} و قُربانگاهِ قُربانی سوختنی ره پیش درگه جایگاه، یعنی خیمه ملاقات ایشیت و د بله شی قُربانی سوختنی و هدیه غَله-و-دانه ره تقدیم کد، امو رقیمیکه خداوند د موسی امر کدد. ^{۳۰} بعد ازو حوضِ برونزی ره د مابینِ خیمه ملاقات و قُربانگاه ایشیت و د مینه ازو بلده شُشت-و-شوی او شیو کد ^{۳۱} و موسی، هارون و باچه‌های شی دست و پایای خو ره قد او ازو شُشت. ^{۳۲} هر وختیکه اونا د خیمه ملاقات داخلِ موشد و یا نزدیکِ قُربانگاه میمد، اول خود ره موشُشت، امو

رقمیکه خُداوند دَ موسیٰ امر کُود. ^{۳۳} بعد ازو چارديوالی ره دَ گرداگردِ جایگاه و قُربانگاه جای-د-جای کد و پرده درگه حولی ره آوزو کد. دَمزی رقم موسیٰ کار ره تکمیل کد.

جلالِ خُداوند

^{۳۴} پس اُور خیمه مُلاقات ره پوشند و جلالِ خُداوند جایگاه ره پُر کد ^{۳۵} و موسیٰ نَتَنست دَ خیمه مُلاقات داخل شنه، چراکه اُور دَ بِلِه شی تاه شُدد و جلالِ خُداوند جایگاه ره پُر کُود. ^{۳۶} دَ تمام سَفرای بَنی اسرائیل، هر وختیکه اُور از بِلِه جایگاه باله موشد، اونا کوچ موكد. ^{۳۷} ولے اگه اُور از بِلِه جایگاه باله نموشد، اونا تا روز باله شُدون شی ره کوچ نموكد، ^{۳۸} چراکه اُور خُداوند از طرفِ روز دَ بِلِه جایگاه مَوْجود بُود و دَ وختِ شاو آتیش دَ بَینِ اُور و جُود دشت و دَ نظرِ پگِ قَوْمِ اسرائیل دَ تمام سَفرای شی معلوم موشد.